

บทที่ 4

ผลการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1) วิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนาม และ 2) ยืนยันองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนาม

จากวัตถุประสงค์ดังกล่าว ผู้วิจัยจึงแบ่งผลการวิจัยเป็น 2 ส่วนให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ได้แก่ 1) ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนามจากบทสนทนา และ 2) ผลการยืนยันองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนามจากแบบสอบถาม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนามจากบทสนทนา

เมื่อคัดบทสนทนามารวมเป็นระยะเวลาประมาณ 6 ชั่วโมงแล้ว ผู้วิจัยจึงคัดเลือกคำลงท้ายจากบทสนทนา และนำคำลงท้ายที่ได้ไปวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมาย องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนามจากบทสนทนามี 3 ส่วน คือ 1) ผลการวิเคราะห์หาคำลงท้ายโดยใช้เกณฑ์ต่างๆ 2) ผลการวิเคราะห์มิติความแตกต่างในการจำแนกคำลงท้าย และ 3) ผลองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนาม ดังรายละเอียด

1 ผลการวิเคราะห์หาคำลงท้ายโดยใช้เกณฑ์ต่างๆ

ผู้วิจัยนำบทสนทนาที่คัดเลือกแล้วมาวิเคราะห์หาคำลงท้ายโดยใช้เกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์ เกณฑ์ทางความหมายและเกณฑ์ทางเสียง เป็นลำดับ (Bhamoraput,1972:2 ,Preeyasantiwong,1981: 4 ;รุ่งอรุณ, 2527:4 และ อุดม, 2532: 4) โดยสองเกณฑ์แรกจะเป็นเกณฑ์ที่ใช้ตัดสินคำลงท้าย กล่าวคือ คำที่เป็นคำลงท้ายจะต้องผ่านเกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์และความหมาย ส่วนเกณฑ์ทางเสียงนั้นจะ ช่วยตัดสินรูปแปรคำลงท้าย

1.1 เกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์

1.1.1 คำลงท้ายต้องปรากฏในตำแหน่งท้ายสุดของวลีหรือประโยค หรืออาจปรากฏในตำแหน่งสุดท้ายของประโยค

1.1.2 คำลงท้ายต้องไม่ใช่คำหลัก (Content words) เช่น คำนาม กริยา คุณศัพท์ เป็นต้น

จากข้อมูลบทสนทนา พบคำที่ผ่านเกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์และคาดว่าเป็นคำลงท้ายจำนวน 24 คำ ได้แก่ à á ạ chú cơ đã đầu đầyy đi hả mà nhé nhớ nhá nhi nhớ thòì chưa không kia kia luôn thé และ vớì ผู้วิจัยจึงนำเกณฑ์ทางความหมายมาวิเคราะห์คำลงท้ายทั้ง 24 คำในหัวข้อต่อไป

1.2 เกณฑ์ทางความหมาย

2.1.1 คำลงท้ายอาจมีรูปซ้ำกับคำอื่นๆ แต่ถ้าทำหน้าที่เป็นคำลงท้ายท้ายแล้วจะไม่มี ความหมายประจำคำ จึงไม่สามารถระบุความหมายได้ชัดเจน แต่จะทำหน้าที่เสริมความหมายรวมของวลีหรือประโยค

2.2.2 คำลงท้ายไม่ทำให้ความหมายหลักเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม

2.2.3 คำลงท้ายเมื่อเติมไว้ท้ายวลีหรือประโยคจะช่วยเสริมเจตนา หรืออารมณ์ของวลีหรือประโยคให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ผู้วิจัยพบว่ามีคำลงท้าย 17 คำ (จากคำที่คาดว่าเป็นคำลงท้าย 24 คำ) ที่ผ่านเกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์และความหมาย ได้แก่ à á ạ chú cơ đã đầu đầyy đi hả mà nhé nhớ nhá nhi nhớ และ thòì ดังแสดงในตาราง (เครื่องหมาย + หมายถึงมีองค์ประกอบทางเกณฑ์นั้น ส่วนเครื่องหมาย - หมายถึง ไม่มีองค์ประกอบทางเกณฑ์นั้น)

ตารางที่ 11 แสดงผลการตัดสินคำลงท้ายโดยใช้เกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์และเกณฑ์ทางความหมาย

คำ ทดสอบ	เกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์		เกณฑ์ทางความหมาย			จำนวน เกณฑ์ที่ ผ่าน	ผ่าน/ ไม่ ผ่านเกณฑ์ การเป็นคำ ลงท้าย
	อยู่ท้าย ประโยค	ไม่เป็นคำ หลัก	ไม่มีความ หมาย ประจำคำ	ไม่ทำให้ ความหมาย หลัก เปลี่ยน	เต็มแล้วบ่ง บอกเจตนา		
à	+	+	+	+	+	5	ผ่าน
á	+	+	+	+	+	5	ผ่าน
a	+	+	+	+	+	5	ผ่าน
chứ	+	+	+	+	+	5	ผ่าน
ơ	+	+	+	+	+	5	ผ่าน
đã	+	+	+	+	+	5	ผ่าน
đâu	+	+	+	+	+	5	ผ่าน
đấy	+	+	+	+	+	5	ผ่าน
đi	+	+	+	+	+	5	ผ่าน
hã	+	+	+	+	+	5	ผ่าน
mà	+	+	+	+	+	5	ผ่าน
nhé	+	+	+	+	+	5	ผ่าน
nhớ	+	+	+	+	+	5	ผ่าน
nhá	+	+	+	+	+	5	ผ่าน
nhỉ	+	+	+	+	+	5	ผ่าน
nhỏ	+	+	+	+	+	5	ผ่าน
thôi	+	+	+	+	+	5	ผ่าน
chưa	+	-	-	+	+	3	ไม่ผ่าน
luôn	+	-	-	+	+	3	ไม่ผ่าน
thế	+	-	-	+	+	3	ไม่ผ่าน
với	+	-	-	+	+	3	ไม่ผ่าน
không	+	-	-	+	+	3	ไม่ผ่าน
kia	+	-	-	+	+	3	ไม่ผ่าน
kia	+	-	-	+	+	3	ไม่ผ่าน

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยยังไม่สามารถสรุปได้ว่ามีจำนวนคำลงท้ายภาษาเวียดนามทั้งหมด 17 คำ เนื่องจากคำลงท้ายหนึ่งคำอาจมีได้หลายรูป โดยอาจแตกต่างกันในด้านเสียงวรรณยุกต์ เสียงสระหรือเสียงพยัญชนะ ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องใช้เกณฑ์ทางเสียงการตัดสินคำลงท้ายว่าคำใดเป็นคำลงท้าย และคำใดเป็นรูปแปร

1.3 เกณฑ์ทางเสียง

คำลงท้ายอาจมีหลายรูปแปร ซึ่งรูปแปรนั้นไม่ทำให้ความหมายหลักของคำลงท้ายนั้นเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมเพียงแต่เพิ่มความรู้สึบบางอย่างให้ชัดเจนยิ่งขึ้น เช่น ตกใจ ประหลาดใจ เป็นต้น นอกจากนี้รูปแปรนั้นอาจมีความแตกต่างกันในเรื่องของเสียงสระ พยัญชนะหรือวรรณยุกต์

เมื่อเพิ่มเกณฑ์ทางเสียงในการคัดเลือกคำลงท้ายแล้ว ผู้วิจัยจึงพิจารณาว่ามีคำใดบ้างจาก 17 คำที่มีความแตกต่างกันในด้านเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ผู้วิจัยพบว่ามี 7 คำที่อาจเป็นรูปแปรได้ คือ à á nhé nhá nhó nhi และ nhò จากนั้นผู้วิจัยจึงจัดกลุ่มคำทั้ง 7 โดยแยกตามแตกต่างด้านเสียงเป็น 3 กลุ่ม คือ 1) à และ á มีความแตกต่างกันในด้านเสียงวรรณยุกต์ 2) nhé nhá และ nhó มีความแตกต่างกันในด้านเสียงสระ และ 3) nhi และ nhò มีความแตกต่างกันในด้านเสียงสระ

อย่างไรก็ตามผู้วิจัยก็ยังไม่สามารถระบุได้ว่าคำไหนในแต่ละกลุ่มเป็นรูปหลัก และคำไหนเป็นรูปแปร เพื่อตัดสินว่าคำใดเป็นรูปหลักและคำใดเป็นรูปแปร ผู้วิจัยจึงต้องพิจารณาจากความถี่ในการใช้ ถ้าคำใดปรากฏมากกว่าในบทสนทนา คำนั้นจะเป็นรูปหลักทันที เมื่อพิจารณาจากความถี่ในการใช้ของผู้บอกภาษาในบทสนทนา ผู้วิจัยพบว่า 1) à มีรูปแปรคือ á 2) nhé มีรูปแปรคือ nhá และ nhó และ 3) nhi มีรูปแปรคือ nhò ดังตารางสรุปรูปแปรคำลงท้ายภาษาเวียดนาม

ตารางที่ 12 สรุปรูปแปรคำลงท้ายภาษาเวียดนามที่จำแนกโดยเกณฑ์ทางเสียง

คำลงท้าย	เกณฑ์ทางเสียง			หมายเหตุ
	พยัญชนะแตกต่าง	สระแตกต่าง	วรรณยุกต์แตกต่าง	
à				
á	-	-	+	à มีรูปแปรคือ á
nhĩ				
nhở	-	+	-	nhĩ มีรูปแปรคือ nhở
nhé				
nhá	-	+	-	nhé มีรูปแปรคือ nhá
nhó				และ nhó

จากเกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์และความหมายที่ใช้ตัดสินคำลงท้าย ผู้วิจัยพบว่ามีคำลงท้ายทั้งสิ้น 13 คำ ได้แก่ à a chữ cơ đã đầu đấy đi hả mà nhé nhi และ thôi รวมทั้งเกณฑ์ทางเสียงที่ใช้ในการตัดสินรูปแปรคำลงท้าย พบว่ามีคำลงท้าย 3 คำที่มีรูปแปร ได้แก่ 1) à มีรูปแปรคือ á 2) nhé มีรูปแปรคือ nhá และ nhó และ 3) nhi มีรูปแปรคือ nhở เมื่อวิเคราะห์ได้คำลงท้ายแล้ว ผู้วิจัยจึงนำคำลงท้ายทั้ง 13 คำนี้ไปวิเคราะห์หามิติความแตกต่างในหัวข้อต่อไป

2. ผลการวิเคราะห์มิติความแตกต่างและอรรถลักษณะที่ใช้จำแนกคำลงท้ายภาษาเวียดนาม

เมื่อได้คำลงท้ายที่ผ่านเกณฑ์ทางวากยสัมพันธ์ ความหมาย และเสียง เป็นจำนวน 13 คำ ได้แก่ à a chữ cơ đã đầu đấy đi hả mà nhé nhi และ thôi ผู้วิจัยจึงหาความหมายของแต่ละคำลงท้ายโดยใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบ (Componential Analysis) และพบว่ามิติความแตกต่าง (Dimensions of Contrast) จำนวน 8 มิติที่สามารถจำแนกความหมายคำลงท้ายแต่ละคำออกจากกันได้ คือ ชนิดประโยค การให้ข้อมูลใหม่ การมีส่วนร่วม การคาดการณ์ของผู้พูด ความสุภาพ การปฏิเสธ ความอ่อนโยน และ ช่วงเวลาที่ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม จากนั้นจึงนำมิติความแตกต่างที่วิเคราะห์ได้ไประบุเป็นองค์ประกอบทางความหมายทางความหมายคำลงท้ายโดยใช้อรรถลักษณะแบบทวิลักษณ์ (Binary features) ได้แก่ + และ - มิติความแตกต่างและอรรถลักษณะที่ใช้ในการจำแนกคำลงท้ายภาษาเวียดนามมีดังนี้

2.1 ชนิดประโยค

ชนิดประโยค หมายถึง ชนิดประโยคต่างๆ ที่คำลงท้ายสามารถปรากฏได้ ได้แก่ [+ คำถาม] หมายถึง ประโยคคำถาม [+ บอกเล่า] หมายถึง ประโยคบอก และ [+ คำสั่ง] หมายถึง ประโยคคำสั่ง ดังตัวอย่างดังบทสนทนา

2.1.1 [+คำถาม]

Thầy là người Hà Lan thật à?
 อาจารย์ เป็น คน ฮอลแลนด์ จริง คำลงท้าย
 ‘อาจารย์เป็นคนฮอลแลนด์จริงหรือ?’

จากตัวอย่างนี้ จะเห็นได้ว่า คำลงท้าย à สามารถปรากฏในประโยคคำถามได้ และผู้วิจัยไม่พบว่าปรากฏในประโยคชนิดอื่นได้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย à มีอรรถลักษณะเป็น [+คำถาม]

Chi đang nói chuyện với ai đấy?
 พี่ กำลัง พูดคุย กับ ใคร คำลงท้าย
 ‘พี่กำลังคุยกับใครนะ?’

จากตัวอย่างนี้ จะเห็นได้ว่า คำลงท้าย đấy สามารถปรากฏในประโยคคำถาม และผู้วิจัยไม่พบว่าปรากฏในประโยคชนิดอื่นได้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย đấy มีอรรถลักษณะเป็น [+คำถาม]

2.1.2 [+บอกเล่า]

Cái áo này đẹp thật đấy.
 ตัว เสื้อ นี้ สวย จริง คำลงท้าย
 ‘เสื้อตัวนี้สวยจริงๆ’

จากตัวอย่าง จะพบว่า คำลงท้าย *đáy* สามารถปรากฏในประโยคบอกเล่าและไม่พบว่ามีปรากฏในประโยคชนิดอื่นได้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย *đáy* มีอรรถลักษณะเป็น [+บอกเล่า]

Em thích cái túi màu hồng này cơ.
 น้อง ชอบ อัน กระเป๋า สี แดง นี้ คำลงท้าย
 ‘น้องชอบกระเป๋าสีแดงใบนี้จริงๆ’

จากตัวอย่าง จะพบว่า คำลงท้าย *cơ* สามารถปรากฏในประโยคบอกเล่าและผู้วิจัยไม่พบว่ามีปรากฏในประโยคชนิดอื่นได้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย *cơ* มีอรรถลักษณะเป็น [+บอกเล่า]

2.1.2 [+ คำสั่ง]

Con đi mau đi cho mẹ đi!
 ลูก ไป ซื่อ ของ ให้ แม่ คำลงท้าย
 ‘ลูกช่วยไปซื้อของให้แม่หน่อย’

จากตัวอย่าง จะพบว่า คำลงท้าย *đi* สามารถปรากฏในประโยคคำสั่งและผู้วิจัยไม่พบว่ามีปรากฏในประโยคชนิดอื่นได้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย *đi* มีอรรถลักษณะเป็น [+คำสั่ง]

Đừng nói chuyện trong lớp học đây!.
 อย่า พูดคุย ใน ห้อง เรียน คำลงท้าย
 ‘อย่าคุยกันในห้องเรียน’

จากตัวอย่างจะพบว่า คำลงท้าย *đây* สามารถปรากฏในประโยคคำสั่งและผู้วิจัยไม่พบว่ามีปรากฏในประโยคชนิดอื่นได้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย *đây* มีอรรถลักษณะเป็น [+คำสั่ง]

2.2 ความอ่อนโยน

ความอ่อนโยนมี 2 วรรณลักษณะได้แก่ [+ อ่อนโยน] และ [- อ่อนโยน] ดังรายละเอียด

2.1.1 [+ อ่อนโยน]

[+ อ่อนโยน] หมายถึง ผู้พูดและผู้ฟังสนทนากันอย่างอ่อนโยน นุ่มนวล ละมุนละไม หรือเป็นมิตร คำลงท้ายใดก็ตามที่ใช้กับถ้อยความที่มีลักษณะดังกล่าวจะมีวรรณลักษณะเป็น [+ อ่อนโยน] ดังตัวอย่าง

Đừng nghịch khi mẹ không ở nhà nhé!
ห้าม ชน ตอน แม่ ไม่ ที่ บ้าน คำลงท้าย

‘ห้ามชนตอนแม่ไม่อยู่บ้านนะ’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างแม่กับลูกชายวัย 10 ขวบซึ่งอยู่ในวัยกำลังชน แม่กำลังจะออกไปทำงานและไม่ต้องการให้ลูกเล่นชน เนื่องจากกลัว จะเกิดอันตรายจึงปรามลูกด้วยความอ่อนโยนด้วยการใช้คำลงท้าย nhé ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย nhé ในสถานการณ์นี้มีวรรณลักษณะเป็น [+อ่อนโยน]

Mai gặp nhau lúc sáu giờ sáng nhé!
พรุ่งนี้ พบ ด้วยกัน ตอน หก เวลา เช้า คำลงท้าย

‘พรุ่งนี้เจอกันตอนหกโมงเช้านะ’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อนสนิท ก่อนที่ทั้งสองจะแยก กันกลับบ้าน ผู้พูดขอนัดเจอผู้ฟังอีกครั้งด้วยความเป็นมิตรสนิทสนมโดยใช้คำลงท้าย nhé ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย nhé ในสถานการณ์นี้มีวรรณลักษณะเป็น [+ อ่อนโยน]

2.2.2 [- อ่อนโยน]

[- อ่อนโยน] หมายถึง ผู้พูดและผู้ฟังไม่ได้สนทนากันอย่างอ่อนโยน นุ่มนวล ละมุนละไม หรือเป็นมิตร คำลงท้ายใดก็ตามที่ใช้กับถ้อยความที่มีลักษณะดังกล่าว จะมีอรรถลักษณะเป็น [- อ่อนโยน] ดังตัวอย่าง

Mai gặp nhau lúc sáu giờ sáng đáy!
 พรุ่งนี้ พบ ด้วยกัน ตอน หก เวลา เช้า คำลงท้าย
 ‘พรุ่งนี้เจอกันตอนหกโมงเช้า’

Đừng đến muộn đáy!
 อย่า มา สาย คำลงท้าย
 ‘อย่ามาสาย’

สองสถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเจ้านายกับลูกน้อง เจ้านายต้องการให้ลูกน้องมาพบกันตามเวลาที่นัดหมาย จึงต้องสั่งลูกน้องด้วยท่าทีและน้ำเสียงที่หนักแน่นน่าเชื่อถือ โดยการใช้คำลงท้าย đáy ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย đáy ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะเป็น [- อ่อนโยน]

2.3 ความสุภาพ

ความสุภาพ มี 2 อรรถลักษณะ ได้แก่ [+สุภาพ] และ[-สุภาพ] ดังรายละเอียด

2.3.1 [+สุภาพ]

[+สุภาพ] หมายถึง การที่ผู้พูดและผู้ฟังดำเนินบทสนทนาด้วยความไม่หยาบคาย โดยทั้งสองฝ่ายต้องไม่มีการใช้คำ สรรพนาม หรือคำที่แสดงความไม่สุภาพ เช่น Tao ‘กู’ Mày ‘มึง’ เป็นต้น หรือไม่แสดงกริยาท่าทางที่ไม่สุภาพ เช่น ตะโกน ตะคอก เป็นต้น คำลงท้ายใดก็ตามที่ใช้กับถ้อยความที่มีลักษณะดังกล่าวจะมีอรรถลักษณะเป็น[+สุภาพ] ดังตัวอย่าง

Me chưa đi làm à?
 แม่ ยังไม่ ไป ทำ ค่ำลงท้าย
 ‘แม่อังไม่ไปทำงานหรือ?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างแม่กับลูก ลูกเคยเห็นแม่ไปทำงานตอน 7 โมงเช้าทุกวัน วันนี้ 8 โมงแล้วลูกยังเห็นแม่อยู่บ้าน จึงถามว่ายังไม่ไปทำงานอีกหรือด้วยการใช้คำลงท้าย à ในบทสนทนาซึ่งไม่มีถ้อยคำใดเลยที่แสดงถึงความหยาบคาย ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย à ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะเป็น [+สุภาพ]

Cô ăn cơm chưa à?
 อาจารย์ทานข้าวหรือยัง ค่ำลงท้าย
 ‘อาจารย์ทานข้าวหรือยังคะ?’

สถานการณ์ตัวอย่างนี้เป็นการสนทนากันอย่างสุภาพระหว่างนักเรียนกับอาจารย์ ผู้พูดนักเรียนใช้คำลงท้าย a เพื่อแสดงความสุภาพต่อผู้ฟังที่เป็นอาจารย์ซึ่งมีสถานะทางสังคมสูงกว่านักเรียน ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย a ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะเป็น [+สุภาพ]

2.3.2 [-สุภาพ]

[-สุภาพ] หมายถึง การที่ผู้พูดและผู้ฟังดำเนินบทสนทนาด้วยความไม่สุภาพ กล่าวคือ ผู้สนทนาทั้งสองฝ่ายต้องมีการใช้คำ สรรพนาม หรือคำที่แสดงถึงความไม่สุภาพ เช่น Tao ‘กู’ Mày ‘มึง’ หรือแสดงกริยาที่ไม่สุภาพ เช่น การขึ้นเสียง การตวาด หรือการแสดงความรำคาญ เป็นต้น คำลงท้ายใดก็ตามที่ใช้กับถ้อยความที่มีลักษณะดังกล่าวจะมีอรรถลักษณะเป็น [-สุภาพ] ดังตัวอย่าง

Mày chưa đi làm hả?
 มึง ยังไม่ ไป ทำ ค่ำลงท้าย
 ‘มึงอังไม่ไปทำงานหรือ?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อนสนิท ก. เคยเห็น ข. ไปทำงานตอน 7 โมงเช้าทุกวัน วันนี้ 8 โมงแล้ว ก. ยังเห็น ข. อยู่บ้าน จึงถามว่ายังไม่ไปทำงานอีกหรือด้วยการใช้คำลงท้าย *hả* ในบทสนทนาซึ่งไม่สุภาพเพราะคำว่า ‘มีง’ ‘Mày’ และผู้พูดพูดด้วยความไม่พอใจที่ผู้ฟังยังไม่ยอมไปทำงาน ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย *hả* ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะเป็น [-สุภาพ]

2.4 การคาดการณ์ของผู้พูด

การคาดการณ์ของผู้พูดมี 2 อรรถลักษณะได้แก่ [+คาดการณ์] และ [-คาดการณ์] ดังรายละเอียด

2.4.1 [+คาดการณ์]

[+คาดการณ์] ในประโยคคำถาม หมายถึง ผู้พูดถามโดยคาดว่าผู้ฟังจะตอบอะไร ส่วนในประโยคบอกเล่า หมายถึง ผู้พูดคาดการณ์ว่าผู้ฟังน่าจะทราบในสิ่งที่ตนพูดอยู่แล้ว ไม่นำให้ผู้พูดต้องพูดซ้ำอีก คำลงท้ายใดก็ตามที่ใช้กับถ้อยความที่มีลักษณะดังกล่าวจะมีอรรถลักษณะเป็น [+คาดการณ์] ดังตัวอย่าง

Bạn khỏe chứ?
เธอ แข็งแรง คำลงท้าย
‘เธอสบายดีใช่ใหม?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อนสนิท ผู้พูดเห็นว่าผู้ฟังดูแข็งแรงจึงใช้คำลงท้าย *chứ* เพื่อคาดการณ์ว่าผู้ฟังน่าจะสบายดี ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย *chứ* ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะเป็น [+คาดการณ์]

Tớ	đẽ	sách	tiếng Anh	trong
เรา	วาง	หนังสือ	ภาษาอังกฤษ	ใน
tù	áy	<u>mà</u> .		
ตู้	มัน	คำลงท้าย		

‘เราวางหนังสือภาษาอังกฤษไว้ในตู้ล่ะ’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน ก. ถาม ข. ว่า วางหนังสือภาษาอังกฤษไว้ที่ไหน ข. คาดว่า ก. นั้นรู้อยู่แล้วและไม่น่าที่จะถามคนว่า วางหนังสือไว้ที่ไหนเพราะ ข. นั้นได้วางหนังสือเล่มดังกล่าวได้ในตู้เป็นประจำ จึงใช้คำลงท้าย mà ตอบ ก. ว่าวางหนังสือในตู้ ซึ่งเป็นที่ที่ก. วางหนังสือเล่มนี้เป็นประจำ ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย mà ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะเป็น [+ คาดการณ์]

2.4.2 [-คาดการณ์]

[-คาดการณ์] ในประโยคคำถามหมายถึง ผู้พูดถามโดยไม่ได้คาดว่าผู้ฟังจะตอบว่าอย่างไร หรือเป็นการถามย้ำในสิ่งที่ไม่ตรงกับความคาดหมายของผู้พูด ส่วนประโยคบอกเล่าหมายถึง ผู้พูดพูดโดยไม่ได้คาดว่าผู้ฟังน่าจะทราบข้อมูลหรือยังไม่ทราบ คำลงท้ายใดก็ตามที่ใช้กับถ้อยความที่มีลักษณะดังกล่าวจะมีอรรถลักษณะเป็น[- คาดการณ์] ดังตัวอย่าง

Làm vậ sinh nhà chura xong à?
 ทำ ความสะอาด บ้าน ยังหรือไม่ เสร็จ คำลงท้าย
 ‘ทำความสะอาดบ้านยังไม่เสร็จหรือ?’

สถานการณ์นี้เป็นบทสนทนาของแม่กับลูก ก่อนออกจากบ้านแม่ให้ลูกทำความสะอาดบ้านให้เสร็จก่อนที่แม่จะกลับมาถึง แต่เมื่อแม่มาถึงกลับพบว่าลูก กำลังนั่งดูทีวีอยู่จึงทราบว่าลูกยังทำความสะอาดบ้านไม่เสร็จ แม่จึงใช้คำลงท้าย à ถามว่าลูก ยังทำความสะอาดบ้านไม่เสร็จอีกหรือ ซึ่งเป็นการถามย้ำในสิ่งที่ไม่ตรงกับความคาดหมายของแม่ ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย à ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะเป็น [- คาดการณ์]

Phim này hay lắm cơ.
 หนังสือ นี้ สนุก มาก คำลงท้าย
 ‘หนังสือนี้สนุกมากจริงๆ’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อนสนิท ผู้พูดได้ไปชมภาพยนตร์มาจึงใช้คำลงท้าย cơ บอกเล่าให้ผู้ฟังทราบว่าภาพยนตร์ที่ได้ชมมานั้นสนุกมากโดยไม่มีคำถามนำและผู้

พูดก็ไม่ได้คาดการณ์ว่าผู้ฟังนั้นจะทราบมาก่อนหรือไม่ว่าภาพยนตร์เรื่องดังกล่าวนั้นสนุกมาก ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย co ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะเป็น [- คาดการณ์]

2.5 การบอกข้อมูลใหม่

การบอกข้อมูลใหม่มี 2 อรรถลักษณะ คือ [+ใหม่] และ [-ใหม่] ดังรายละเอียด

2.5.1 [+ใหม่]

[+ใหม่] ในประโยคคำถาม หมายถึง ผู้พูดถามแบบเอาความ (wh – question) เพื่อให้ได้ข้อมูลใหม่จากผู้ฟัง ส่วนในประโยคบอกเล่า หมายถึง ผู้พูดบอกข้อมูลใหม่ให้ผู้ฟังยังไม่ทราบ หรือ ผู้พูดตอบคำถามที่เป็นคำถามแบบเอาความ (wh – question) แก่ผู้ฟัง คำลงท้ายใดก็ตามที่ใช้กับถ้อยความที่มีลักษณะดังกล่าวจะมีอรรถลักษณะเป็น [+ ใหม่] ดังตัวอย่าง

Chiều nay học ở phòng nào đấy?
 บ่าย นี้ เรียน ที่ ห้อง ไหน คำลงท้าย
 ‘บ่ายนี้เรียนที่ห้องไหนนะ?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน ผู้พูดไม่ทราบว่าเรียนที่ห้องใด ผู้พูดจึงใช้คำลงท้าย đấy ถามแบบเอาความ (wh – question) เพื่อให้ได้ข้อมูลใหม่จากผู้ฟัง คือ ห้องที่เรียนสอนในช่วงบ่าย ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย đấy ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะเป็น [+ ใหม่]

Thầy béo đó có ba vợ rồi đấy.
 อาจารย์ อ้วน นั้น มี สาม ภรรยา แล้ว คำลงท้าย
 ‘อาจารย์อ้วนๆ คนนั้นมีภรรยาสามคนแล้วนะ’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน ผู้พูดบอกใช้คำลงท้าย đấy เพื่อบอกให้ผู้ฟังทราบเกี่ยวกับข้อมูลใหม่ว่า อาจารย์คนดังกล่าวมีภรรยาถึงสามคน ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย đấy ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะเป็น [+ ใหม่]

2.5.2 [-ใหม่]

[-ใหม่] ในประโยคคำถาม หมายถึง ผู้พูดถามผู้ฟังโดยใช้คำถามแบบที่ต้องการให้ผู้ฟังตอบว่าใช่หรือไม่ใช่ (yes-no question) โดยไม่ได้ถามให้ได้เนื้อความใหม่ ส่วนในประโยคบอกเล่า หมายถึง ผู้พูดตอบคำถามที่ผู้ถามต้องการคำตอบว่าใช่หรือไม่ใช่ (yes-no question) คำลงท้ายใดก็ตามที่ใช้กับถ้อยความที่มีลักษณะดังกล่าวจะมีอรรถลักษณะเป็น[-ใหม่] ดังตัวอย่าง

Em thích cái áo này chứ?
 น้อง ชอบ ตัว เสื้อ นี้ คำลงท้าย

‘น้องชอบเสื้อตัวนี้ใช่ไหม?’

Có chứ.
 มี คำลงท้าย

‘ชอบสิ’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างพี่น้อง พี่เห็นว่าน้องหยิบเสื้อตัวหนึ่งมาดูหลายรอบแล้วนำเสื้อตัวนั้นมาทาบกับตัว ทำให้พี่มั่นใจว่า น้องชอบเสื้อตัวนี้ ดังนั้นพี่จึงใช้คำลงท้าย chứ ถามน้องว่าชอบเสื้อตัวนี้ใช่ไหมหรือไม่ชอบ (yes-no question) ส่วนน้องก็ใช้ คำลงท้าย chứ ตอบคำถามที่ต้องการคำตอบว่าใช่หรือไม่ใช่ (yes-no question) ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย chứ ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะเป็น [- ใหม่]

2.6 การปฏิเสธ

การปฏิเสธ มี 2 อรรถลักษณะ คือ [+ปฏิเสธ] และ [-ปฏิเสธ] ดังรายละเอียด

2.6.1 [+ปฏิเสธ]

[+ปฏิเสธ] หมายถึง คำลงท้ายที่สามารถปรากฏในความปฏิเสธ (ซึ่งมีคำแสดงการปฏิเสธ เช่น อย่า ห้าม ไม่ ยัง....ไม่ เป็นต้น) ดังตัวอย่าง

Cấm được uống rượu và hút thuốc đây!
 ห้าม ได้ คឹ้ม เหล้า และ สูบ ยา ค่ำลงท่าย
 ‘ห้ามคឹ้มเหล้าและ สูบบุหรี่’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างพ่อกับลูก พ่อใช้คำลงท่าย đây ในข้อความที่มีคำแสดงการปฏิเสธ ‘ห้าม’ เพื่อสั่งไม่ให้ลูกคឹ้มเหล้าและสูบบุหรี่ ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท่าย đây ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะเป็น [+ปฏิเสธ]

Thầy ấy chưa bao giờ đi Việt Nam đâu.
 อาจารย์ นั้น ยังไม่ เมื่อ ไป ประเทศเวียดนาม ค่ำลงท่าย
 ‘อาจารย์คนนั้นยังไม่เคยไปเวียดนามเลย’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อนเกี่ยวกับอาจารย์ท่านหนึ่ง ผู้พูดใช้คำลงท่าย đâu ในข้อความที่มีคำแสดงการปฏิเสธ ‘ยังไม่.....’ เพื่อบอกเพื่อนว่าอาจารย์ท่านนั้นดังกล่าวไม่เคยไปประเทศเวียดนามมาก่อนเลย ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท่าย đâu ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะเป็น [+ปฏิเสธ]

Anh ấy chưa tốt nghiệp à?
 พี่ นั้น ยัง จบการศึกษา ค่ำลงท่าย
 ‘พี่เขายังเรียนไม่จบหรือ?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อนเกี่ยวกับรุ่นพี่คนหนึ่ง ผู้พูดใช้คำลงท่าย à ในข้อความที่มีคำแสดงการปฏิเสธ ‘ยัง.....ไม่’ เพื่อถามเพื่อนว่ารุ่นพี่คนดังกล่าวยังเรียนไม่จบจริงหรือ ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท่าย à ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะเป็น [+ปฏิเสธ]

2.6.2 [-ปฏิเสธ]

[-ปฏิเสธ] หมายถึง คำลงท่ายที่ไม่สามารถปรากฏในข้อความที่มีคำแสดงการปฏิเสธได้ นั่นคือ ข้อความนั้นต้องไม่มีคำปฏิเสธ เช่น ยัง....ไม่ ไม่ ห้าม อย่า ดังตัวอย่าง

Đưa cái bút ở trên bàn cho tôi đi!
 หยิบ อัน ปากกา ที่ บน โต๊ะ ให้ ฉัน คำลงท้าย
 ‘หยิบปากกาด้ามที่อยู่บนโต๊ะฉันให้หน่อยสิ’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังหยิบปากกาให้ตนโดยใช้คำลงท้าย đi เนื่องจากคำลงท้ายนี้ไม่สามารถใช้ในข้อความที่มีคำแสดงการปฏิเสธได้ ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย đi ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะเป็น [-ปฏิเสธ]

Hãy rửa tay đi!
 จง ล้าง มือ คำลงท้าย
 ‘ล้างมือก่อน’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างแม่กับลูก แม่ใช้คำลงท้าย đi เพื่อสั่งให้ลูกล้างมือให้สะอาดก่อนกินข้าว เนื่องจากคำลงท้ายนี้ไม่สามารถใช้ในข้อความที่มีคำแสดงการปฏิเสธได้ ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย đi ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะเป็น [-ปฏิเสธ]

2.7 การมีส่วนร่วม

การมีส่วนร่วม มี 2 อรรถลักษณะ คือ [+ส่วนร่วม] และ [-ส่วนร่วม] ดังรายละเอียด

2.7.1 [+ ส่วนร่วม]

[+ส่วนร่วม] หมายถึง ผู้พูดและผู้ฟังมีส่วนร่วมในข้อมูลที่ผู้พูดกำลังอ้างถึง คำลงท้ายใดก็ตามที่ใช้กับถ้อยความที่มีลักษณะดังกล่าวจะมีอรรถลักษณะเป็น [+ ส่วนร่วม] ดังตัวอย่าง

Đồ của hàng này đắt nhi?
 ของ ของ ร้าน นี้ แพง คำลงท้าย
 ‘ของที่ร้านนี้แพงเนอะ (เธอเห็นด้วยใช่ไหม)’

สถานการณ์นี้เป็นบทสนทนาของเพื่อนสนิทระหว่างที่กำลังเลือกซื้อของในร้านแห่งหนึ่ง ทั้งสองคนรู้สึกว่าการซื้อของในร้านนี้แพง ผู้พูดจึงใช้คำลงท้าย *nhi* เพื่อต้องการให้ผู้ฟังมีส่วนร่วม โดยการเห็นด้วยกับตนว่าของที่ร้านนี้มีราคาแพง ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย *nhi* ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะเป็น [+ ส่วนร่วม]

Đi xem phim thôi.
ไป ดู ภาพยนตร์ คำลงท้าย
'ไปดูหนังเถอะ'

สถานการณ์นี้เป็นบทสนทนาระหว่างคู่รัก ฝ่ายหญิงใช้คำลงท้าย *thôi* เพื่อชักชวนให้ฝ่ายชายไปดูภาพยนตร์โดยที่ฝ่ายหญิง(ผู้พูด) นั้นต้องมีส่วนร่วมในข้อมูลที่ตนอ้างถึง นั่นคือต้องไปดูภาพยนตร์กับฝ่ายชาย (ผู้ฟัง) ด้วย ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย *nhi* ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะเป็น [+ ส่วนร่วม]

2.7.2 [- ส่วนร่วม]

[-ส่วนร่วม] หมายถึง ผู้พูดและผู้ฟังไม่มีส่วนร่วมในสถานการณ์หรือข้อมูลที่ผู้พูดกำลังอ้างถึง คำลงท้ายใดก็ตามที่ใช้กับถ้อยความที่มีลักษณะดังกล่าวจะมีอรรถลักษณะเป็น [- ส่วนร่วม] ดังตัวอย่าง

Bánh này ngon hả?
ขนม นี้ อร่อย คำลงท้าย
'ขนมนี้อร่อยหรือ?'

สถานการณ์นี้เป็นบทสนทนาของพ่อกับลูก พ่อเห็นลูกนั่งทานขนมด้วยท่าทางเอร็ดอร่อย ทำให้พ่อคิดว่าขนมที่ลูกกำลังกินนั้นอร่อย พ่อจึงใช้คำลงท้าย *hả* เพื่อขออนุญาตถามข้อมูลดังกล่าวกับลูกซึ่งพ่อไม่ได้กินด้วยจึงไม่ได้มีส่วนร่วมรับรู้ว่าเป็นขนมที่อร่อย ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย *hả* ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะเป็น [- ส่วนร่วม]

Đi ngủ đi!
ไปนอน คำนึงท้าย
'ไปนอนซะ'

สถานการณ์นี้เป็นบทสนทนาระหว่างพ่อกับลูก พ่อใช้คำนึงท้าย đi เพื่อสั่งให้ลูกไปเข้านอน โดยที่พ่อ (ผู้พูด) นั้นไม่มีส่วนร่วมในข้อมูลที่คำนึงอ้างถึง นั่นคือ พ่อไม่ได้เข้านอนพร้อมลูก (ผู้ฟัง) ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำนึงท้าย đi ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะเป็น [- ส่วนร่วม]

2.8 ช่วงเวลาของผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม

ช่วงเวลาของผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม มี 2 อรรถลักษณะ คือ [+ทันที] และ [-ทันที] ดังรายละเอียด

2.8.1 [+ทันที]

[+ทันที] หมายถึง ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังปฏิบัติตามในสิ่งที่ตนพูดโดยทันที คำนึงท้ายใดก็ตามที่ใช้กับถ้อยความที่มีลักษณะดังกล่าวจะมีอรรถลักษณะเป็นมีอรรถลักษณะเป็น [+ทันที] ดังบทสนทนา

Ăn cơm đi!
กินข้าว คำนึงท้าย
'กินข้าวก่อน'

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาของพี่น้อง ระหว่างที่น้องกำลังทำความสะอาดบ้านอยู่ผู้เป็นพี่ใช้คำนึงท้าย đi เพื่อสั่งหรือเชิญชวนให้น้องหยุดทำความสะอาดบ้านเพื่อมาทานข้าว โดยทันที ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำนึงท้าย đi ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะ [+ทันที]

Em ngồi xuống đi.
น้องนั่งลง คำนึงท้าย
'น้องนั่งลงก่อน'

สถานการณ์นี้เป็นบทสนทนาของรุ่นพี่และรุ่นน้อง ระหว่างที่รุ่นน้องเดินผ่านมารุ่นพี่ใช้คำลงท้าย *dī* เพื่อต้องการให้รุ่นน้องหยุดการกระทำอย่างอื่นเพื่อมานั่งและพูดคุยกับตนโดยทันที ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย *dī* ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะ [+ทันที]

2.8.2 [-ทันที]

[-ทันที] หมายถึง ผู้พูดไม่ได้ต้องการให้ผู้ฟังหยุดการกระทำอย่างอื่นเพื่อมาปฏิบัติตามคำสั่งหรือคำเชิญชวนของผู้พูดโดยทันที กล่าวคือ ผู้ฟังมีสิทธิกระทำตามคำสั่งหรือเชิญชวนของผู้พูดโดยทันทีหรือภายหลังได้รับคำสั่งหรือเชิญชวนแล้วก็ได้ ขึ้นอยู่กับความสมัครใจของผู้ฟัง คำลงท้ายใดก็ตามที่ใช้กับถ้อยความที่มีลักษณะดังกล่าวจะมีอรรถลักษณะเป็นมีอรรถลักษณะเป็น [-ทันที] ดังบทสนทนา

Ān com dī!
กิน ข้าว คำลงท้าย
'กินข้าวสิ'

จากสถานการณ์ตัวอย่าง ผู้พูดใช้คำลงท้าย *dī* เพื่อสั่งหรือเชิญชวนให้ผู้ฟังทานข้าวโดยที่ผู้ฟังไม่จำเป็นต้องหยุดการกระทำอย่างอื่นเพื่อมาทานข้าว ซึ่งผู้ฟังสามารถทานร่วมทานข้าวกับผู้ฟังได้ทันทีหรือทำธุระของตนให้เสร็จก่อนแล้ว จึงมาทานข้าวกับผู้ฟังภายหลังก็ได้ ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย *dī* ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะ [-ทันที]

Em ngòi xuóng dī.
น้อง นั่ง ลง คำลงท้าย
'น้องนั่งลงสิ'

ตัวอย่างสถานการณ์นี้ผู้พูดสั่งหรือเชิญชวนให้ผู้ฟังนั้นมานั่งเพื่อพูดคุยกับตนโดยผู้พูดใช้คำลงท้าย *dī* โดยที่ไม่ได้บังคับหรือต้องการให้ผู้ฟังต้องหยุดการกระทำใดๆ เพื่อมาคุยกับตน ผู้ฟังมีสิทธิเลือกได้ว่าจะกระทำตามผู้พูดโดยทันทีหรือภายหลังก็ได้ ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้คำลงท้าย *dī* ในสถานการณ์นี้มีอรรถลักษณะ [-ทันที]

3. ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนาม

ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบ (Componential Analysis) เพื่อจำแนกองค์ประกอบทางความหมายของแต่ละคำลงท้าย จากวิธีดังกล่าวผู้วิจัยพบคำลงท้ายจำนวน 13 คำ ได้แก่ à a chú cơ đả đâu đậy đi hả mà nhé nhi และ thôi และสามารถจำแนกความหมายคำลงท้ายดังกล่าวด้วยมิติความแตกต่างจำนวน 8 มิติ คือ ชนิดประโยค ชนิดข้อมูล การมีส่วนร่วม การคาดการณ์ ความสุภาพ การปฏิเสธ ความอ่อนโยน และ ช่วงเวลาที่ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบว่าคำลงท้าย đậy คำเดียวนั้นมีองค์ประกอบทางความหมายถึงสองลักษณะที่ไม่สามารถสรุปรวมกันได้ ผู้วิจัยจึงพิจารณาให้ đậy เป็นคำลงท้ายคำพ้องรูป และกำหนดให้คำลงท้าย đậy มีสองคำ คือ đậy1 และ đậy2 รวมจำนวนคำลงท้ายภาษาเวียดนามทั้งสิ้น 14 คำ ได้แก่ à a chú cơ đả đâu đậy1 đậy2 đi hả mà nhé nhi และ thôi ผู้วิจัยได้แสดงการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของแต่ละคำลงท้ายโดยใช้บรรดาลักษณะแบบทวิลักษณ์ (Binary Features) ได้แก่ + หมายถึง มีองค์ประกอบทางความหมาย และ - หมายถึง ไม่มีองค์ประกอบทางความหมาย องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้ายแต่ละคำมีรายละเอียดดังนี้

3.1 คำลงท้าย à /?a:21/ ~ /?a:45/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย à มี 4 บรรดาลักษณะ คือ [+คำถาม] [-ใหม่] [-คาดการณ์] และ [+สุภาพ] ผู้วิจัยต้องสร้าง 11 สถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายใน 1) มิติชนิดประโยค ได้แก่ [+คำถาม] [+บอกเล่า] และ [+คำสั่ง] 2) มิติด้านการบอกข้อมูลใหม่ ได้แก่ [+ใหม่] และ [-ใหม่] 3) มิติด้านการคาดการณ์ของผู้พูด ได้แก่ [+คาดการณ์] และ [-คาดการณ์] และ 4) มิติด้านความสุภาพ) มิติด้านความสุภาพ ได้แก่ [+สุภาพ] และ [-สุภาพ]

ผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย à ในสถานการณ์ที่ 1 และ 10 ซึ่งมีความหมายตรงกับบรรดาลักษณะ [+คำถาม] [-ใหม่] [-คาดการณ์] และ [+สุภาพ] ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 13 สถานการณ์ทดสอบบรรณลักษณะต่างๆ ของคำลงท้าย ๕

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	บรรณลักษณะ	สถานการณ์	ผู้วิจัยคาดว่า
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	*แม่ถามลูกว่า ‘กำลังกินข้าว ๕?’	ยอมรับ
2		[+บอกเล่า]	แม่ถามลูกว่า กำลังทำอะไร ลูกตอบว่า ‘ลูก กำลังกินข้าว ๕’	ไม่ยอมรับ
3		[+คำสั่ง]	แม่สั่งลูกว่า ‘กินข้าว ๕’	ไม่ยอมรับ
4	การคาดการณ์	[+คาดการณ์] [+ใหม่] [+สุภาพ]	ลูกชายชวนพ่อไปทานอาหารที่ร้านประจำ ทุกครั้งที่ทานที่นี่พ่อจะสั่งขนมจีนหมูอย่างทุกครั้งที่วันนี้ลูก ก็เชื่อว่าพ่อต้องสั่งขนมจีนหมูอย่างเช่นกัน ลูกชายจึงถามพ่อว่า ‘พ่อจะสั่งอะไร ๕?’	ไม่ยอมรับ
5		[+คาดการณ์] [+ใหม่] [-สุภาพ]	ก. และ ข. ชวนกันไปทานอาหารที่ร้านประจำ ทุกครั้งที่ทานที่นี่ ทั้งสองคนจะสั่งแฮมเปรี๊ยวมาทาน ก. จึงเชื่อว่า ข. ต้องสั่งแฮมเปรี๊ยวมาทานอีกเช่นเคย ก. จึงพูดกับ ข. ว่า ‘มึงจะสั่งอะไร ๕?’	ไม่ยอมรับ
6		[+คาดการณ์] [-ใหม่] [+สุภาพ]	ลูกชายชวนพ่อไปทานอาหารที่ร้านประจำ ทุกครั้งที่ทานที่นี่พ่อจะสั่งขนมจีนหมูอย่างทุกครั้งที่วันนี้ลูก ก็เชื่อว่าพ่อต้องสั่งขนมจีนหมูอย่างเช่นกัน ลูกชายจึงถามพ่อว่า ‘พ่อจะสั่งขนมจีนหมูอย่าง ๕?’	ไม่ยอมรับ
7	[+คาดการณ์] [-ใหม่] [-สุภาพ]	ก. และ ข. ชวนกันไปทานอาหารที่ร้านประจำ ทุกครั้งที่ทานที่นี่ ทั้งสองคนจะสั่งแฮมเปรี๊ยวมาทาน ก. จึงเชื่อว่า ข. ต้องสั่งแฮมเปรี๊ยวมาทานอีกเช่นเคย ก. จึงพูดกับ ข. ว่า ‘มึงจะสั่งแฮมเปรี๊ยว ๕?’	ไม่ยอมรับ	

หมายเหตุ: *ทุกสถานการณ์ทดสอบในแบบสอบถามที่ใช้เก็บข้อมูลเป็นภาษาเวียดนาม (อยู่ในภาคผนวก)

ตารางที่ 13 (ต่อ)

สถานการณ์ ที่	มิติต่าง แตกต่าง	อรรถลักษณะ	สถานการณ์	ผู้วิจัยคาดว่า
8		[-คาดการณ์] [+ใหม่] [+สุภาพ]	แม่และลูกเพิ่งมาเที่ยวกรุงเทพเป็นครั้งแรก และหลงทาง ทั้งสองคนไม่ทราบว่าจะไปทาง ไหน ลูกจึงหันมาถามแม่ว่า ‘ตอนนี้ไปทาง ไหน ๕?’	ไม่ยอมรับ
9	การคาด การณ์ การบอกข้อ มูลใหม่ และความ สุภาพ	[-คาดการณ์] [+ใหม่] [-สุภาพ]	ก. และ ข. เพิ่งมาเที่ยวกรุงเทพเป็นครั้งแรก และหลงทาง ทั้งสองคนไม่ทราบว่าจะไปทาง ไหน ก. จึงหันมาถามข. ว่า ‘ตอนนี้ไปทาง ไหน ๕?’	ไม่ยอมรับ
10		[-คาดการณ์] [-ใหม่] [+สุภาพ]	ลูกทราบดีว่าแม่ทานกุ้งไม่ได้ แต่วันนี้ลูก เห็นว่าแม่สั่งกุ้งมาทาน ลูกจึงหันไปถามแม่ว่า ‘แม่สั่งกุ้ง ๕?’	ยอมรับ
11		[-คาดการณ์] [-ใหม่] [-สุภาพ]	ก. ทราบดีว่า ข. ทานกุ้งไม่ได้แต่นี้ ก. เห็น ว่า ข. สั่งกุ้งมาทาน ก. จึงหันไปถาม ข. ว่า ‘มีงสั่งกุ้ง ๕?’	ไม่ยอมรับ

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย ๕ ไปเก็บข้อมูลกับผู้บอก
ภาษา เพื่อวิเคราะห์ว่าผู้บอกภาษาสามารถยอมรับหรือไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย ๕ ในแต่ละอรรถ
ลักษณะ สอดคล้องหรือไม่สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจาก
บทสนทนา ของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร(รายละเอียดผลการยืนยันองค์ประกอบคำลงท้าย ๕ จากแบบ
สอบถามอยู่ในส่วนที่สอง ในบทนี้)

3.2 คำลงท้าย **hả** /ha: 212/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย **hả** มี 4 อรรถลักษณะ คือ [+คำถาม]
[-ใหม่] [-คาดการณ์] และ [- สุภาพ] ผู้วิจัยต้องสร้าง 11 สถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายใน
1) มิตินิดประโยค ได้แก่ [+คำถาม] [+บอกเล่า] และ [+คำสั่ง] 2) มิติด้านการบอกข้อมูลใหม่ ได้

แก่ [+ใหม่] และ [-ใหม่] 3) มิติด้านการคาดการณ์ของผู้พูด ได้แก่ [+คาดการณ์] และ [-คาดการณ์] และ 4) มิติด้านความสุภาพ ได้แก่ [+สุภาพ] และ [-สุภาพ]

ผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย *hả* ในสถานการณ์ที่ 1 และ 11 ซึ่งมีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำถาม] [-ใหม่] [-คาดการณ์] และ [-สุภาพ] ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 14 สถานการณ์ทดสอบอรรถลักษณะต่างๆ ของคำลงท้าย *hả*

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	สถานการณ์	ผู้วิจัยคาดว่า
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	แม่ถามลูกว่า ‘กำลังกินข้าว <u>hả</u> ?’	ยอมรับ
2		[+บอกเล่า]	แม่ถามลูกว่า กำลังทำอะไร ลูกตอบว่า ‘ลูกกำลังกินข้าว <u>hả</u> ?’	ไม่ยอมรับ
3		[+คำสั่ง]	แม่สั่งลูกว่า ‘กินข้าว <u>hả</u> ?’	ไม่ยอมรับ
4	การคาดการณ์ข้อมูลใหม่และความสุภาพ	[+คาดการณ์] [+ใหม่] [+สุภาพ]	ลูกชายชวนพ่อไปทานอาหารที่ร้านประจำ ทุกครั้งที่ทานที่นี้พ่อจะสั่งขนมจีนหมูทุกครั้ง วันนี้ลูก ก็เชื่อว่าพ่อต้องสั่งขนมจีนหมูเช่นกัน ลูกชายจึงถามพ่อว่า ‘พ่อจะสั่งอะไร <u>hả</u> ?’	ไม่ยอมรับ
5		[+คาดการณ์] [+ใหม่] [-สุภาพ]	ก. และ ข. ชวนกันไปทานอาหารที่ร้านประจำ ทุกครั้งที่ทานที่นี้ ทั้งสองคนจะสั่งขนมเปี๊ยะมาทาน ก. จึงเชื่อว่า ข. ต้องสั่งขนมเปี๊ยะมาทานอีกเช่นเคย ก. จึงพูดกับ ข. ว่า ‘มึงจะสั่งอะไร <u>hả</u> ?’	ไม่ยอมรับ
6		[+คาดการณ์] [-ใหม่] [+สุภาพ]	ลูกชายชวนพ่อไปทานอาหารที่ร้านประจำ ทุกครั้งที่ทานที่นี้พ่อจะสั่งขนมจีนหมูทุกครั้ง วันนี้ลูก ก็เชื่อว่าพ่อต้องสั่งขนมจีนหมูเช่นกัน ลูกชายจึงถามพ่อว่า ‘พ่อจะสั่งขนมจีนหมูอย่าง <u>hả</u> ?’	ไม่ยอมรับ

ตารางที่ 14 (ต่อ)

สถานการณ์ ที่	มิติความ แตกต่าง	อรรถลักษณะ	สถานการณ์	ผู้วิจัยคาดว่า
7	การคาด การณ์ การบอกข้อ มูลใหม่ และความ สุภาพ	[+คาดการณ์] [-ใหม่] [-สุภาพ]	ก. และ ข. ขวนกันไปทานอาหารที่ร้านประจำ ทุกครั้งที่ท่านที่นี่ ทั้งสองคนจะสั่งแฮม เปริ้วมาทาน ก. จึงเชื่อว่า ข. ต้องสั่งแฮม เปริ้วมาทานอีกเช่นเคย ก. จึงพูดกับ ข. ว่า 'มึงจะสั่งแฮมเปริ้ว <u>há</u> ?'	ไม่ยอมรับ
8		[-คาดการณ์] [+ใหม่] [+สุภาพ]	แม่และลูกเพิ่งมาเที่ยวกรุงเทพเป็นครั้งแรก และหลงทาง ทั้งสองคนไม่ทราบจะไปทาง ไหน ลูกจึงหันมาถามแม่ว่า 'ตอนนี้ไปทาง ไหน <u>há</u> ?'	ไม่ยอมรับ
9		[-คาดการณ์] [+ใหม่] [-สุภาพ]	ก. และ ข. เพิ่งมาเที่ยวกรุงเทพเป็นครั้งแรก และหลงทาง ทั้งสองคนไม่ทราบจะไปทาง ไหน ก. จึงหันมาถามข. ว่า 'ตอนนี้ไปทาง ไหน <u>há</u> ?'	ไม่ยอมรับ
10		[-คาดการณ์] [-ใหม่] [+สุภาพ]	ลูกทราบดีว่าแม่ทานกุ้งไม่ได้ แต่วันนี้ลูกเห็น ว่าแม่สั่งกุ้งมาทาน ลูกจึงหันไปถามแม่ว่า 'แม่ สั่งกุ้ง <u>há</u> ?'	ไม่ยอมรับ
11		[-คาดการณ์] [-ใหม่] [-สุภาพ]	ก. ทราบดีว่า ข. ทานกุ้งไม่ได้แต่นี้ ก. เห็น ว่า ข. สั่งกุ้งมาทาน ก. จึงหันไปถาม ข. ว่า 'มึง สั่งกุ้ง <u>há</u> ?'	ยอมรับ

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบสอบถามทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย há ไปเก็บข้อมูลกับผู้บอกภาษา เพื่อวิเคราะห์ว่าผู้บอกภาษาสามารถยอมรับหรือไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย há ในแต่ละอรรถลักษณะ สอดคล้องหรือไม่สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากทสนทนา ของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร (รายละเอียดผลการยืนยันองค์ประกอบคำลงท้าย há จากแบบสอบถามอยู่ในส่วนที่สอง ในบทนี้)

3.3 คำลงท้าย *nhi* /*ni*: 212/ ~ [งอ 212]

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย *nhi* มี 4 วรรณลักษณะ คือ [+ คำถาม] [+การคาดการณ์] [-ใหม่] และ [+ ส่วนร่วม] ผู้วิจัยต้องสร้าง 9 สถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายใน 1) มิติชนิดประโยค ได้แก่ [+คำถาม] [+บอกเล่า] และ [+คำสั่ง] 2) มิติด้านการคาดการณ์ของผู้พูด ได้แก่ [+การคาดการณ์] และ [-การคาดการณ์] 3) มิติด้านการบอกข้อมูลใหม่ ได้แก่ [+ใหม่] และ [-ใหม่] และ 4) การมีส่วนร่วม ได้แก่ [+ส่วนร่วม] และ [-ส่วนร่วม]

ผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย *nhi* ในสถานการณ์ที่ 1 และ 6 ซึ่ง มีความหมายตรงกับวรรณลักษณะ [+ คำถาม] [+การคาดการณ์] [-ใหม่] และ [+ ส่วนร่วม] ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 15 สถานการณ์ทดสอบวรรณลักษณะต่างๆ ของคำลงท้าย *nhi*

สถานการณ์ ที่	มิติความ แตกต่าง	วรรณลักษณะ	สถานการณ์	ผู้วิจัย คาดว่า
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	แม่ถามลูกว่า ‘กินข้าวอร่อย <i>nhi</i> ?’	ยอมรับ
2		[+บอกเล่า]	แม่ถามลูกว่ากินข้าวอร่อยไหม ลูกตอบว่า ‘กินข้าวอร่อย <i>nhi</i> ?’	ไม่ยอมรับ
3		[+คำสั่ง]	แม่สั่งลูกว่า ‘กินข้าวอร่อย <i>nhi</i> ?’	ไม่ยอมรับ
4	การคาดการณ์ ของผู้พูด	[+การคาดการณ์] [+ใหม่] [+ส่วนร่วม]	ก. ชวน ข. ไปดูหนังเรื่อง ‘ไททานิก’ เมื่อดูจบแล้ว ก. ก็คิดว่าหนังเรื่องนี้เศร้า ก. อยากรู้ว่า ข. คิดเห็นอย่างไรกับหนังเรื่องนี้ จึงถาม ข. ว่า ‘เธอคิดว่าหนังเรื่องนี้เป็นอย่างไร <i>nhi</i> ?’	ไม่ยอมรับ
5		การบอก ข้อมูลใหม่ และการมี ส่วนร่วม	[+การคาดการณ์] [+ใหม่] [-ส่วนร่วม]	ก. กับ ข. กำลังภาพยนตร์เวียดนามเรื่อง ‘Tết này ai đến xông nhà’ เมื่อดูเสร็จแล้ว ก. รู้สึกว่าหนังเรื่องนี้ไม่เห็นสนุกเลย ในขณะที่ ข. นั้นหัวเราะตั้งแต่ต้นเรื่องจนท้ายเรื่อง ก. ถาม ข. ว่า ‘เธอคิดว่าหนังเรื่องนี้เป็นอย่างไร <i>nhi</i> ?’

ตารางที่ 15 (ต่อ)

สถานการณ์ ที่	มิติความ แตกต่าง	อรรถลักษณะ	สถานการณ์	ผู้วิจัย คาดว่า
6	การคาด การณ์ของผู้ พูด ข้อมูลใหม่ และการมี ส่วนร่วม	[+คาดการณ์] [-ใหม่] [+ส่วนร่วม]	ก. และ ข. ขวนกันไปดูภาพยนตร์ไททานิก เมื่อดูจบแล้ว ก. คิดว่าไททานิกเป็นหนังที่เศร้า มาก เมื่อหันไปก็เห็น ข. กำลังร้องไห้ ก. พูด กับ ข. ว่า ‘หนังเรื่องนี้สนุก <u>nhi</u> ?’	ยอมรับ
7		[+คาดการณ์] [-ใหม่] [-ส่วนร่วม]	ก. กลับบ้านพบ ข. กำลังดูหนังและหัวเราะอยู่ คนเดียว ก. คิดว่า ข. กำลังดูหนังตลกอยู่ ก. จึง ถาม ข. ว่า ‘หนังเรื่องนี้ตลก <u>nhi</u> ?’	ไม่ยอมรับ
8		[-คาดการณ์] [-ใหม่] [+ส่วนร่วม]	นาย ก. ตาบอดสีเห็นสีเขียวเหมือนสีแดง เวลา ใครให้ดูสีเขียวก็เห็นเป็นสีแดงเสมอ วันหนึ่ง นาย ข. เอาปากกาสีเขียวให้นาย ก. ดู และคาด ว่า นาย ก. จะต้องเห็นเป็นสีแดง นาย ข. ถาม นาย ก. ว่า ‘ปากกานี้สีอะไร <u>nhi</u> ?’	ไม่ยอมรับ
9		[-คาดการณ์] [-ใหม่] [-ส่วนร่วม]	ก. และ ข. ไปซื้อเสื้อผ้า ก. หยิบเสื้อตัวหนึ่งขึ้น มาและไม่คิดว่าเสื้อตัวนี้สวย ก. ถาม ข. ว่า ‘เสื้อตัวนี้สวย <u>nhi</u> ?’	ไม่ยอมรับ

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย *nhi* ไปเก็บข้อมูลกับผู้บอก
ภาษา เพื่อวิเคราะห์ว่าผู้บอกภาษาสามารถยอมรับหรือไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย *nhi* ในแต่ละอรรถ
ลักษณะ สอดคล้องหรือไม่สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจาก
บทสนทนา ของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร(รายละเอียดผลการยืนยันองค์ประกอบคำลงท้าย *nhi* จาก
แบบสอบถามอยู่ในส่วนที่สองในบทนี้)

3.4 คำลงท้าย *mà* /ma: 21/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย *mà* มี 3 อรรถลักษณะ คือ [+บอกเล่า]
[+คาดการณ์] และ [+ใหม่] ผู้วิจัยต้องสร้าง 7 สถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายใน 1) มิติชนิด

ประโยคได้แก่ [+คำถาม] [+บอกเล่า] และ [+คำสั่ง] 2) มิติด้านการคาดการณ์ของผู้พูด ได้แก่ [+คาดการณ์] และ [-คาดการณ์] และ 3) มิติด้านการบอกข้อมูลใหม่ ได้แก่ [+ใหม่] และ [-ใหม่]

ผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย *mà* ในสถานการณ์ที่ 1 และ 4 ซึ่งมีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] [+คาดการณ์] และ [+ใหม่] ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 16 สถานการณ์ทดสอบอรรถลักษณะต่างๆ ของคำลงท้าย *mà*

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	สถานการณ์	ผู้วิจัยคาดว่า
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	แม่สงสัยว่าลูกกำลังเล่นเกมอยู่หรือไม่ จึงถามลูกว่า ‘เล่นเกม <i>mà</i>	ไม่ยอมรับ
2		[+บอกเล่า]	แม่สงสัยว่าลูกกำลังเล่นเกมอยู่หรือไม่ ลูกตอบว่า ‘เปล่า ลูกทำการบ้าน <i>mà</i> ’	ยอมรับ
3		[+คำสั่ง]	แม่สั่งให้ลูกเข้านอนว่า ‘ไปนอน <i>mà!</i> ’	ไม่ยอมรับ
4	การคาดการณ์ของผู้พูดและการบอกข้อมูลใหม่	[+คาดการณ์] [+ใหม่]	ก. เป็นเพื่อนร่วมชั้นนาย ข. นาย ข. เป็นคนชอบเข้าเรียนสายเป็นประจำ เนื่องจากพรุ่งนี้มีสอบ ก. เป็นห่วง ข. จึงพูดเตือน ข. หลายครั้งหลายหนว่า “พรุ่งนี้อย่าไปสายนะ” ข. ได้ฟัง ก. พูดเตือนหลายครั้งหลายหนก็เลยพูดกับ ก. ว่า ‘ฉันรู้แล้ว <i>mà</i> ’	ยอมรับ
5		[+คาดการณ์] [-ใหม่]	ก. และ ข. เป็นแฟนกันมานานแล้ว ก. ถาม ข. ว่า ‘น้องรักพี่หรือเปล่า?’ ข. ตอบว่า ‘รัก <i>mà</i> ’	ไม่ยอมรับ
6		[-คาดการณ์] [+ใหม่]	ก. และ ข. เป็นเพื่อนร่วมชั้น วันนี้ ก. เห็น ข. ใส่เสื้อสวยจึงพูดกับ ข. ว่า ‘วันนี้ใส่เสื้อสวย <i>mà</i> ’	ไม่ยอมรับ
7		[-คาดการณ์] [-ใหม่]	ก. และ ข. ทำงานเป็นผู้รักษาความปลอดภัย ทั้งสองคนต่างไม่ทราบเวลาทำงานที่แน่นอนของตน วันนี้ ก. ไปทำงานและพบ ข. โดยที่ไม่ทราบว่า ข. นั้นกำลังจะเริ่มทำงานหรือเลิกทำงาน ก. ถาม ข. ว่า ‘กินข้าวแล้วหรือยัง?’ ข. ตอบว่า ‘กินแล้ว <i>mà</i> ’	ไม่ยอมรับ

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย *mà* ไปเก็บข้อมูลกับผู้บอกภาษา เพื่อวิเคราะห์ว่าผู้บอกภาษาสามารถยอมรับหรือไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย *mà* ในแต่ละอรรถลักษณะ สอดคล้องหรือไม่สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนาของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร (รายละเอียดผลการยืนยันองค์ประกอบคำลงท้าย *mà* จากแบบสอบถามอยู่ในส่วนที่สองในบทนี้)

3.5 คำลงท้าย *co* /kə:33/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย *co* มี 3 อรรถลักษณะ คือ [+บอกเล่า] และ [-คาดการณ์] และ[- ปฏิเสธ] ผู้วิจัยต้อง สถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายใน 1) มิติชนิดประโยค ได้แก่ [+คำถาม] [+บอกเล่า] และ [+คำสั่ง] 2) มิติด้านการคาดการณ์ของผู้พูด ได้แก่ [+คาดการณ์] และ [-คาดการณ์] และ 3) มิติด้านการปฏิเสธ ได้แก่ [+ปฏิเสธ] และ [-ปฏิเสธ]

ผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย *co* ในสถานการณ์ที่ 2 และ 7 ซึ่งมีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] และ [-คาดการณ์] และ[- ปฏิเสธ] ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 17 สถานการณ์ทดสอบอรรถลักษณะต่างๆ ของคำลงท้าย *co*

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	สถานการณ์	ผู้วิจัยคาดว่า
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	แม่ถามลูกว่า ‘กินข้าว <i>co</i> ?’	ไม่ยอมรับ
2		[+บอกเล่า]	แม่บอกลูกว่า ‘แม่กินข้าว <i>co</i> ’	ยอมรับ
3		[+คำสั่ง]	แม่สั่งลูกว่า ‘กินข้าว <i>co</i> !’	ไม่ยอมรับ
4	การคาดการณ์และการปฏิเสธ	[+คาดการณ์] [+ปฏิเสธ]	ลูกสาวได้ไปเยี่ยมแม่ที่ทำงาน และได้ไปทานอาหารร้านหนึ่งในที่ทำงานแม่เป็นครั้งแรกซึ่งแม่ชอบทานเป็นประจำ เมื่อทานเสร็จก็คิดว่าอาหารร้านนี้ไม่อร่อยเลย พอเจอแม่ลูกสาว จึงพูดกับแม่ว่า ‘อาหารร้านนี้ไม่อร่อยมาก <i>co</i> ’	ไม่ยอมรับ

ตารางที่ 17 (ต่อ)

สถานการณ์ที่	มิติตความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	สถานการณ์	ผู้วิจัยคาดว่า
5	การคาดการณ์และการปฏิเสธ	[+คาดการณ์] [-ปฏิเสธ]	สองพ่อลูกเข้าไปทานอาหารในร้านซึ่งทั้งสองชอบทานเป็นประจำเพราะอาหารที่นี่อร่อยมาก ลูกพูดกับพ่อว่า ‘อาหารที่นี่อร่อยมาก <u>co</u> ’	ไม่ยอมรับ
6		[-คาดการณ์] [+ปฏิเสธ]	ลูกสาวได้ไปทานอาหารที่ร้านอาหารที่เพิ่งเปิดใหม่เป็นวันแรกในมหาวิทยาลัยของตน และก็พบว่าอาหารนั้นไม่อร่อยเลย เมื่อกลับมาถึงบ้านก็เล่าให้แม่ฟังว่า ‘อาหารที่ร้านนั้นไม่อร่อยมาก <u>co</u> ’	ไม่ยอมรับ
7		[-คาดการณ์] [-ปฏิเสธ]	ลูกสาวได้ไปทานอาหารที่ร้านอาหารที่เพิ่งเปิดใหม่เป็นวันแรกในมหาวิทยาลัยของตน และก็พบว่าอาหารที่ร้านนี้อร่อยมากๆ เมื่อกลับมาถึงบ้านก็เล่าให้แม่ฟังว่า ‘อาหารที่ร้านนั้นอร่อยมาก <u>co</u> ’	ยอมรับ

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย co ไปเก็บข้อมูลกับผู้บอกภาษา เพื่อวิเคราะห์ว่าผู้บอกภาษาสามารถยอมรับหรือไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย co ในแต่ละอรรถลักษณะ สอดคล้องหรือไม่สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ห้วงคำประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนา ของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร (รายละเอียดผลการยืนยันองค์ประกอบคำลงท้าย co จากแบบสอบถามอยู่ในส่วนที่สองของบทนี้)

3.6 คำลงท้าย dâu /dɜw 33/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย dâu มี 3 อรรถลักษณะ คือ [+บอกเล่า] [-คาดการณ์] [+ปฏิเสธ] ผู้วิจัยต้องสร้าง 7 สถานการณ์การใช้คำลงท้าย dâu ที่มีลักษณะทางความหมายในมิติ 1) ชนิดประโยค ได้แก่ [+ คำถาม] [+ บอกเล่า] และ [+ คำสั่ง] 2) การคาดการณ์ของผู้พูด ได้แก่ [+คาดการณ์] และ [-คาดการณ์] และ 3) การปฏิเสธ ได้แก่ [+ปฏิเสธ] และ [-ปฏิเสธ]

ผู้วิจัยคาดว่าผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย *dâu* ในสถานการณ์ ที่ 2 และ 6 ซึ่งมีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] [-คาดการณ์] และ [+ปฏิเสธ] ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 18 สถานการณ์ทดสอบอรรถลักษณะต่างๆ ของคำลงท้าย *dâu*

สถานการณ์ ที่	มิติความ แตกต่าง	อรรถลักษณะ	สถานการณ์	ผู้วิจัย คาดว่า
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	แม่ถามลูกว่า ‘กินข้าว <i>dâu</i> ?’	ไม่ยอมรับ
2		[+บอกเล่า]	แม่บอกลูกว่า ‘แม่ไม่กินข้าว <i>dâu</i> ’	ยอมรับ
3		[+คำสั่ง]	แม่สั่งลูกว่า ‘กินข้าว <i>dâu</i> !’	ไม่ยอมรับ
4	การคาดการณ์ ของผู้พูดและ การปฏิเสธ	[+คาดการณ์] [+ปฏิเสธ]	ก. และ ข. ต่างรู้ว่า ก. นั้นพูดภาษาเวียดนาม ไม่เก่ง ก. พูดกับ ข. ว่า ‘ก. พูดภาษาเวียดนาม ไม่เก่ง <i>dâu</i> ’	ไม่ยอมรับ
5		[+คาดการณ์] [-ปฏิเสธ]	ก. และ ข. ต่างรู้ว่า ก. นั้นพูดภาษาเวียดนาม เก่ง ก. พูดกับ ข. ว่า ‘ก. พูดภาษาเวียดนามเก่ง <i>dâu</i> ’	ไม่ยอมรับ
6		[-คาดการณ์] [+ปฏิเสธ]	ก. รู้ว่า ก. พูดภาษาเวียดนามไม่เก่ง ส่วน ข. นั้นยังไม่ทราบ ก. พูดกับนาย ข. ว่า ‘ก. พูด ภาษาเวียดนามไม่เก่ง <i>dâu</i> ’	ยอมรับ
7		[-คาดการณ์] [-ปฏิเสธ]	ก. รู้ว่า ก. พูดภาษาเวียดนามเก่ง ส่วน ข. นั้นยัง ไม่ทราบ ก. พูดกับนาย ข. ว่า ‘ก. พูดภาษา เวียดนามเก่ง <i>dâu</i> ’	ไม่ยอมรับ

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย *dâu* ไปเก็บข้อมูลกับผู้บอกภาษา เพื่อวิเคราะห์ว่าผู้บอกภาษาสามารถยอมรับหรือไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย *dâu* ในแต่ละอรรถลักษณะ สอดคล้องหรือไม่สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ห้วงค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนา ของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร (รายละเอียดผลการยืนยันองค์ประกอบคำลงท้าย *dâu* จากแบบสอบถามอยู่ในส่วนที่สองของบทนี้)

3.7 คำลงท้าย dáy1 /dʒj 45/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย dáy1 มี 2 วรรณลักษณะ คือ [+คำสั่ง] และ [+ปฏิเสธ] ผู้วิจัยต้องสร้าง 5 สถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายใน 1) มิติชนิดประโยค ได้แก่ [+คำถาม] [+บอกเล่า] และ [+คำสั่ง] 2) มิติด้านการปฏิเสธ ได้แก่ [+ปฏิเสธ] และ [-ปฏิเสธ]

ผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย dáy1 ในสถานการณ์ที่มีวรรณลักษณะที่ 3 และ 4 ซึ่งมีความหมายตรงกับวรรณลักษณะ [+คำสั่ง] และ [+ปฏิเสธ] ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 19 สถานการณ์ทดสอบวรรณลักษณะต่างๆ ของคำลงท้าย dáy1

สถานการณ์ ที่	มิติความ แตกต่าง	วรรณลักษณะ	สถานการณ์	ผู้วิจัย คาดว่า
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	แม่ถามลูกว่า ‘ขนมนี้ไม่อร่อย <u>dáy1</u> ?’	ไม่ยอมรับ
2		[+บอกเล่า]	แม่พูดกับลูกว่า ‘ขนมนี้ไม่อร่อย <u>dáy1</u> ’	ไม่ยอมรับ
3		[+คำสั่ง]	แม่สั่งลูกว่า ‘อย่าพูด โทหก <u>dáy1</u> !’	ยอมรับ
4	การปฏิเสธ	[+ปฏิเสธ]	ก. ไม่อยากให้ ข. มาสายในวันพรุ่งนี้ ก. จึงสั่ง ข. ว่า ‘พรุ่งนี้อย่ามาสาย <u>dáy1</u> !’	ยอมรับ
5		[-ปฏิเสธ]	พี่ชายไม่ต้องการให้น้องสาววัย 10 ปีนอนดึก จึงบอกน้องสาวว่า ‘น้องจำ เข้านอน <u>dáy1</u> !’	ไม่ยอมรับ

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบวรรณลักษณะคำลงท้าย dáy1 ไปเก็บข้อมูลกับผู้บอกภาษา เพื่อวิเคราะห์ว่าผู้บอกภาษาสามารถยอมรับหรือไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย dáy1 ในแต่ละวรรณลักษณะ สอดคล้องหรือไม่สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนา ของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร(รายละเอียดผลการยืนยันองค์ประกอบคำลงท้าย dáy1 จากแบบสอบถามอยู่ในส่วนที่สองของบทนี้)

3.8 คำลงท้าย *di* /di: 33/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์พบว่า คำลงท้าย *di* มี 3 วรรณลักษณะ คือ [+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ] และ [-ทันที] ผู้วิจัยต้องสร้าง 7 สถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายใน 1) มิติชนิดประโยค ได้แก่ [+คำถาม] [+บอกเล่า] และ [+คำสั่ง] 2) มิติด้านการปฏิเสธ ได้แก่ [+ปฏิเสธ] และ [-ปฏิเสธ] และ 3) มิติด้านช่วงเวลาของผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม ได้แก่ [+ทันที] และ [-ทันที]

โดยผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย *di* ในสถานการณ์ที่ 3 และ 7 ซึ่งมีความหมายตรงกับวรรณลักษณะ [+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ] และ [-ทันที] ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 20 สถานการณ์ทดสอบวรรณลักษณะต่างๆ ของคำลงท้าย *di*

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	วรรณลักษณะ	สถานการณ์	ผู้วิจัยคาดว่า
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	แม่ถามลูกว่า ‘กินข้าว <i>di</i> ?’	ไม่ยอมรับ
2		[+บอกเล่า]	แม่ถามลูกว่าทำอะไร ลูกตอบว่า ‘กินข้าว <i>di</i> ’	ไม่ยอมรับ
3		[+คำสั่ง]	แม่สั่งลูกว่า ‘กินข้าว <i>di</i> !’	ยอมรับ
4	การปฏิเสธและช่วงเวลาของผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม	[+ปฏิเสธ] [+ทันที]	วันนี้แม่เห็นลูกกำลังเล่นเกมอย่างสนุกสนาน ต่างๆ ที่ต้องสอบในวันพรุ่งนี้ แม่อยากให้ลูก หยุดเล่นเกมเดี๋ยวนั้นเพื่ออ่านหนังสือ แม่จึงสั่ง ลูกว่า ‘อย่าเล่นเกม <i>di</i> !’	ไม่ยอมรับ
5		[+ปฏิเสธ] [-ทันที]	ก. เห็น ข. ผมร่วงเพราะใช้ยาสระผมที่ไม่ เหมาะกับผมตัวเอง ก. จึงพูดกับ ข. ว่า ‘อย่าใช้ ยาสระผมนั้น <i>di</i> !’	ไม่ยอมรับ
6		[-ปฏิเสธ] [+ทันที]	วันนี้แม่เห็นลูกกำลังเล่นเกมอย่างสนุกสนาน ต่างๆ ที่ต้องสอบในวันพรุ่งนี้ แม่อยากให้ลูก หยุดเล่นเกมเดี๋ยวนั้นเพื่ออ่านหนังสือ แม่จึงสั่ง ลูกว่า ‘อย่าเล่นเกมอีก อ่านหนังสือ <i>di</i> !’	ไม่ยอมรับ
7	[-ปฏิเสธ] [-ทันที]	ก. เห็น ข. ผมร่วงเพราะใช้ยาสระผมที่ไม่ เหมาะกับผมตัวเอง ก. จึงพูดกับ ข. ว่า ‘ลองใช้ ยาสระผมคันฉิลค์ <i>di</i> !’	ยอมรับ	

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบสอบถามทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย *dǎi* ไปเก็บข้อมูลกับผู้ออกภาษา เพื่อวิเคราะห์ว่าผู้ออกภาษาสามารถยอมรับหรือไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย *dǎi* ในแต่ละอรรถลักษณะ สอดคล้องหรือไม่สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนา ของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร (รายละเอียดผลการยืนยันองค์ประกอบคำลงท้าย *dǎi* จากแบบสอบถามอยู่ในหัวข้อที่สองของบทนี้)

3.9 คำลงท้าย *dǎi* /*da:* 4/5/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย *dǎi* มี 3 อรรถลักษณะ คือ [+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ] และ [+ทันที] ผู้วิจัยต้องสร้าง 7 สถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายใน 1) มิติชนิดประโยค ได้แก่ [+คำถาม] [+บอกเล่า] และ [+คำสั่ง] 2) มิติด้านการปฏิเสธ ได้แก่ [+ปฏิเสธ] และ [-ปฏิเสธ] และ 3) มิติด้านช่วงเวลาของผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม ได้แก่ [+ทันที] และ [-ทันที]

ผู้วิจัยคาดว่า ผู้ออกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย *dǎi* ในสถานการณ์ที่ 3 และ 6 ซึ่งมีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ] และ [-ทันที] ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 21 แสดงสถานการณ์ทดสอบอรรถลักษณะต่างๆ ของคำลงท้าย *dǎi*

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	สถานการณ์	ผู้วิจัยคาดว่า
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	แม่ถามลูกว่า ‘กินข้าว <i>dǎi</i> ?’	ไม่ยอมรับ
2		[+ บอกเล่า]	แม่ถามลูกว่าทำอะไร ลูกตอบว่า ‘กินข้าว <i>dǎi</i> ’	ไม่ยอมรับ
3		[+คำสั่ง]	แม่สั่งลูกว่า ‘กินข้าว <i>dǎi</i> !’	ยอมรับ
4	การปฏิเสธและ ช่วงเวลา ที่ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม	[+ปฏิเสธ] [+ทันที]	วันนี้แม่เห็นลูกกำลังเล่นเกมอย่างสนุกสนาน ทั้งๆ ที่ต้องสอบในวันพรุ่งนี้ แม่อยากให้ลูกหยุดเล่นเกมเดี๋ยวนี้เพื่ออ่านหนังสือ แม่จึงสั่งลูกว่า ‘อย่าเล่นเกม <i>dǎi</i> !’	ยอมรับ
5		[+ปฏิเสธ] [-ทันที]	ก. เห็น ข. ผมร่วงเพราะใช้ยาสระผมที่ไม่เหมาะกับผมตัวเอง ก. จึงพูดกับ ข. ว่า ‘อย่าใช้ยาสระผมมัน <i>dǎi</i> !’	ไม่ยอมรับ

ตารางที่ 21 (ต่อ)

สถานการณ์ที่	มิตिकวามแตกต่าง	อรรถลักษณะ	สถานการณ์	ผู้วิจัยคาดว่า
6	การปฏิเสธและช่วงเวลาที่ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม	[-ปฏิเสธ] [+ทันที]	วันนี้แม่เห็นลูกกำลังเล่นเกมอย่างสนุกสนาน ต่างๆ ที่ต้องสอบในวันพรุ่งนี้ แม่อยากให้ลูก หยุดเล่นเกมเดี๋ยวนั้นเพื่ออ่านหนังสือ แม่จึง สั่งลูกว่า ‘อย่าเล่นเกมอีก อ่านหนังสือ <u>ด้</u> !’	ยอมรับ
7		[-ปฏิเสธ] [-ทันที]	ก. เห็น ข. ผมร่วงเพราะใช้ยาสระผมที่ไม่ เหมาะกับผมตัวเอง ก. จึงพูดกับ ข. ว่า ‘ลอง ใช้ยาสระผมชันซิลค์ <u>ด้</u> !’	ไม่ยอมรับ

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย ด้ ไปเก็บข้อมูลกับผู้บอกภาษา เพื่อวิเคราะห์ว่าผู้บอกภาษาสามารถยอมรับหรือไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย ด้ ในแต่ละอรรถลักษณะ สอดคล้องหรือไม่สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนา ของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร(รายละเอียดผลการยืนยันองค์ประกอบคำลงท้าย ด้ จากแบบสอบถามอยู่ในส่วนที่สองของบทนี้)

3.10 คำลงท้าย thôi /tho:y 33/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย thôi มี 3 อรรถลักษณะ คือ [+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ] และ [+ส่วนร่วม] ผู้วิจัยต้องสร้าง 7 สถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายใน 1) มิติชนิดประโยค ได้แก่ [+คำถาม] [+บอกเล่า] และ [+คำสั่ง] 2) มิติด้านการปฏิเสธ ได้แก่ [+ปฏิเสธ] และ [-ปฏิเสธ] และ 3) มิติการมีส่วนร่วม ได้แก่ [+ส่วนร่วม] และ [-ส่วนร่วม]

ผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย thôi ในสถานการณ์ที่ 3 และ 6 ซึ่งมีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ] และ [+ส่วนร่วม] ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 22 สถานการณ์พิสูจน์อรรถลักษณะต่างๆ ของคำลงท้าย *thôi*

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	สถานการณ์	ผู้วิจัยคาดว่า
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	แม่ถามลูกว่า ‘กินข้าว <i>thôi</i> ?’	ไม่ยอมรับ
2		[+บอกเล่า]	แม่ถามลูกว่าทำอะไร ลูกตอบว่า ‘กินข้าว <i>thôi</i> ’	ไม่ยอมรับ
3		[+คำสั่ง]	แม่สั่งลูกว่า ‘กินข้าว <i>thôi</i> !’	ยอมรับ
4	การปฏิเสธและการมีส่วนร่วม	[+ปฏิเสธ] [+ส่วนร่วม]	ก. ข. และ ค. เป็นเพื่อนสนิทกัน ขณะที่ทานข้าวกันอยู่ ก. ชวน ข. และ ค. ไปซื้อของ ข. ไม่อยากไปเพราะพุ่มนี้ทุกคนมีสอบวิชาภาษาไทย จึงอยากให้ทุกคนอยู่บ้านเพื่ออ่านหนังสือกับตน ข. พูดกับ ก. และ ค. ว่า ‘อย่าไปซื้อของ <i>thôi</i> !’	ไม่ยอมรับ
5		[+ปฏิเสธ] [-ส่วนร่วม]	ก. ข. และ ค. เป็นเพื่อนสนิทกัน หลังจากที่ทานข้าวเสร็จ ทุกคนอยากไปซื้อของ แต่ ก. ไม่อยากให้ ข. และ ค. ไปเพราะอยากให้อยู่บ้านเพื่ออ่านหนังสือสอบวิชาภาษาไทยในวันพุ่มนี้ ก. จึงคิดว่าตน จะไปซื้อของเพียงคนเดียวเท่านั้น ก. พูดกับ ข. และ ค. ว่า ‘อย่าไปซื้อของ <i>thôi</i> !’	ไม่ยอมรับ
6		[-ปฏิเสธ] [+ส่วนร่วม]	ก. ข. และ ค. เป็นเพื่อนสนิทกัน ขณะที่กำลังทานข้าว ก. อยากไปซื้อของจึงชวน ข. และ ค. ไปเป็นเพื่อนด้วย ก. พูดกับ ข. และ ค. ว่า ‘ไปซื้อของ <i>thôi</i> !’	ยอมรับ
7		[-ปฏิเสธ] [-ส่วนร่วม]	ก. ข. และ ค. เป็นเพื่อนสนิทกัน ขณะกำลังทานข้าว ก. ชวน ข. และ ค. ไปซื้อของ ข. ไม่อยากไปเพราะอยากนอนกลางวันมากกว่า จึงพูดกับ ก. และ ค. ว่า ‘ไปซื้อของ <i>thôi</i> !’	ไม่ยอมรับ

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย *thôi* ไปเก็บข้อมูลกับผู้บอกภาษา เพื่อวิเคราะห์ว่าผู้บอกภาษาสามารถยอมรับหรือไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย *thôi* ในแต่ละอรรถลักษณะ สอดคล้องหรือไม่สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนา ของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร(รายละเอียดผลการยืนยันองค์ประกอบคำลงท้าย *thôi* จากแบบสอบถามอยู่ในส่วนที่สองของบทนี้)

3.11 คำลงท้าย *chú* /cu: 45/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย *chú* มี 3 วรรณลักษณะ คือ [- คำสั่ง] [+คาดการณ์] และ[-ใหม่] ผู้วิจัยต้องสร้าง 11 สถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายใน 1) มิติชนิดประโยค ได้แก่ [+คำถาม] [+บอกเล่า] และ [+คำสั่ง] 2) มิติด้านการคาดการณ์ ของผู้พูด ได้แก่ [+คาดการณ์] และ [-คาดการณ์] และ3) มิติด้านการบอกข้อมูลใหม่ ได้แก่ [+ใหม่] และ [-ใหม่]

ผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย *chú* ในสถานการณ์ที่ 1 3 และ 9 ซึ่งมีความหมายตรงกับวรรณลักษณะ [- คำสั่ง] [+คาดการณ์] และ[-ใหม่] ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 23 สถานการณ์ทดสอบวรรณลักษณะต่างๆ ของคำลงท้าย *chú*

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	วรรณลักษณะ	สถานการณ์	ผู้วิจัยคาดว่า
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	ก. เจอ ข. แล้วถาม ข. ว่า ‘เธอสบายดี <i>chú</i> ?’	ยอมรับ
2		[+บอกเล่า]	ก. ถามข. ว่าอยากไปเที่ยวไหม ข. อยากไป จึงตอบว่า ‘ไป <i>chú</i> ’	ยอมรับ
3		[+คำสั่ง]	ก. สั่ง ข. ว่า ‘กินข้าว <i>chú</i> !’	ไม่ยอมรับ
4	ชนิดประโยค การคาดการณ์ และการบอก ข้อมูลใหม่	[+คำถาม] [+คาดการณ์] [+ใหม่]	ก. หยิบปากกาที่วางอยู่บนโต๊ะ ข. แล้วถาม ข. ว่า ‘นี่อะไร <i>chú</i> ?’	ไม่ยอมรับ
5		[+คำถาม] [+คาดการณ์] [-ใหม่]	ก. ได้ยืมหนังสือเกี่ยวกับวรรณคดีของ ข. ไปอ่านเมื่ออาทิตย์ที่แล้ว วันนี้ ก. เอาหนังสือเล่มนั้นมาคืน ข. ถาม ก. ว่า ‘นี่อ่านหนังสือเล่มนี้จบแล้ว <i>chú</i> ?’	ยอมรับ
6		[+คำถาม] [+คาดการณ์] [+ใหม่]	ก. และ ข. มาที่บ้าน ค. ทั้งสองคนพบว่ามีกล่องใบหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะ ก. ถาม ข. ว่า ‘กล่องอะไร <i>chú</i> ?’	ไม่ยอมรับ

ตารางที่ 23 (ต่อ)

สถานการณ์ ที่	มิติต่าง แตกต่าง	อรรถลักษณะ	สถานการณ์	ผู้วิจัย คาดว่า
7	ชนิดประโยค การคาดการณ์ และการบอก ข้อมูลใหม่	[+คำถาม] [-คาดการณ์] [-ใหม่]	ก. และ ข. มาที่บ้านค. ทั้งสองคนพบว่ามิกำลังไปหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะและก็ไม่ทราบว่ามื่ออะไรอยู่ในกล่องใบนั้น ‘ในกล่องนั้นมีตุ๊กตา <u>chú</u> ?’	ไม่ยอมรับ
8		[+บอกเล่า] [+คาดการณ์] [+ใหม่]	ก. เป็นเพื่อนร่วมชั้นนาย ข. นาย ข. เป็นคนชอบเข้าเรียนสายเป็นประจำ ในวันพรุ่งนี้ ข. มีสอบ ก. เป็นห่วง ข. จึงพูดเตือน ข. หลายครั้งหลายหนว่า “พรุ่งนี้อย่าไปสายนะ” ข. ได้ฟัง ก. พูดเตือนหลายครั้งหลายหนจึงรำคาญจึงพูดกับ ก. ว่า ‘ฉันรู้แล้ว <u>chú</u> ’	ไม่ยอมรับ
9		[+บอกเล่า] [+คาดการณ์] [-ใหม่]	ก. เป็นแฟน ข. มานานแล้ว ก. ถาม ข. ว่า ‘น้องรักพี่หรือเปล่า?’ ข. ตอบว่า ‘รัก <u>chú</u> ’	ยอมรับ
10		[+บอกเล่า] [-คาดการณ์] [+ใหม่]	ก. และ ข. เป็นเพื่อนร่วมชั้น วันนี้ ก. เห็น ข. ใส่เสื้อสวยจึงชม ข. ว่า ‘วันนี้ใส่เสื้อสวย <u>chú</u> ’	ไม่ยอมรับ
11		[+บอกเล่า] [+คาดการณ์] [-ใหม่]	ก. และ ข. ทำงานเป็นผู้รักษาความปลอดภัย ทั้งสองคนต่างไม่ทราบเวลาที่แน่นอนของตน วันนี้ ก. ไปทำงานและพบ ข. โดยที่ไม่ทราบว่า ข. นั้นกำลังจะเริ่มทำงานหรือเลิกทำงาน ก. ถาม ข. ว่า ‘กินข้าวแล้วหรือยัง?’ ข. ตอบว่า ‘กินแล้ว <u>chú</u> ’	ไม่ยอมรับ

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบสอบถามทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย chú ไปเก็บข้อมูลกับผู้บอกภาษา เพื่อวิเคราะห์ว่าผู้บอกภาษาสามารถยอมรับหรือไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย chú ในแต่ละอรรถลักษณะ สอดคล้องหรือไม่สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนา ของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร (รายละเอียดผลการยืนยันองค์ประกอบคำลงท้าย chú จากแบบสอบถามอยู่ในส่วนที่สอง ของบทนี้)

3.12. คำลงท้าย *dây2* /*dây* 45/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย *dây2* มี 3 วรรณลักษณะ คือ [-คำสั่ง] [-คาดการณ์] [+ใหม่] เพื่อเป็นการยืนยันวรรณลักษณะดังกล่าว ผู้วิจัยต้องสร้าง 11 สถานการณ์การใช้ คำลงท้าย *dây2* ที่มีลักษณะทางความหมายในมิติ 1) ชนิดประโยค ได้แก่ [+คำถาม] [+บอกเล่า] และ [+คำสั่ง] 2) การคาดการณ์ของผู้พูด ได้แก่ [+คาดการณ์] และ [-คาดการณ์] และ 3) การบอกข้อมูลใหม่ ได้แก่ [+ใหม่] และ [-ใหม่]

ผู้วิจัยคาดว่าผู้บอกภาษาสามารถยอมรับ สถานการณ์ที่ 1 2 6 และ 10 ซึ่งมีความหมายตรงกับวรรณลักษณะ [-คำสั่ง] [-คาดการณ์] [+ใหม่] ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 24 สถานการณ์พิสูจน์วรรณลักษณะในคำลงท้าย *dây2*

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	วรรณลักษณะ	สถานการณ์	ผู้วิจัยคาดว่า
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	แม่ถามลูกว่า ‘อะไร <i>dây2</i> ?’	ยอมรับ
2		[+บอกเล่า]	แม่บอกลูกว่า ‘แม่กินข้าวแล้ว <i>dây2</i> ’	ยอมรับ
3		[+คำสั่ง]	แม่สั่งลูกว่า ‘กินข้าว <i>dây2</i> !’	ไม่ยอมรับ
4	ชนิดประโยค การคาดการณ์ และการบอก ข้อมูลใหม่	[+คำถาม] [+คาดการณ์] [+ใหม่]	ก. หยิบปากกาที่วางอยู่บนโต๊ะ ข. แล้วถาม ข. ว่า ‘นี่อะไร <i>dây2</i> ?’	ไม่ยอมรับ
5		[คำถาม] [+คาดการณ์] [-ใหม่]	ก. ได้ยืมหนังสือเกี่ยวกับวรรณคดีของ ข. ไปอ่าน เมื่ออาทิตย์ที่แล้ว วันนี้ ก. เอาหนังสือเล่มนั้นมาคืน ข. ถาม ก. ว่า ‘น้องอ่านหนังสือเล่มนี้จบแล้ว <i>dây2</i> ?’	ไม่ยอมรับ
6		[+คำถาม] [-คาดการณ์] [+ใหม่]	ก. และ ข. มาที่บ้าน ค. ทั้งสองคนพบว่ามิกล่องไบหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะ ก. ถาม ข. ว่า ‘กล่องอะไร <i>dây2</i> ?’	ยอมรับ
7		[+คำถาม] [-คาดการณ์] [-ใหม่]	ก. และ ข. มาที่บ้าน ค. ทั้งสองคนพบว่ามิกล่องไบหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะและก็ไม่ทราบว่ามีอะไรอยู่ในกล่องไบนั้น ‘ในกล่องนั้นมีตุ๊กตา <i>dây2</i> ?’	ไม่ยอมรับ

ตารางที่ 24 (ต่อ)

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	สถานการณ์	ผู้วิจัยคาดว่า
8	ชนิดประโยค การคาดการณ์ และการบอก ข้อมูลใหม่	[+บอกเล่า] [+คาดการณ์] [+ใหม่]	ก. เป็นเพื่อนร่วมชั้นนาย ข. นาย ข. เป็นคนชอบเข้าเรียนสายเป็นประจำ ในวันพรุ่งนี้ ข. มีสอบ ก. เป็นห่วง ข. จึงพูดเตือน ข. หลายครั้งหลายหนว่า ‘พรุ่งนี้อย่าไปสายนะ’ ข. ได้ฟัง ก. พูดเตือนหลายครั้งหลายหนจึงรำคาญจึงพูดกับ ก. ว่า ‘ฉันรู้แล้ว <u>đáy2</u>	ไม่ยอมรับ
9		[+บอกเล่า] [+คาดการณ์] [-ใหม่]	ก. เป็นแฟน ข. มานานแล้ว ก. ถาม ข. ว่า ‘น้องรักพี่หรือเปล่า?’ ข. ตอบว่า ‘รัก <u>đáy2</u> ’	ไม่ยอมรับ
10		[+บอกเล่า] [-คาดการณ์] [+ใหม่]	ก. และ ข. เป็นเพื่อนร่วมชั้น วันนี้ ก. เห็น ข. ใส่เสื้อสวยจึงชม ข. ว่า ‘วันนี้ใส่เสื้อสวย <u>đáy2</u> ’	ยอมรับ
11		[+บอกเล่า] [-คาดการณ์] [-ใหม่]	ก. และ ข. ทำงานเป็นผู้รักษาความปลอดภัย ทั้งสองคนต่างไม่ทราบเวลาทำงานที่แน่นอนของตน วันนี้ ก. ไปทำงานและพบ ข. โดยที่ไม่ทราบว่า ข. นั้นกำลังจะเริ่มทำงานหรือเลิกทำงาน ก. ถาม ข. ว่า ‘กินข้าวแล้วหรือยัง?’ ข. ตอบว่า ‘กินแล้ว <u>đáy2</u>	ไม่ยอมรับ

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบสอบถามทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย đáy2 ไปเก็บข้อมูลกับผู้บอกภาษา เพื่อวิเคราะห์ว่าผู้บอกภาษาสามารถยอมรับหรือไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย đáy2 ในแต่ละอรรถลักษณะ สอดคล้องหรือไม่สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ห้วงคำประกอบทางความหมาย คำลงท้ายจากบทสนทนา ของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร(รายละเอียดผลการยืนยันองค์ประกอบคำลงท้าย đáy2 จากแบบสอบถามอยู่ในส่วนที่สอง ของบทนี้)

3.13 คำลงท้าย *nhé* /ŋe: 45/ ~ [ŋa 45] ~ [ŋə: 45]

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์หว่า คำลงท้าย *nhé* มี 2 อรรถลักษณะ คือ [-คำถาม] และ [+อ่อนโยน] ผู้วิจัยต้องสร้าง 7 สถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายใน 1) มิติชนิดประโยค ได้แก่ [+คำถาม] [+บอกเล่า] และ [+คำสั่ง] และ 2) มิติด้านความอ่อนโยน ได้แก่ [+อ่อนโยน] และ [-อ่อนโยน]

ผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย *nhé* ในสถานการณ์ที่ 2 3 4 และ 6 ซึ่งมีลักษณะทางความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [-คำถาม] และ [+อ่อนโยน] ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 25 สถานการณ์ทดสอบอรรถลักษณะต่างๆ ของคำลงท้าย *nhé*

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	สถานการณ์	ผู้วิจัยคาดว่า
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	ก่อนไปทำงานแม่หอมแก้มลูกสาววัย 10 ขวบ และอยากทราบว่าเพื่อนของลูกจะมาเล่นที่บ้านหรือไม่ แม่ถามลูกว่า ‘วันนี้เพื่อนของลูกจะมาเล่นที่บ้าน <i>nhé</i> ?’	ไม่ยอมรับ
2		[+บอกเล่า]	นางสาว ก. พูดกับ นางสาว ข. ว่า ‘เราชอบใจเธอ <i>nhé</i> ’	ยอมรับ
3		[+คำสั่ง]	อาจารย์พูดกับนักเรียนว่า ‘อย่าคุยกัน <i>nhé!</i> ’	ยอมรับ
4	ชนิดประโยคและความอ่อนโยน	[+บอกเล่า] [+อ่อนโยน]	ก่อนไปทำงานแม่ได้หอมแก้มลูกสาววัย 10 ขวบและพูดว่า ‘แม่ไปทำงาน <i>nhé</i> ’	ยอมรับ
5		[+บอกเล่า] [-อ่อนโยน]	นักโทษ ก. ตะโกนใส่นักโทษ ข. เพื่อนร่วมแดนว่า ‘กูไปห้องน้ำก่อน <i>nhé</i> ’	ไม่ยอมรับ
6		[+คำสั่ง] [+อ่อนโยน]	ก่อนไปทำงานแม่ได้หอมแก้มลูกสาววัย 10 ขวบและพูดว่า ‘อย่าชน <i>nhé!</i> ’	ยอมรับ
7		[+คำสั่ง] [-อ่อนโยน]	นักโทษ ก. ชูนักโทษ ข. ว่า ‘มึงอย่าได้พูดกับนักโทษ ค. เชียว <i>nhé!</i> ’	ไม่ยอมรับ

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย *nhé* ไปเก็บข้อมูลกับผู้บอกภาษา เพื่อวิเคราะห์ว่าผู้บอกภาษาสามารถยอมรับหรือไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย *nhé* ในแต่ละอรรถลักษณะ สอดคล้องหรือไม่สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนาของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร (รายละเอียดผลการยืนยันองค์ประกอบคำลงท้าย *nhé* จากแบบสอบถามอยู่ในส่วนที่สอง ของบทนี้)

3.14 คำลงท้าย *a* /*a* 2?1/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย *a* มี 1 อรรถลักษณะ คือ [+สุภาพ] เพื่อเป็นการพิสูจน์ผลการวิเคราะห์ดังกล่าว ผู้วิจัยต้องสร้าง 2 สถานการณ์การใช้คำลงท้าย *a* ที่มีลักษณะทางความหมายในมิติความสุภาพซึ่งมี 2 อรรถลักษณะย่อย คือ [+สุภาพ] และ [-สุภาพ]

ผู้วิจัยคาดว่าผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย *a* ในสถานการณ์ที่ 1 ซึ่งมีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+สุภาพ] ดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 26 สถานการณ์ยืนยันอรรถลักษณะต่างๆ ของคำลงท้าย *a*

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	สถานการณ์	ผู้วิจัยคาดว่า
1	ความสุภาพ	[+สุภาพ]	นักเรียนถามอาจารย์ว่า ‘อาจารย์ทานข้าวหรือยัง <i>a</i> ?’	ยอมรับ
2		[-สุภาพ]	นาย ก. ทะเลาะกับนาย ข. นาย ก. ตะคอกใส่ นาย ข. ว่า ‘มีงอยากตาย <i>a</i> ?’	ไม่ยอมรับ

หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบทดสอบอรรถลักษณะคำลงท้าย *a* ไปเก็บข้อมูลกับผู้บอกภาษา เพื่อวิเคราะห์ว่าผู้บอกภาษาสามารถยอมรับหรือไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย *a* ในแต่ละอรรถลักษณะ สอดคล้องหรือไม่สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายจากบทสนทนาของผู้วิจัยหรือไม่ อย่างไร (รายละเอียดผลการยืนยันองค์ประกอบคำลงท้าย *a* จากแบบสอบถามอยู่ในส่วนที่สองของบทนี้)

เมื่อสร้างสถานการณ์การใช้คำลงท้ายจนครบทั้ง 14 คำแล้ว ผู้วิจัยจึงเก็บข้อมูลแบบสอบถาม เพื่อวิเคราะห์ว่าผู้บอกภาษายอมรับหรือไม่ยอมรับการใช้คำลงท้ายในแต่ละอรรถลักษณะ สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ไว้จากบทสนทนาหรือไม่ อย่างไร ซึ่งรายละเอียดนี้จะกล่าวในหัวข้อผลการยืนยันองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนามจากแบบสอบถาม

ผลการยืนยันองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนามจากแบบสอบถาม

ผู้วิจัยแบ่งผลการยืนยันองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนามเป็น 2 ส่วน ได้แก่ 1) ผลการยืนยันองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้ายภาษาเวียดนาม 2) สรุปผลองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้ายภาษาเวียดนาม

1. ผลการยืนยันองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้ายภาษาเวียดนาม

ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามเพื่อยืนยันองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้ายภาษาเวียดนาม จำนวน 14 คำ ที่วิเคราะห์ได้จากบทสนทนา โดยสร้างสถานการณ์การใช้คำลงท้ายที่มีลักษณะทางความหมายตรงตามอรรถลักษณะที่ผู้วิจัยวิเคราะห์ได้ รวมทั้งสร้างสถานการณ์ที่เหลือให้ให้มีลักษณะทางความหมายบางส่วนหรือทั้งหมดไม่ตรงกับอรรถลักษณะทางความหมายของคำลงท้ายทั้ง 14 คำ โดยผู้วิจัยคาดว่าผู้บอกภาษาจะยอมรับสถานการณ์การใช้คำลงท้ายที่มีลักษณะทางความหมายตรงกับอรรถลักษณะที่ผู้วิจัยวิเคราะห์ได้จากบทสนทนา

ผู้วิจัยได้กำหนดการให้คะแนนแบบสอบถามเป็น 2 แบบ ได้แก่ 1) 1 คะแนน หมายถึง ผู้บอกภาษาตัดสินใจการใช้คำลงท้ายในสถานการณ์นั้นตรงกับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย และ 2) 0 คะแนน หมายถึง ผู้บอกภาษาตัดสินใจการใช้คำลงท้ายในสถานการณ์นั้นไม่ตรงกับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย

จากนั้นผู้วิจัยนำคะแนนการตัดสินใจการใช้คำลงท้ายของผู้บอกภาษาที่ตรงกับผู้บอกวิจัยในแต่ละสถานการณ์มารวมกัน เพื่อวิเคราะห์ว่าผู้บอกภาษาใช้คำลงท้ายในแต่ละสถานการณ์สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัยที่ได้จากบทสนทนาหรือไม่ อย่างไร โดยใช้เกณฑ์ในการตัดสิน 2

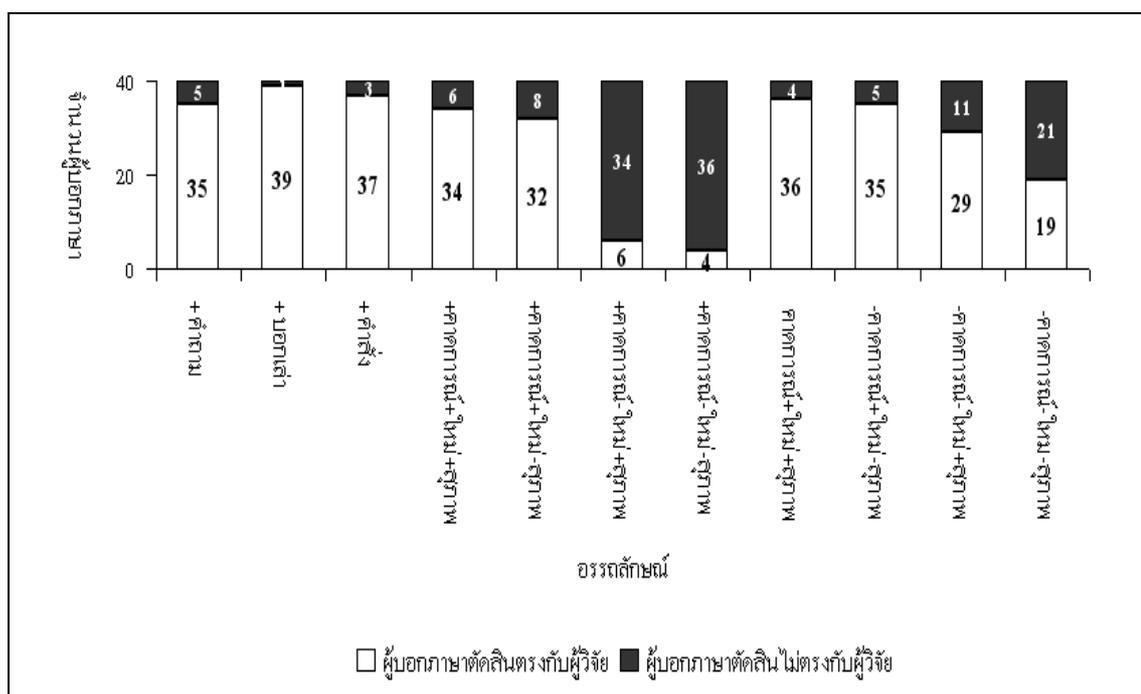
แบบ คือ 1) ถ้าผู้บอกภาษาตัดสินการใช้คำลงท้ายตรงกับผู้วิจัย โดยมีคะแนนตั้งแต่ครั้งหนึ่งขึ้นไป คือ 20 – 40 คะแนน จะถือว่า ผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย สอดคล้อง กับผู้บอกภาษา และ 2) ถ้าผู้บอกภาษาตัดสินการใช้คำลงท้ายตรงกับผู้วิจัย น้อยกว่าครั้งหนึ่ง คือ ตั้งแต่ 0 – 19 คะแนน จะถือว่า ผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย ไม่สอดคล้อง กับผู้บอกภาษา ผู้วิจัยจะอภิปรายผลผลวิเคราะห์ห้วงค์ประกอบทางความหมายของแต่ละคำลงท้ายภาษาเวียดนามโดยการใช้แบบสอบถาม แต่ละคำดังนี้

1.1 คำลงท้าย à /ʔa:21/ ~ /ʔa:45/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย à มี 4 อรรถลักษณะ คือ [+คำถาม] [-ใหม่] [-คาดการณ์] และ [+สุภาพ] ผู้วิจัยต้องได้สร้าง 11 สถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายดังนี้ 1) [+คำถาม] 2) [+บอกเล่า] 3) [+คำสั่ง] 4) [+คาดการณ์] [+ใหม่] [+สุภาพ] 5) [+คาดการณ์] [-ใหม่] [+สุภาพ] 6) [+คาดการณ์] [-ใหม่] [+สุภาพ] 7) [+คาดการณ์] [-ใหม่] [-สุภาพ] 8) [-คาดการณ์] [+ใหม่] [+สุภาพ] 9) [-คาดการณ์] [+ใหม่] [-สุภาพ] 10) [-คาดการณ์] [-ใหม่] [+สุภาพ] และ 11) [-คาดการณ์] [-ใหม่] [-สุภาพ]

ผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษา ยอมรับ การใช้คำลงท้าย à ใน 2 สถานการณ์ คือ สถานการณ์ที่ 1 ซึ่ง มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำถาม] และ สถานการณ์ที่ 10 ซึ่ง มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [-ใหม่] [-คาดการณ์] และ [+สุภาพ] และผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษาไม่ยอมรับ สถานการณ์ที่เหลือ เนื่องจากมีลักษณะทางความหมายไม่ตรงกับอรรถลักษณะที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ไว้

จากแบบสอบถาม ผู้วิจัยพบว่าผู้บอกภาษาตัดสินการใช้คำลงท้าย à ในแต่ละอรรถลักษณะดังภาพ

ภาพที่ 4 แสดงจำนวนผู้บอกภาษาตัดสินใจการใช้คำลงท้าย à ในแต่ละอรรถลักษณะตรงกับและไม่ตรงกับผู้วิจัย

จากภาพการตัดสินใจการใช้คำลงท้าย à ในแต่ละสถานการณ์ของผู้บอกภาษาพบว่า

- ในสถานการณ์ที่ 1 ผู้บอกภาษา 35 คน (ร้อยละ 87.5) ยอมรับการใช้คำลงท้าย à ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำถาม] ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย
- ในสถานการณ์ที่ 2 ผู้บอกภาษา 39 คน (ร้อยละ 97.5) ไม่ยอมรับ การใช้คำลงท้าย à ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย
- ในสถานการณ์ที่ 3 ผู้บอกภาษา 37 คน (ร้อยละ 92.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย à ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำสั่ง] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 4 ผู้บอกภาษา 34 คน (ร้อยละ85) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย à ที่มีความหมายตรงกับบรรดลัษณ์ [+คาดการณ์][+ใหม่] และ [+สุภาพ] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 5 ผู้บอกภาษา 32 คน (ร้อยละ80) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย à ที่มีความหมายตรงกับบรรดลัษณ์ [+คาดการณ์][+ใหม่] และ [- สุภาพ] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 6 ผู้บอกภาษา 6 คน (ร้อยละ15) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย à ที่มีความหมายตรงกับบรรดลัษณ์ [+คาดการณ์] [-ใหม่] และ [+สุภาพ] ซึ่ง ไม่สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 7 ผู้บอกภาษา 4 คน (ร้อยละ13) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย à ที่มีความหมายตรงกับบรรดลัษณ์ [+คาดการณ์] [-ใหม่] และ [-สุภาพ] ซึ่ง ไม่สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 8 ผู้บอกภาษา 36 คน (ร้อยละ90) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย à ที่มีความหมายตรงกับบรรดลัษณ์ [-คาดการณ์] [+ใหม่] และ [+สุภาพ] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 9 ผู้บอกภาษา 35 คน (ร้อยละ87.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย à ที่มีความหมายตรงกับบรรดลัษณ์ [-คาดการณ์] [+ใหม่] และ [-สุภาพ] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 10 ผู้บอกภาษา 29 คน (ร้อยละ72.5) ยอมรับการใช้คำลงท้าย à ที่มีความหมายตรงกับบรรดลัษณ์ [-คาดการณ์] [-ใหม่] และ [+สุภาพ] ซึ่ง สอดคล้อง กับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 11 ผู้บอกภาษา 19 คน (ร้อยละ 47.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย à ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [-คาดการณ์] [-ใหม่] และ [-สุขภาพ] ซึ่งไม่สอดคล้อง กับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย à จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 27 ผลการวิเคราะห์คำลงท้าย à ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	ผู้วิจัยคาดว่า (จากบทสนทนา)	จำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินใจตรงกับผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	ยอมรับ	35	สอดคล้อง
2		[+บอกเล่า]	ไม่ยอมรับ	39	สอดคล้อง
3		[+คำสั่ง]	ไม่ยอมรับ	37	สอดคล้อง
4	การคาดหมายของผู้พูดการบอกข้อมูลใหม่และความสุขภาพ	[+คาดการณ์] [+ใหม่] [+สุขภาพ]	ไม่ยอมรับ	34	สอดคล้อง
5		[+คาดการณ์] [+ใหม่] [-สุขภาพ]	ไม่ยอมรับ	32	สอดคล้อง
6		[+คาดการณ์] [-ใหม่] [+สุขภาพ]	ไม่ยอมรับ	6	ไม่สอดคล้อง
7		[+คาดการณ์] [-ใหม่] [-สุขภาพ]	ไม่ยอมรับ	4	ไม่สอดคล้อง
8		[-คาดการณ์] [+ใหม่] [+สุขภาพ]	ไม่ยอมรับ	36	สอดคล้อง
9		[-คาดการณ์] [+ใหม่] [-สุขภาพ]	ไม่ยอมรับ	35	สอดคล้อง
10		[-คาดการณ์] [-ใหม่] [+สุขภาพ]	ยอมรับ	29	สอดคล้อง
11		[-คาดการณ์] [-ใหม่] [-สุขภาพ]	ไม่ยอมรับ	29	สอดคล้อง

จากตารางดังกล่าว สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย à ในแต่ละ
 วรรณลักษณะดังนี้

1.1.1 [+ คำถาม]

ในสถานการณ์ที่ 1 ที่มีความหมายตรงกับวรรณลักษณะ [+ คำถาม] พบว่า ผู้
 บอกภาษาขอรับการใช้คำลงท้าย à ที่มีวรรณลักษณะ [+ คำถาม] สอดคล้อง กับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [+ คำถาม] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย à

1.1.2 [- ใจหม]

ทุกสถานการณ์ที่มีวรรณลักษณะ [- ใจหม] ได้รับการยอมรับจากผู้บอกภาษา คือ
 สถานการณ์ที่ 6 7 10 และ 11 แสดงว่า [- ใจหม] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย à ดัง
 นั้น วรรณลักษณะจึง [+ ใจหม] จึงไม่เป็นองค์ประกอบทางความหมายของ à

1.1.3. [- คา ดการณ์]

เมื่อพิจารณาจากสถานการณ์ที่ 6 7 10 และ 11 ดังกล่าว พบว่า สถานการณ์ที่ผู้
 บอกภาษาขอรับอาจเป็นวรรณลักษณะ [+ คา ดการณ์] หรือ [- คา ดการณ์] ก็ได้ นั่นคือ [+/- คา
 ดการณ์] ไม่ใช่ [- คา ดการณ์] ตามที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์จากบทสนทนา

1.1.4 [+ สุภาพ]

เมื่อพิจารณาจากสถานการณ์ที่ 6 7 10 และ 11 ดังกล่าว พบว่า สถานการณ์ที่ผู้
 บอกภาษาขอรับอาจเป็นวรรณลักษณะ [+ สุภาพ] หรือ [- สุภาพ] ก็ได้ นั่นคือ [+/- สุภาพ] ไม่ใช่ [-
 สุภาพ] ตามที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์จากบทสนทนา

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถามจึงสามารถสรุปได้ว่า วรรณ
 ลักษณะ [+ คำถาม] และ [- ใจหม] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย à

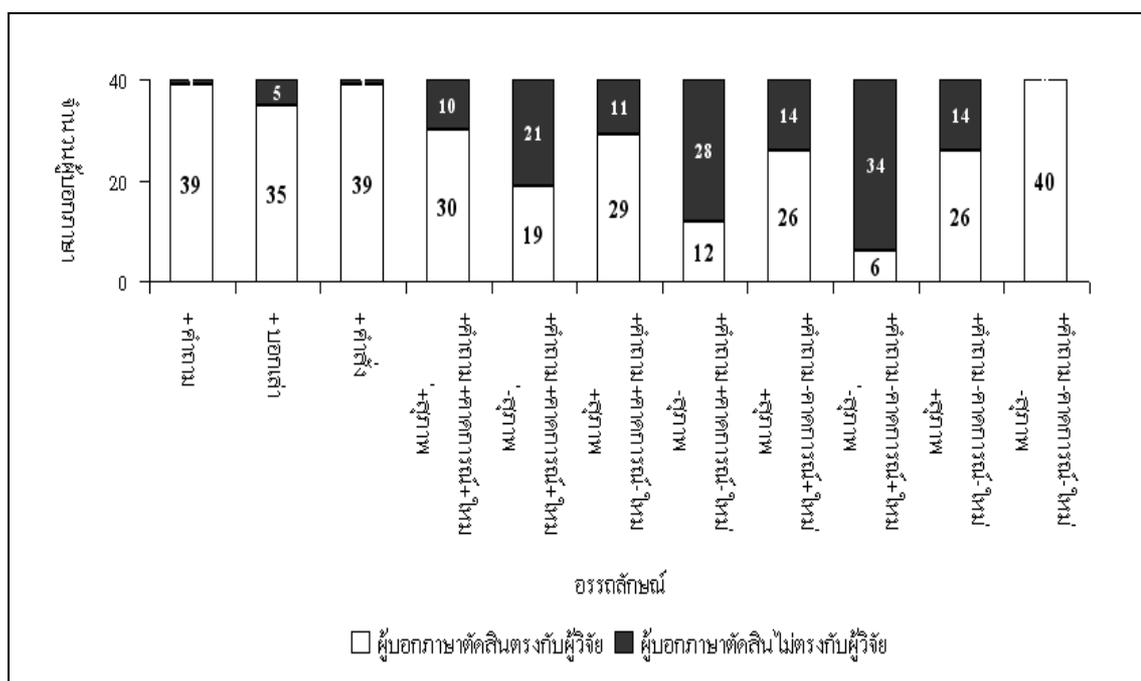
$$\begin{matrix} \text{à} \\ \left(\begin{array}{c} + \text{ คำถาม} \\ - \text{ ใหม่} \end{array} \right) \end{matrix}$$

1.2 คำลงท้าย **hả** /**ha:** 212/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย **hả** มี 4 วรรณลักษณะ คือ [+คำถาม] [-ใหม่] [-คาดการณ์] และ [-สุภาพ] ผู้วิจัยต้องสร้าง 11 สถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมาย 1) [+คำถาม] 2) [+บอกเล่า] 3) [+คำสั่ง] 4) [+คาดการณ์] [+ใหม่] [+สุภาพ] 5) [+คาดการณ์] [-ใหม่] [+สุภาพ] 6) [+คาดการณ์] [-ใหม่] [+สุภาพ] 7) [+คาดการณ์] [-ใหม่] [-สุภาพ] 8) [-คาดการณ์] [+ใหม่] [+สุภาพ] 9) [-คาดการณ์] [+ใหม่] [-สุภาพ] 10) [-คาดการณ์] [-ใหม่] [+สุภาพ] และ 11) [-คาดการณ์] [-ใหม่] [-สุภาพ]

ผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษา ยอมรับ การใช้คำลงท้าย **hả** ใน 2 สถานการณ์ คือ สถานการณ์ที่ 1 ซึ่ง มีความหมายตรงกับวรรณลักษณะ [+คำถาม] และ สถานการณ์ที่ 11 ซึ่ง มีความหมายตรงกับวรรณลักษณะ [-ใหม่] [-คาดการณ์] และ [-สุภาพ] ได้ และผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษาไม่ยอมรับ สถานการณ์ที่เหลือ เนื่องจากมีลักษณะทางความหมายไม่ตรงกับวรรณลักษณะที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ไว้

จากแบบสอบถาม ผู้วิจัยพบว่าผู้บอกภาษาตัดสินใจการใช้คำลงท้าย **hả** ในแต่ละวรรณลักษณะดังกล่าว

ภาพที่ 5 แสดงจำนวนผู้บอกภาษาตัดสินการใช้คำลงท้าย *hả* ในแต่ละอรรถลักษณะตรงและไม่ตรงกับผู้วิจัย

จากภาพการตัดสินการใช้คำลงท้าย *hả* ในแต่ละอรรถลักษณะของผู้บอกภาษาจะเห็นว่า

- ในสถานการณ์ที่ 1 ผู้บอกภาษา 39 คน (ร้อยละ 97.5) ยอมรับการใช้คำลงท้าย *hả* ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำถาม] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 2 ผู้บอกภาษา 35 คน (ร้อยละ 87.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย *hả* ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 3 ผู้บอกภาษา 39 คน (ร้อยละ 97.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย *hả* ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำสั่ง] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

-ในสถานการณ์ที่ 4 ผู้บอกภาษา 30 คน (ร้อยละ75) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย ห่า ที่มีความหมายตรงกับบรรดลัษณ์ [+คาดการณ์] [+ใหม่] และ [+สุภาพ] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

-ในสถานการณ์ที่ 5 ผู้บอกภาษา 19 คน (ร้อยละ47.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย ห่า ที่มีความหมายตรงกับบรรดลัษณ์ [+คาดการณ์] [+ใหม่] และ [- สุภาพ] ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

-ในสถานการณ์ที่ 6 ผู้บอกภาษา 29 คน (ร้อยละ72.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย ห่า ที่มีความหมายตรงกับบรรดลัษณ์ [+คาดการณ์] [-ใหม่] และ [+สุภาพ] ซึ่ง สอดคล้อง กับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

-ในสถานการณ์ที่ 7 ผู้บอกภาษา 12 คน (ร้อยละ30) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย ห่า ที่มีความหมายตรงกับบรรดลัษณ์ [+คาดการณ์] [-ใหม่] และ [-สุภาพ] ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

-ในสถานการณ์ที่ 8 ผู้บอกภาษา 26 คน (ร้อยละ65) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย ห่า ที่มีความหมายตรงกับบรรดลัษณ์ [-คาดการณ์] [+ใหม่] และ [+สุภาพ] ซึ่ง สอดคล้อง กับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

-ในสถานการณ์ที่ 9 ผู้บอกภาษา 6 คน (ร้อยละ15) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย ห่า ที่มีความหมายตรงกับบรรดลัษณ์ [-คาดการณ์] [+ใหม่] และ [-สุภาพ] ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

-ในสถานการณ์ที่ 10 ผู้บอกภาษา 26 คน (ร้อยละ65) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย ห่า ที่มีความหมายตรงกับบรรดลัษณ์ [-คาดการณ์] [-ใหม่] และ [+สุภาพ] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

-ในสถานการณ์ที่ 11 ผู้บอกภาษา40 คน (ร้อยละ100) ยอมรับการใช้คำลงท้าย hǎ ที่มี
ความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [-คาดการณ์] [-ใหม่] และ [-สุภาพ] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์
ของผู้วิจัย

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย hǎ จากบทสนทนาและแบบ
สอบถาม มีรายละเอียดดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 28 แสดงผลการวิเคราะห์คำลงท้าย hǎ ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	ผู้วิจัยคาดว่า (จากบทสนทนา)	จำนวนผู้บอกภาษาที่ ตัดสินใจตรงกับผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลวิเคราะห์บท สนทนาและ แบบสอบถาม
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	ยอมรับ	39	สอดคล้อง
2		[+บอกเล่า]	ไม่ยอมรับ	35	สอดคล้อง
3		[+คำสั่ง]	ไม่ยอมรับ	39	สอดคล้อง
4		[+คาดการณ์] [+ใหม่][+สุภาพ]	ไม่ยอมรับ	30	สอดคล้อง
5	การคาดการณ์ ของผู้พูด การบอก ข้อมูลใหม่ และความ สุภาพ	[+คาดการณ์] [+ใหม่]-[สุภาพ]	ไม่ยอมรับ	19	สอดคล้อง
6		[+คาดการณ์] [-ใหม่] [+สุภาพ]	ไม่ยอมรับ	29	ไม่สอดคล้อง
7		[+คาดการณ์] [-ใหม่] [-สุภาพ]	ไม่ยอมรับ	12	ไม่สอดคล้อง
8		[-คาดการณ์] [+ใหม่][+สุภาพ]	ไม่ยอมรับ	26	สอดคล้อง
9		[-คาดการณ์] [+ใหม่] [-สุภาพ]	ไม่ยอมรับ	6	สอดคล้อง
10		[-คาดการณ์] [-ใหม่] [+สุภาพ]	ไม่ยอมรับ	26	สอดคล้อง
11		[-คาดการณ์] [-ใหม่]-[สุภาพ]	ยอมรับ	40	สอดคล้อง

จากตารางดังกล่าว สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย *hă* ในแต่ละ
 วรรคลักษณะดังนี้

1.2.1 [+ คำถาม]

ในสถานการณ์ที่ 1 ที่มีวรรคลักษณะ [+ คำถาม] พบว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย *hă* ที่มีวรรคลักษณะ [+ คำถาม] สอดคล้อง กับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [+บอกเล่า] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *hă*

1.2.2 [- ใหม่]

เมื่อพิจารณาจากสถานการณ์ที่ 4 - 11 พบว่า สถานการณ์ที่ผู้บอกภาษายอมรับอาจเป็นวรรคลักษณะ [+คา ดการณ์] หรือ [-คา ดการณ์] ก็ได้ นั่นคือ [+/- คาดการณ์] ไม่ใช่ [-คาดการณ์] ตามที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์จากบทสนทนา แสดงว่า [+/- คาดการณ์] ไม่เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *hă*

1.2.3 [- คาดการณ์]

เมื่อพิจารณาจากสถานการณ์ที่ 4 - 11 พบว่า สถานการณ์ที่ผู้บอกภาษายอมรับอาจเป็นวรรคลักษณะ [+ใหม่] หรือ [-ใหม่] ก็ได้ นั่นคือ [+/- ใหม่] ไม่ใช่ [-ใหม่] ตามที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์จากบทสนทนา แสดงว่า [+/- ใหม่] ไม่เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *hă*

1.2.4 [+ สุภาพ]

ทุกสถานการณ์ที่มีวรรคลักษณะ [-สุภาพ] ได้แก่ สถานการณ์ที่ 5 7 9 และ 11 ได้รับการยอมรับจากผู้บอกภาษา แสดงว่า [-สุภาพ] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *hă*

จากการวิเคราะห์ทัศนทนาและแบบสอบถามจึงสามารถสรุปได้ว่า วรรณลักษณะ [+ คำถาม] และ [-สุภาพ] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *hả*

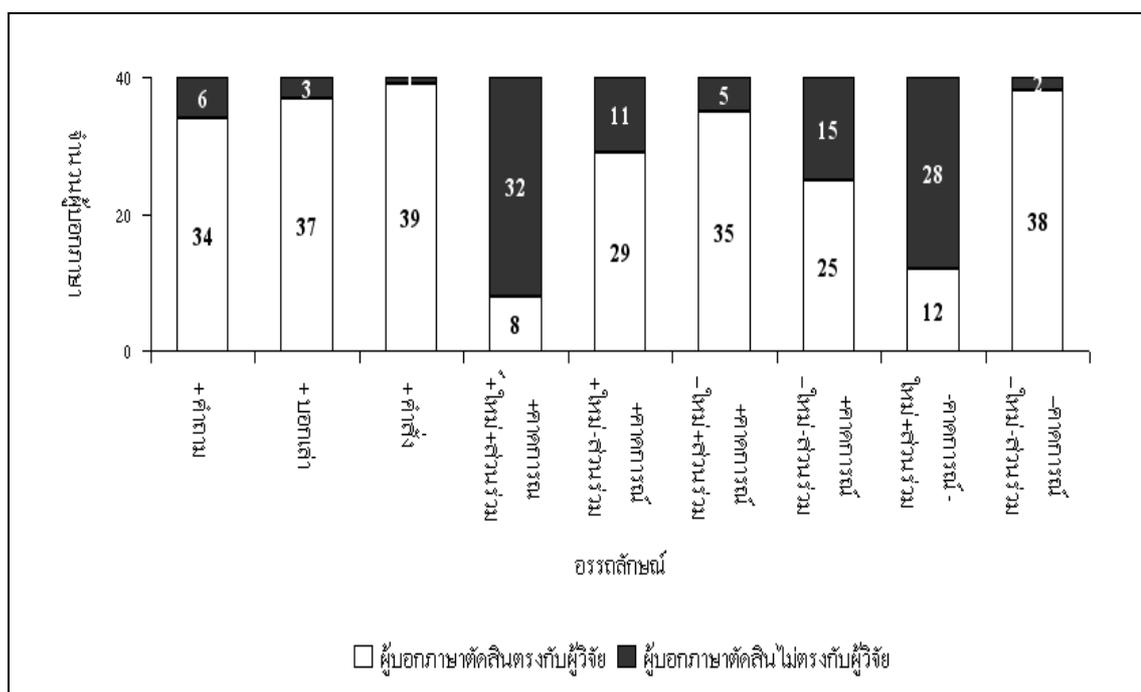
$$\begin{pmatrix} \text{hả} \\ + \text{ คำถาม} \\ - \text{สุภาพ} \end{pmatrix}$$

1.3 คำลงท้าย *nhi* /pi: 212/ ~ [nə 212]

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย *nhi* มี 4 วรรณลักษณะ คือ [+ คำถาม] [+ คาคการณ์] [-ใหม่] และ [+ ส่วนร่วม] ผู้วิจัยต้องสร้าง 9 สถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายในวรรณลักษณะต่างๆ ดังนี้ 1) [+ คำถาม] 2) [+บอกเล่า] 3) [+ คำสั่ง] 4) [+ คาคการณ์][+ใหม่] [+ ส่วนร่วม] 5) [+ คาคการณ์] [+ใหม่] [-ส่วนร่วม] 6) [+ คาคการณ์] [-ใหม่] [+ส่วนร่วม] 7) [+ คาคการณ์] [-ใหม่] [-ส่วนร่วม] 8) [- คาคการณ์] [-ใหม่] [+ส่วนร่วม] และ 9) [- คาคการณ์] [-ใหม่] [-ส่วนร่วม]

ผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย *nhi* ใน 2 สถานการณ์ คือ สถานการณ์ที่ 1 ซึ่งมีความหมายตรงกับวรรณลักษณะ [+ คำถาม] และสถานการณ์ที่ 6 ซึ่งมีความหมายตรงกับวรรณลักษณะ [+ คาคการณ์] [-ใหม่] และ [+ ส่วนร่วม] ได้ และผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษาไม่ยอมรับสถานการณ์ที่เหลือ เนื่องจากมีลักษณะทางความหมายไม่ตรงกับวรรณลักษณะที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ไว้

จากแบบสอบถาม ผู้วิจัยพบว่าผู้บอกภาษาตัดสินใจการใช้คำลงท้าย *nhi* ในแต่ละวรรณลักษณะดังภาพ

ภาพที่ 6 แสดงจำนวนผู้บอกภาษาตัดสินการใช้คำลงท้าย nhi ในแต่ละอรรถลักษณะตรงและไม่ตรงกับผู้วิจัย

จากภาพการตัดสินการใช้คำลงท้าย nhi ในแต่ละอรรถลักษณะของผู้บอกภาษาจะเห็นได้ว่า

- ในสถานการณ์ที่ 1 ผู้บอกภาษา 34 คน (ร้อยละ 85) ยอมรับการใช้คำลงท้าย nhi ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำถาม] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 2 ผู้บอกภาษา 37 คน (ร้อยละ 92.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย nhi ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 3 ผู้บอกภาษา 39 คน (ร้อยละ 97.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย nhi ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำสั่ง] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 4 ผู้บอกภาษา 8 คน (ร้อยละ20) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย nhi ที่มีความหมายตรงกับบรรดลักษณะ [+คำถาม] [+คาดการณ์] [+ใหม่] และ [+ส่วนร่วม] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 5 ผู้บอกภาษา 29 คน (ร้อยละ72.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย nhi ที่มีความหมายตรงกับบรรดลักษณะ [+คำถาม] [+คาดการณ์] [+ใหม่] และ [-ส่วนร่วม] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 6 ผู้บอกภาษา 35 คน (ร้อยละ82.5) ยอมรับการใช้คำลงท้าย nhi ที่มีความหมายตรงกับบรรดลักษณะ [+คำถาม] [+คาดการณ์] [-ใหม่] และ [+ส่วนร่วม] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 7 ผู้บอกภาษา 25 คน (ร้อยละ62.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย nhi ที่มีความหมายตรงกับบรรดลักษณะ [+คำถาม] [+คาดการณ์] [-ใหม่] และ [-ส่วนร่วม] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 8 ผู้บอกภาษา 12 คน (ร้อยละ30) ยอมรับการใช้คำลงท้าย nhi ที่มีความหมายตรงกับบรรดลักษณะ [+คำถาม] [-คาดการณ์] [-ใหม่] และ +ส่วนร่วม] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 9 ผู้บอกภาษา 38 คน (ร้อยละ95) ยอมรับการใช้คำลงท้าย nhi ที่มีความหมายตรงกับบรรดลักษณะ [+คำถาม] [-คาดการณ์] [-ใหม่] และ [-ส่วนร่วม] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

ผลการวิเคราะห์ห้วงคำประกอบทางความหมายคำลงท้าย nhi จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 29 แสดงผลการวิเคราะห์ค่าลงท้าย *nhi* ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	ผู้วิจัยคาดว่า (จากบทสนทนา)	จำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินใจตรงกับผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลวิเคราะห์ห้บทสนทนาและแบบสอบถาม
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	ยอมรับ	34	สอดคล้อง
2		[+บอกเล่า]	ไม่ยอมรับ	34	สอดคล้อง
3		[+คำสั่ง]	ไม่ยอมรับ	39	สอดคล้อง
4	การคาดการณ์ การบอกข้อมูลใหม่ และการมีส่วนร่วม	[+คาดการณ์] [+ใหม่] [+ส่วนร่วม]	ไม่ยอมรับ	8	ไม่สอดคล้อง
5		[+คาดการณ์] [+ใหม่] [-ส่วนร่วม]	ไม่ยอมรับ	29	สอดคล้อง
6		[+คาดการณ์] [-ใหม่] [+ส่วนร่วม]	ยอมรับ	35	สอดคล้อง
7		[+คาดการณ์] [-ใหม่] [-ส่วนร่วม]	ไม่ยอมรับ	25	สอดคล้อง
8		[-คาดการณ์] [-ใหม่] [+ส่วนร่วม]	ไม่ยอมรับ	12	สอดคล้อง
9		[-คาดการณ์] [-ใหม่] [-ส่วนร่วม]	ไม่ยอมรับ	38	สอดคล้อง

จากตารางดังกล่าว สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายค่าลงท้าย *nhi* ในแต่ละอรรถลักษณะดังนี้

1.3.1 [+คำถาม]

ในสถานการณ์ที่ 1 ที่มีอรรถลักษณะ [+คำถาม] พบว่า ผู้บอกภาษาขอรับการใช้ คำลงท้าย *nhi* ที่มีอรรถลักษณะ [+คำถาม] สอดคล้อง กับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [+คำถาม] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *nhi*

1.3.2. [+คาดการณ์]

เมื่อพิจารณาจากสถานการณ์ที่ 4 6 และ 8 พบว่า สถานการณ์ที่ผู้บอกภาษาขอรับการรับอาจเป็นอรรถลักษณะ [+คาดการณ์] หรือ [-คาดการณ์] ก็ได้ นั่นคือ [+/- คาดการณ์] ไม่ใช่ [-คาดการณ์] ตามที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์จากบทสนทนา

1.3.3. [+ใหม่]

เมื่อพิจารณาจากสถานการณ์ที่ 4 6 และ 8 พบว่า สถานการณ์ที่ผู้บอกภาษาขอรับการรับอาจเป็นอรรถลักษณะ [+ใหม่] หรือ [-ใหม่] ก็ได้ นั่นคือ [+/- ใหม่] ไม่ใช่ [-ใหม่] ตามที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์จากบทสนทนา

1.3.4. [+ส่วนร่วม]

ในสถานการณ์ที่ 4 6 และ 8 ที่มีอรรถลักษณะ [+ส่วนร่วม] พบว่า ผู้บอกภาษาขอรับการใช้คำลงท้าย *nhi* ที่มีอรรถลักษณะ [+ส่วนร่วม] สอดคล้อง กับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [+ส่วนร่วม] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *nhi*

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถามจึงสามารถสรุปได้ว่า อรรถลักษณะ [+คำถาม] และ [+ส่วนร่วม] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *nhi*

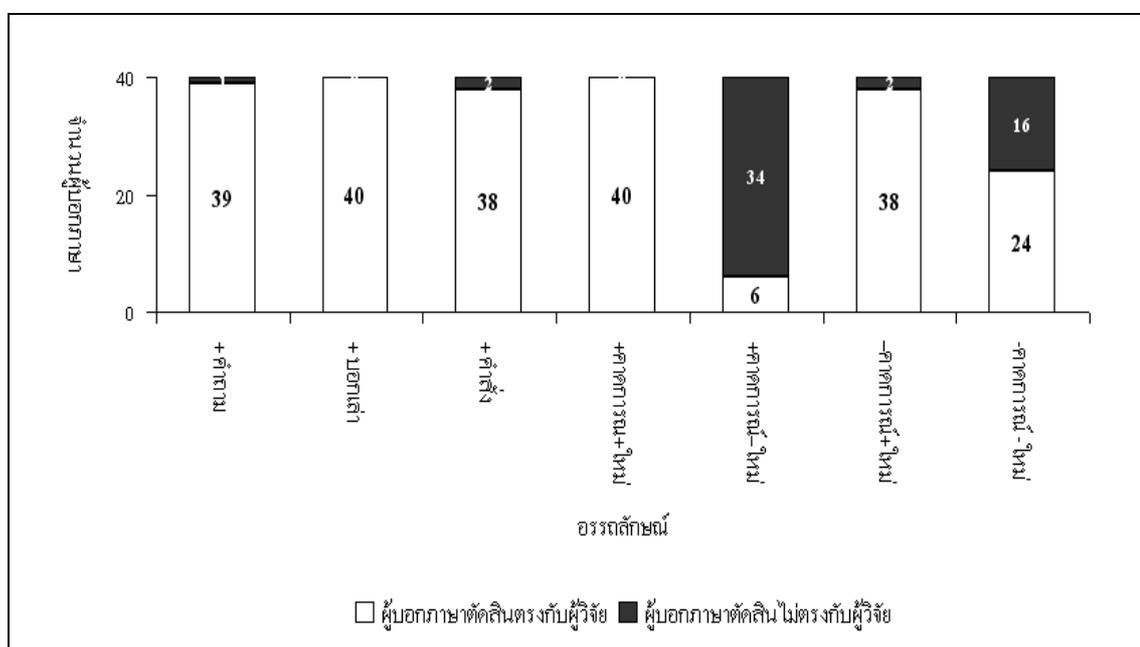
nhi
 (+ คำถาม)
 (+ ส่วนร่วม)

1.4 คำลงท้าย mà /ma: 21/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย mà มี 3 วรรณลักษณะ คือ [+บอกเล่า] [+คาดการณ์] และ [+ใหม่] ผู้วิจัยต้องสร้าง 7 สถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายในวรรณลักษณะต่างๆ ดังนี้ 1) [+คำถาม] 2) [+บอกเล่า] 3) [+คำสั่ง] 4) [+คาดการณ์] [+ใหม่] 5) [+คาดการณ์] [-ใหม่] 6) [-คาดการณ์] [+ใหม่] และ 7) [-คาดการณ์] [-ใหม่]

ผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย mà ใน 2 สถานการณ์ คือ สถานการณ์ที่ 2 ซึ่งมีความหมายตรงกับวรรณลักษณะ [+บอกเล่า] และสถานการณ์ที่ 4 ซึ่งมีความหมายตรงกับวรรณลักษณะ [+คาดการณ์] และ [+ใหม่] ได้ และผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษาไม่ยอมรับสถานการณ์ที่เหลือ เนื่องจากมีลักษณะทางความหมายไม่ตรงกับวรรณลักษณะที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ไว้

จากแบบสอบถาม ผู้วิจัยพบว่าผู้บอกภาษาตัดสินการใช้คำลงท้าย mà ในแต่ละวรรณลักษณะดังภาพ

ภาพที่ 7 แสดงจำนวนผู้บอกภาษาตัดสินการใช้คำลงท้าย mà ในแต่ละวรรณลักษณะตรงและไม่ตรงกับผู้วิจัย

จากภาพการตัดสินใจการใช้คำลงท้าย mà ในแต่ละบรรณลักษณะของผู้บอกภาษาจะเห็นได้ว่า

- ในสถานการณ์ที่ 1 ผู้บอกภาษา 39 คน (ร้อยละ 97.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย mà ที่มีความหมายตรงกับบรรณลักษณะ [+คำถาม] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 2 ผู้บอกภาษา 40 คน (ร้อยละ 100) ยอมรับการใช้คำลงท้าย mà ที่มีความหมายตรงกับบรรณลักษณะ [+บอกเล่า] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 3 ผู้บอกภาษา 38 คน (ร้อยละ 95) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย mà ที่มีความหมายตรงกับบรรณลักษณะ [+คำสั่ง] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 4 ผู้บอกภาษา 40 คน (ร้อยละ 100) ยอมรับการใช้คำลงท้าย mà ที่มีความหมายตรงกับบรรณลักษณะ [+คาดการณ์] [+ใหม่] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 5 ผู้บอกภาษา 6 คน (ร้อยละ 15) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย mà ที่มีความหมายตรงกับบรรณลักษณะ [+คาดการณ์] [-ใหม่] สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 6 ผู้บอกภาษา 38 คน (ร้อยละ 95) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย mà ที่มีความหมายตรงกับบรรณลักษณะ [-คาดการณ์] [+ใหม่] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 7 ผู้บอกภาษา 24 คน (ร้อยละ 60) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย mà ที่มีความหมายตรงกับบรรณลักษณะ [-คาดการณ์] [-ใหม่] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

ผลการวิเคราะห์ห้วงคำประกอบทางความหมายคำลงท้าย mà จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 30 แสดงผลการวิเคราะห์คำลงท้าย mà ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

สถานการณ์	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	ผู้วิจัยคาดว่า (จากบทสนทนา)	จำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินใจตรงกับผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	ไม่ยอมรับ	39	สอดคล้อง
2		[+บอกเล่า]	ยอมรับ	40	สอดคล้อง
3		[+คำสั่ง]	ไม่ยอมรับ	38	สอดคล้อง
4	การคาดการณ์และการบอก	[+คาดการณ์][+ใหม่]	ยอมรับ	40	สอดคล้อง
5		[+คาดการณ์][-ใหม่]	ไม่ยอมรับ	6	ไม่สอดคล้อง
6	ข้อมูลใหม่	[-คาดการณ์][+ใหม่]	ไม่ยอมรับ	38	สอดคล้อง
7		[-คาดการณ์][-ใหม่]	ไม่ยอมรับ	24	สอดคล้อง

จากตารางดังกล่าว สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย mà ในแต่ละอรรถลักษณะดังนี้

1.4.1 [+บอกเล่า]

ในสถานการณ์ที่ 2 ที่มีอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] พบว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้ายที่มีอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] สอดคล้อง กับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [+บอกเล่า] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย mà

1.4.2. [+คาดการณ์]

เมื่อพิจารณาจากสถานการณ์ที่ 4 และ 5 พบว่า สถานการณ์ที่ผู้บอกภาษายอมรับล้วนเป็นอรรถลักษณะ [+คาดการณ์] ดังนั้น [+คาดการณ์] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย mà

1.4.3. [+ใหม่]

เมื่อพิจารณาจากสถานการณ์ที่ 4 และ 5 พบว่า สถานการณ์ที่ผู้บอกภาษายอมรับอาจเป็นอรรถลักษณะ [+ใหม่] หรือ [-ใหม่] ก็ได้ นั่นคือมรรอรรถลักษณะ [+/- ใหม่] ไม่ใช่ [+ใหม่] ตามที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์จากบทสนทนา

จากผลการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม พบว่า อรรถลักษณะ [+บอกเล่า] และ [+คาดการณ์] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย mà

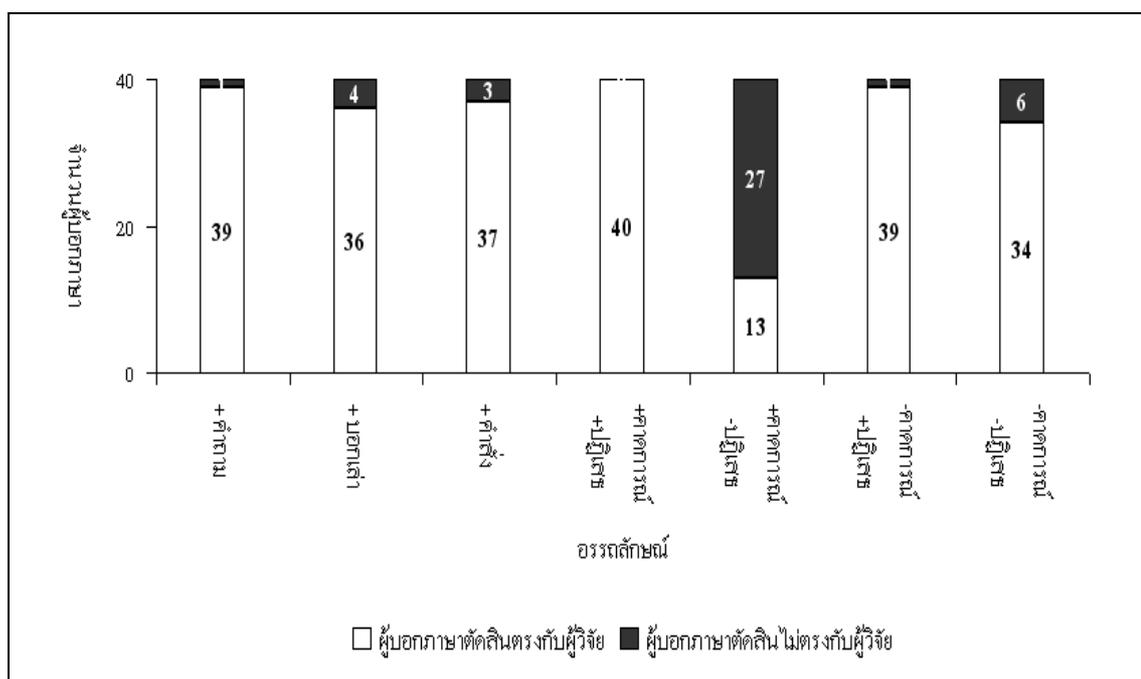
$$\begin{matrix} \text{mà} \\ \left(\begin{array}{l} \text{+บอกเล่า} \\ \text{+ใหม่} \end{array} \right) \end{matrix}$$

1.5 คำลงท้าย cə /kə : 33/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย cə มี 3 อรรถลักษณะ คือ [+บอกเล่า] และ [-คาดการณ์] และ[- ปฏิเสธ] ผู้วิจัยต้อง 7 สถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายตรงกับอรรถลักษณะ 1) [+คำถาม] 2) [+บอกเล่า] 3) [+คำสั่ง] 4) [+คาดการณ์] [+ปฏิเสธ] 5) [+คาดการณ์] [-ปฏิเสธ] 6) [-คาดการณ์] [+ปฏิเสธ] และ 7) [-คาดการณ์] [-ปฏิเสธ]

ผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย cə ในสถานการณ์ที่ 2 และ 7 ซึ่งมีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] และ [-คาดการณ์] และ[- ปฏิเสธ] และผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษาไม่ยอมรับสถานการณ์ที่เหลือ เนื่องจากมีลักษณะทางความหมายไม่ตรงกับอรรถลักษณะที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ไว้

จากแบบสอบถาม ผู้วิจัยพบว่าผู้บอกภาษาตัดสินใจการใช้คำลงท้าย cə ในแต่ละอรรถลักษณะดังกล่าว

ภาพที่ 8 แสดงจำนวนผู้บอกภาษาตัดสินการใช้คำลงท้าย *co* ในแต่ละอรรถลักษณะตรงและไม่ตรงกับผู้วิจัย

จากภาพการตัดสินการใช้คำลงท้าย *co* ในแต่ละอรรถลักษณะของผู้บอกภาษาจะเห็นว่า

- ในสถานการณ์ที่ 1 ผู้บอกภาษาจำนวน 39 คน (ร้อยละ 97.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย *co* ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำถาม] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 2 ผู้บอกภาษาจำนวน 36 คน (ร้อยละ 90) ยอมรับการใช้คำลงท้าย *co* ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 3 ผู้บอกภาษาจำนวน 37 คน (ร้อยละ 92.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย *co* ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำสั่ง] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 4 ผู้บอกภาษาจำนวน 40 คน (ร้อยละ 100) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย cɔ̄ ที่มีความหมายตรงกับความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คาดการณ์] [+ปฏิเสธ] ซึ่ง สอดคล้อง กับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 5 ผู้บอกภาษาจำนวน 13 คน (ร้อยละ 32.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย cɔ̄ ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คาดการณ์] [-ปฏิเสธ] ซึ่ง ไม่สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 6 ผู้บอกภาษาจำนวน 39 คน (ร้อยละ 97.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย cɔ̄ ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [-คาดการณ์] [+ปฏิเสธ] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 7 ผู้บอกภาษาจำนวน 34 คน (ร้อยละ 85) ยอมรับการใช้คำลงท้าย cɔ̄ ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [-คาดการณ์] [-ปฏิเสธ] ตรงกับผู้วิจัย ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย cɔ̄ จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 31 แสดงผลการวิเคราะห์คำลงท้าย cɔ̄ ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	ผู้วิจัยคาดว่า (จากบทสนทนา)	จำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินใจตรงกับผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	ไม่ยอมรับ	39	สอดคล้อง
2		[+บอกเล่า]	ยอมรับ	36	สอดคล้อง
3		[+คำสั่ง]	ไม่ยอมรับ	37	สอดคล้อง

ตารางที่ 31 (ต่อ)

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	ผู้วิจัยคาดว่า (จากบทสนทนา)	จำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินใจตรงกับผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม
4	การคาดการณ์และการปฏิเสธ	[+คาดการณ์] [+ปฏิเสธ]	ไม่ยอมรับ	40	สอดคล้อง
5		[+คาดการณ์] [-ปฏิเสธ]	ไม่ยอมรับ	13	ไม่สอดคล้อง
6		[-คาดการณ์] [+ปฏิเสธ]	ไม่ยอมรับ	39	สอดคล้อง
7		[-คาดการณ์] [-ปฏิเสธ]	ยอมรับ	34	สอดคล้อง

จากตารางดังกล่าว สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย $c\sigma$ ในแต่ละอรรถลักษณะดังนี้

1.5.1 [+บอกเล่า]

ในสถานการณ์ที่ 2 ซึ่งมีอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] พบว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้ายที่มีอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [+บอกเล่า] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย $c\sigma$

1.5.2 [- คาดการณ์]

เมื่อพิจารณาจากสถานการณ์ที่ 5 และ 7 ดังกล่าว พบว่า สถานการณ์ที่ผู้บอกภาษายอมรับอาจเป็นอรรถลักษณะ [+คาดการณ์] หรือ [-คาดการณ์] ก็ได้ นั่นคือ [+/- คาดการณ์] ไม่ใช่ [-คาดการณ์] ตามที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์จากบทสนทนา

1.5.3 [-ปฏิเสธ]

ในทุกสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ [-ปฏิเสธ] ได้รับการยอมรับจากผู้ออกภาษา คือสถานการณ์ที่ 5 (ยอมรับ 27 คน) และ สถานการณ์ที่ 7 (ยอมรับ 34 คน) แสดงว่า [-ปฏิเสธ] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลง co

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม สามารถสรุปได้ว่า อรรถลักษณะ [+บอกเล่า] และ [-ปฏิเสธ] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย co

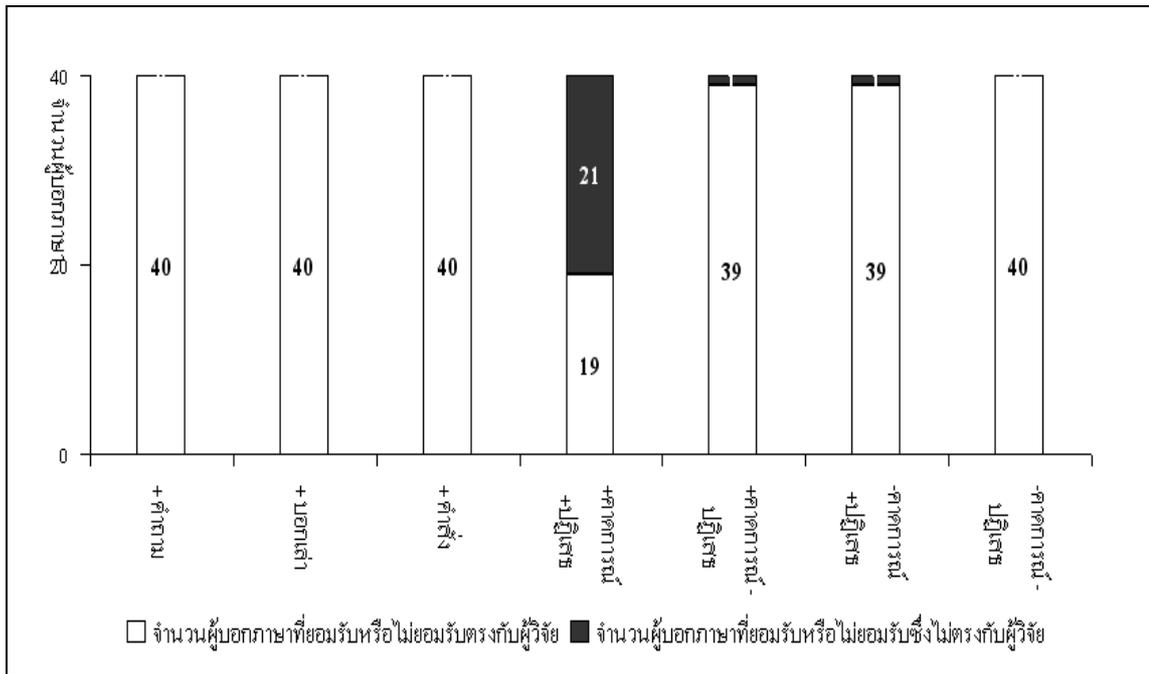
$$\begin{matrix} \text{co} \\ \left(\begin{array}{l} + \text{บอกเล่า} \\ - \text{ปฏิเสธ} \end{array} \right) \end{matrix}$$

1.6 คำลงท้าย dâu /dɔw 33/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์หว่า คำลงท้าย dâu มี 3 อรรถลักษณะ คือ [+บอกเล่า] [-คาดการณ์] [+ปฏิเสธ] ผู้วิจัยต้อง 7 สถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายตรงกับอรรถลักษณะ 1) [+คำถาม] 2) [+บอกเล่า] 3) [+คำสั่ง] 4) [+คาดการณ์] [+ปฏิเสธ] 5) [+คาดการณ์] [-ปฏิเสธ] 6) [-คาดการณ์] [+ปฏิเสธ] และ 7) [-คาดการณ์] [-ปฏิเสธ]

ผู้วิจัยคาดว่าผู้ออกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย dâu ในสถานการณ์ ที่ 2 และ 6 ซึ่งมีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] [-คาดการณ์] และ [+ปฏิเสธ] ได้ และผู้วิจัยคาดว่า ผู้ออกภาษาไม่ยอมรับสถานการณ์ที่เหลือ เนื่องจากมีลักษณะทางความหมายไม่ตรงกับอรรถลักษณะที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ไว้

จากแบบสอบถาม ผู้วิจัยพบว่าผู้ออกภาษาตัดสินใจการใช้คำลงท้าย dâu ในแต่ละอรรถลักษณะดังภาพ

ภาพที่ 9 แสดงจำนวนผู้บอกภาษาตัดสินใจการใช้คำลงท้าย dān ในแต่ละกรณีตรงและไม่ตรงกับผู้วิจัย

จากภาพการตัดสินใจการใช้คำลงท้าย dān ในแต่ละกรณีของผู้บอกภาษาจะเห็นได้ว่า

- ในสถานการณ์ที่ 1 ผู้บอกภาษาจำนวน 40 คน (ร้อยละ 100) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย dān ที่มีความหมายตรงกับกรณี [+ คำถาม] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 2 ผู้บอกภาษาจำนวน 40 คน (ร้อยละ 100) ยอมรับการใช้คำลงท้าย dān ที่มีความหมายตรงกับกรณี [+ บอกเล่า] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 3 ผู้บอกภาษาจำนวน 40 คน (ร้อยละ 100) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย dān ที่มีความหมายตรงกับกรณี [+ คำสั่ง] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 4 ผู้บอกภาษาจำนวน 19 คน (ร้อยละ 47.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย dâu ที่มีความหมายตรงกับบรรดลัษณ์ [+บอกเล่า] [+คาดการณ์] [+ปฏิเสธ] ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 5 ผู้บอกภาษาจำนวน 39 คน (ร้อยละ 97.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย dâu ที่มีความหมายตรงกับบรรดลัษณ์ [+บอกเล่า] [+คาดการณ์] [-ปฏิเสธ] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 6 ผู้บอกภาษาจำนวน 39 คน (ร้อยละ 97.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย dâu ที่มีความหมายตรงกับบรรดลัษณ์ [+บอกเล่า] [-คาดการณ์] [+ปฏิเสธ] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 7 ผู้บอกภาษาจำนวน 40 คน (ร้อยละ 100) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย dâu ที่มีความหมายตรงกับบรรดลัษณ์ [+บอกเล่า] [-คาดการณ์] [-ปฏิเสธ] ตรงกับผู้วิจัย ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

ผลการวิเคราะห์ห้วงค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย dâu จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 32 แสดงผลการวิเคราะห์คำลงท้าย dâu ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	บรรดลัษณ์	ผู้วิจัยคาดว่า (จากบทสนทนา)	จำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินใจตรงกับผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	ไม่ยอมรับ	40	สอดคล้อง
2		[+บอกเล่า]	ยอมรับ	40	สอดคล้อง
3		[+คำสั่ง]	ไม่ยอมรับ	40	สอดคล้อง

ตารางที่ 32 (ต่อ)

สถานการณ์ที่	มิติตามแตกต่าง	อรรถลักษณะ	ผู้วิจัยคาดว่า (จากบทสนทนา)	จำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินตรงกับผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม
4	การคาดการณ์และการปฏิเสธ	[+คาดการณ์] [+ปฏิเสธ]	ไม่ยอมรับ	19	ไม่สอดคล้อง
5		[+คาดการณ์] [-ปฏิเสธ]	ไม่ยอมรับ	39	สอดคล้อง
6		[-คาดการณ์] [+ปฏิเสธ]	ยอมรับ	39	สอดคล้อง
7		[-คาดการณ์] [-ปฏิเสธ]	ไม่ยอมรับ	40	สอดคล้อง

จากตารางดังกล่าว สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย *đâu* ในแต่ละอรรถลักษณะดังนี้

1.6.1 [+คำถาม]

ในสถานการณ์ที่ 2 ที่มีอรรถลักษณะ [+คำถาม] พบว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้ายที่มีอรรถลักษณะ [+คำถาม] สอดคล้อง กับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [+คำถาม] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *đâu*

1.6.2 [+ปฏิเสธ]

ทุกสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะ [+ปฏิเสธ] ได้รับการยอมรับจากผู้บอกภาษา คือ สถานการณ์ที่ 4 (ยอมรับ 21 คน) และ สถานการณ์ที่ 6 (ยอมรับ 39 คน) แสดงว่า [+ปฏิเสธ] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *đâu*

1.6.3 [-คาดการณ์]

เมื่อพิจารณาจากสถานการณ์ที่ 4 และ 6 ดังกล่าว พบว่า สถานการณ์ที่ผู้บอกภาษายอมรับอาจเป็นอรรถลักษณะ [+คาดการณ์] หรือ [-คาดการณ์] ก็ได้ นั่นคือ [+/- คาดการณ์] ไม่ใช่ [- คาดการณ์] ตามที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์จากบทสนทนา

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถามจึงสามารถสรุปได้ว่า อรรถลักษณะ [+ บอกเล่า] และ [+ปฏิเสธ] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของ *dáu*

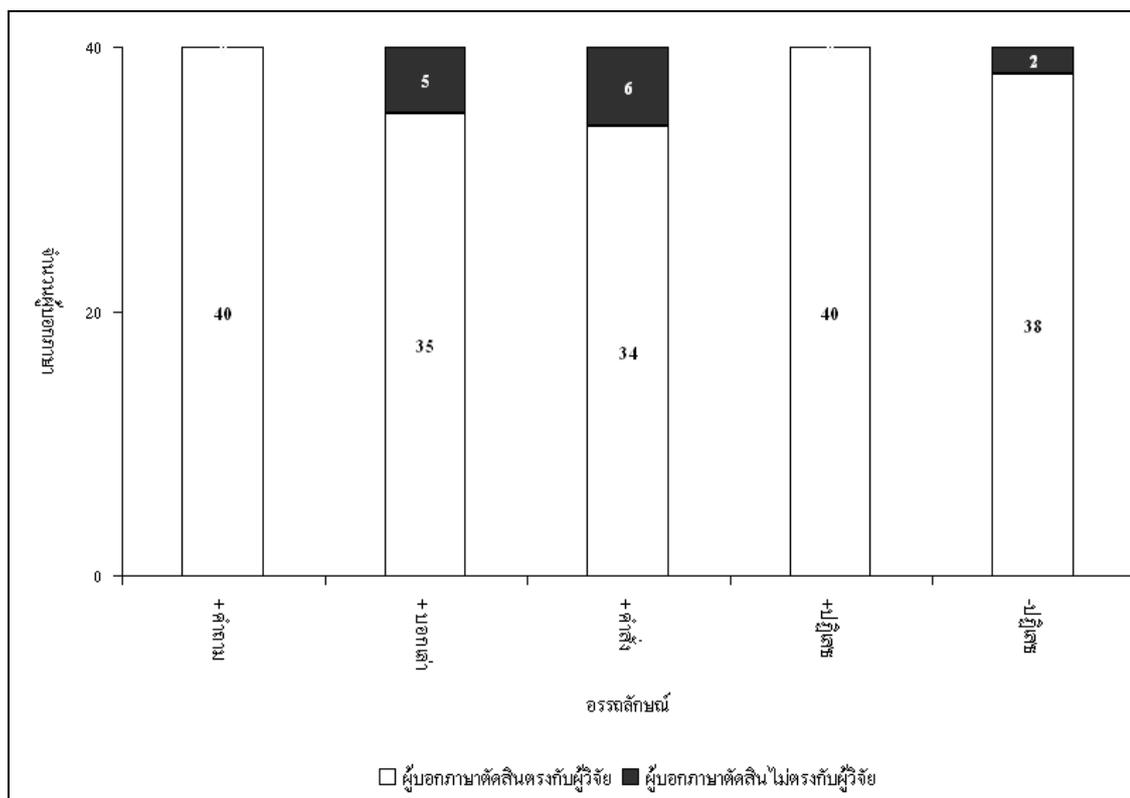
$$\begin{array}{c} \text{dáu} \\ \left(\begin{array}{c} + \text{บอกเล่า} \\ + \text{ปฏิเสธ} \end{array} \right) \end{array}$$

1.7 คำลงท้าย *dáy1* /dɔj 45/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย *dáy1* มี 2 อรรถลักษณะ คือ [+คำสั่ง] และ [+ปฏิเสธ] ผู้วิจัยต้องสร้าง 5 สถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายตรงกับอรรถลักษณะดังนี้ 1) [+คำถาม] 2) [+บอกเล่า] 3) [+คำสั่ง] 4) [+ปฏิเสธ] และ 5) [-ปฏิเสธ]

ผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย *dáy1* ในสถานการณ์ที่มีอรรถลักษณะที่ 3 และ 4 ซึ่งมีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำสั่ง] และ [+ปฏิเสธ] และผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษาไม่ยอมรับสถานการณ์ที่เหลือ เนื่องจากมีลักษณะทางความหมายไม่ตรงกับอรรถลักษณะที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ไว้

จากแบบสอบถาม ผู้วิจัยพบว่าผู้บอกภาษาตัดสินใจการใช้คำลงท้าย *dáy1* ในแต่ละอรรถลักษณะดังภาพ

ภาพที่ 10 แสดงจำนวนผู้บอกภาษาตัดสินใจการใช้ค่าลงท้าย dáy1 ในแต่ละอรรถลักษณะตรงและไม่ตรงกับผู้วิจัย

จากภาพการตัดสินใจการใช้ค่าลงท้าย dáy1 ในแต่ละอรรถลักษณะของผู้บอกภาษาจะเห็นว่า

- ในสถานการณ์ที่ 1 ผู้บอกภาษา 40 คน (ร้อยละ 100) ไม่ยอมรับการใช้ค่าลงท้าย dáy1 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำถาม] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 2 ผู้บอกภาษา 35 คน (ร้อยละ 87.5) ไม่ยอมรับการใช้ค่าลงท้าย dáy1 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 3 ผู้บอกภาษา 34 คน (ร้อยละ 85) ยอมรับการใช้ค่าลงท้าย dáy1 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำสั่ง] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 4 ผู้บอกภาษา 40 คน (ร้อยละ 100) ยอมรับการใช้คำลงท้าย dáy1 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+ปฏิเสธ] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 5 ผู้บอกภาษา 38 คน (ร้อยละ 95) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย dáy1 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [-ปฏิเสธ] ซึ่ง สอดคล้อง กับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย ดัง แสดงผลในแผนภูมิและตาราง

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย dáy1 จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 33 แสดงผลการวิเคราะห์คำลงท้าย dáy1 ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

สถานการณ์ที่	มิติต่าง	อรรถลักษณะ	ผู้วิจัยคาดว่า (จากบทสนทนา)	จำนวนผู้บอกภาษาที่ ตัดสินใจตรงกับผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลวิเคราะห์บทสนทนาและ แบบสอบถาม
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	ไม่ยอมรับ	40	สอดคล้อง
2		[+บอกเล่า]	ไม่ยอมรับ	35	สอดคล้อง
3		[+คำสั่ง]	ยอมรับ	34	สอดคล้อง
4	การปฏิเสธ	[+ปฏิเสธ]	ยอมรับ	40	สอดคล้อง
5		[-ปฏิเสธ]	ไม่ยอมรับ	38	สอดคล้อง

จากตารางดังกล่าว สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย dáy1 ในแต่ละอรรถลักษณะดังนี้

1.7.1. [+คำสั่ง]

ในสถานการณ์ที่ 1 ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้ายที่มีอรรถลักษณะ [+คำสั่ง] ซึ่งสอดคล้อง กับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [+คำสั่ง] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย dáy1

1.7.2. [+ปฏิเสธ]

ในสถานการณ์ที่ 4 ผู้บอกภาษา ยอมรับ การใช้คำลงท้ายที่มีอรรถลักษณะ [+ปฏิเสธ] ซึ่งสอดคล้อง กับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [+ปฏิเสธ] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *dây1*

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถามจึงสามารถสรุปได้ว่า อรรถลักษณะ [+ คำสั่ง] และ [+ปฏิเสธ] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของ *dây1*

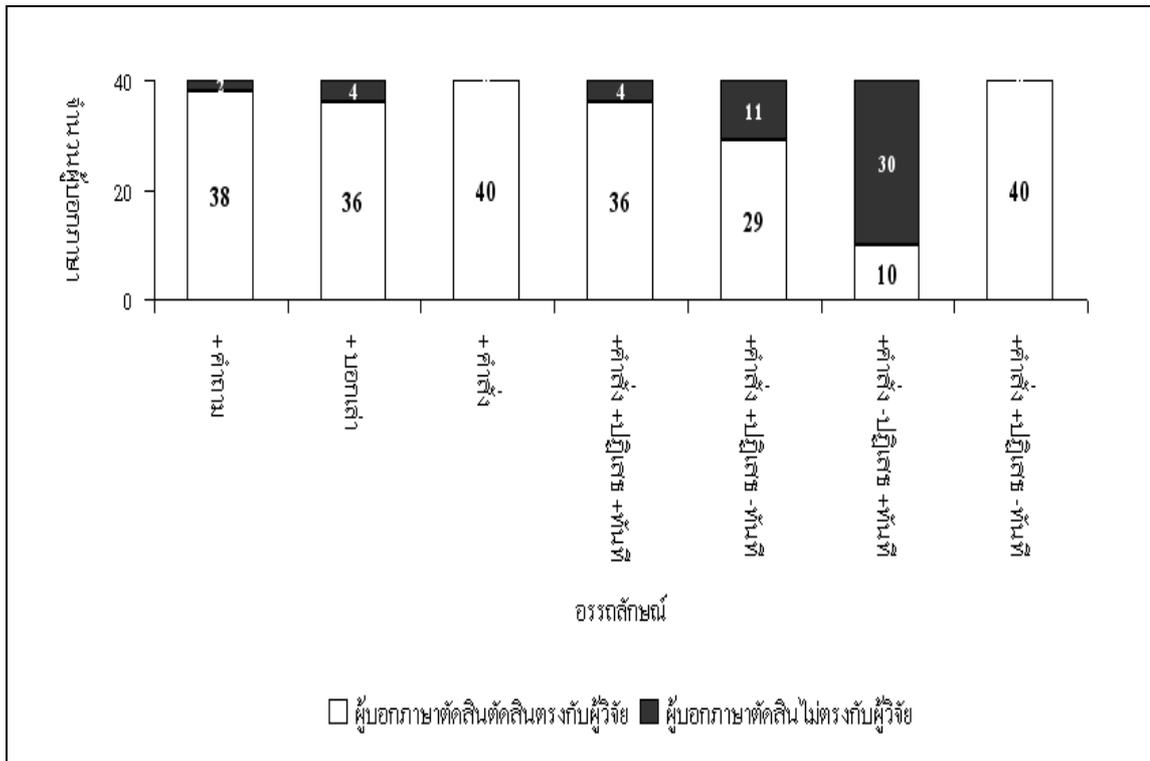
$$\begin{array}{c} \text{dây1} \\ \left(\begin{array}{c} + \text{คำสั่ง} \\ + \text{ปฏิเสธ} \end{array} \right) \end{array}$$

1.8 คำลงท้าย *di* /di: 33/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่าคำลงท้าย *di* มี 3 อรรถลักษณะ คือ [+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ] และ [-ทันที] ผู้วิจัยต้องสร้าง 7 สถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายตรงกับอรรถลักษณะ 1) [+คำถาม] 2) [+บอกเล่า] 3) [+คำถาม] 4) [+ปฏิเสธ] [+ทันที] 5) [+ปฏิเสธ] [-ทันที] 6) [-ปฏิเสธ] [+ทันที] และ 7) [-ปฏิเสธ] [-ทันที]

ผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย *di* ในสถานการณ์ที่ 3 และ 7 ซึ่งมีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ] และ [-ทันที] และผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษาไม่ยอมรับสถานการณ์ที่เหลือ เนื่องจากมีลักษณะทางความหมายไม่ตรงกับอรรถลักษณะที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ไว้

จากแบบสอบถาม ผู้วิจัยพบว่าผู้บอกภาษาตัดสินใจการใช้คำลงท้าย *di* ในแต่ละอรรถลักษณะดังภาพ

ภาพที่ 11 แสดงจำนวนผู้บอกภาษาตัดสินการใช้คำลงท้าย ดี ในแต่ละอรรถลักษณะตรงและไม่ตรงกับผู้วิจัย

จากภาพการตัดสินการใช้คำลงท้าย ดี ในแต่ละอรรถลักษณะของผู้บอกภาษาจะเห็นว่า

- ในสถานการณ์ที่ 1 ผู้บอกภาษา 38 คน (ร้อยละ 95) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย ดี ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำถาม] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย
- ในสถานการณ์ที่ 2 ผู้บอกภาษา 39 คน (ร้อยละ 90) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย ดี ที่มีความหมายตรงกับ อรรถลักษณะ [+บอกเล่า] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย
- ในสถานการณ์ที่ 3 ผู้บอกภาษา 40 คน (ร้อยละ 100) ยอมรับการใช้คำลงท้าย ดี ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำถาม] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 4 ผู้บอกภาษา 36 คน (ร้อยละ90) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย di ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+ปฏิเสธ] [+ทันที] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 5 ผู้บอกภาษา 29 คน (ร้อยละ 72.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย di ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+ปฏิเสธ] [-ทันที] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 6 ผู้บอกภาษา 10 คน (ร้อยละ 25) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย di ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [-ปฏิเสธ] [+ทันที] ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 7 ผู้บอกภาษา 40 คน (ร้อยละ100) ยอมรับการใช้คำลงท้าย di ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [-ปฏิเสธ] [-ทันที] ซึ่งสอดคล้อง กับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย di จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 34 แสดงผลการวิเคราะห์คำลงท้าย di ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	ผู้วิจัยคาดว่า (จากบทสนทนา)	จำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินใจตรงกับผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	ไม่ยอมรับ	38	สอดคล้อง
2		[+บอกเล่า]	ไม่ยอมรับ	36	สอดคล้อง
3		[+คำสั่ง]	ยอมรับ	40	สอดคล้อง
4	การปฏิเสธและช่วงเวลา	[+ปฏิเสธ] [+ทันที]	ไม่ยอมรับ	36	สอดคล้อง
5	ที่ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม	[+ปฏิเสธ] [-ทันที]	ไม่ยอมรับ	29	สอดคล้อง

ตารางที่ 35 (ต่อ)

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	ผู้วิจัยคาดว่า (จากบทสนทนา)	จำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินใจตรงกับผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม
6	การปฏิเสธและช่วงเวลา	[-ปฏิเสธ] [+ทันที]	ไม่ยอมรับ	10	ไม่สอดคล้อง
7	ที่ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม	[-ปฏิเสธ] [-ทันที]	ยอมรับ	40	สอดคล้อง

จากตารางดังกล่าว สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย di ในแต่ละอรรถลักษณะดังนี้

1.8.1 [+คำสั่ง]

ในสถานการณ์ที่ 3 ที่มีอรรถลักษณะ [+คำสั่ง] พบว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้ายที่มีอรรถลักษณะ [+คำสั่ง] สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [+คำสั่ง] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย di

1.8.2 [-ทันที]

เมื่อพิจารณาจากสถานการณ์ที่ 6 และ 7 พบว่า สถานการณ์ที่ผู้บอกภาษายอมรับอาจเป็นอรรถลักษณะ [+ทันที] หรือ [-ทันที] ก็ได้ นั่นคือ [+/- ทันที] ไม่ใช่ [-ทันที] ตามที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์จากบทสนทนา

1.8.3 [-ปฏิเสธ]

เมื่อพิจารณาจากสถานการณ์ที่ 6 และ 7 ที่มีอรรถลักษณะ [-ปฏิเสธ] พบว่า ผู้บอกภาษายอมรับ การใช้คำลงท้ายที่มีอรรถลักษณะ [-ปฏิเสธ] สอดคล้องกับผล

การวิเคราะห์ของผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [-ปฏิเสธ] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย di

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถามจึงสามารถสรุปได้ว่า วรรณคดี [+คำสั่ง] และ [-ปฏิเสธ] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย di

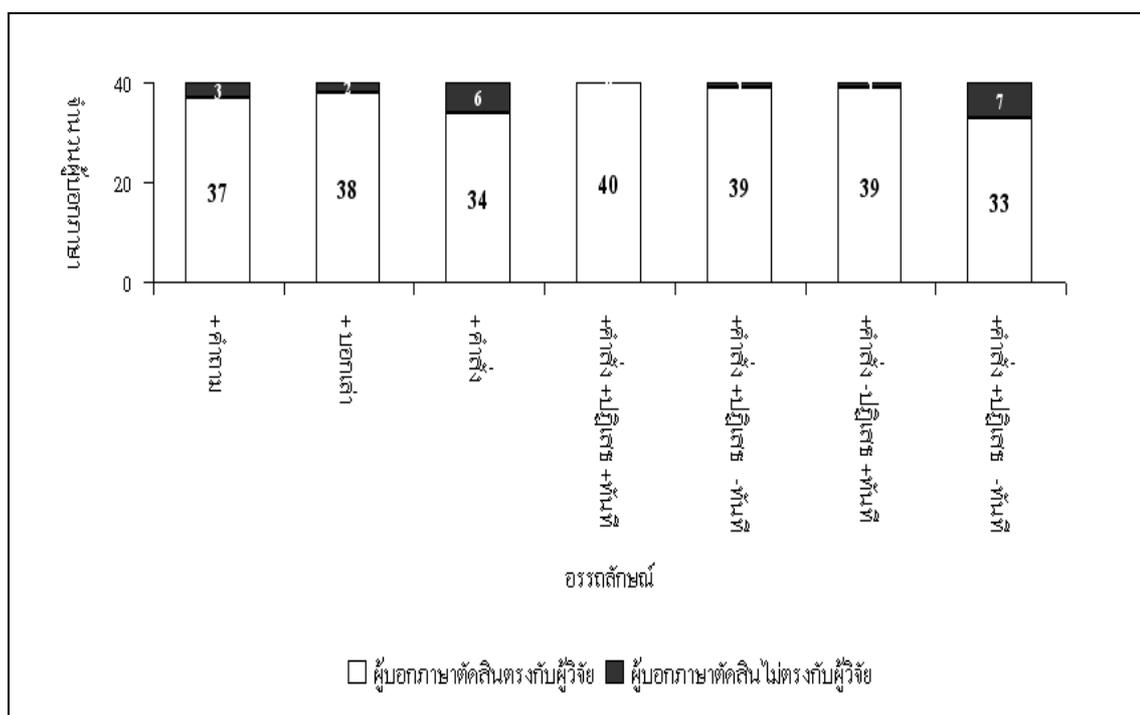
$$\begin{pmatrix} \text{di} \\ + \text{ คำสั่ง} \\ - \text{ ปฏิเสธ} \end{pmatrix}$$

1.9 คำลงท้าย **ด้** /da: 4ʔs/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย ด้ มี 3 วรรณคดี คือ [+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ] และ [+ทันที] ผู้วิจัยต้องสร้าง 7 สถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายตรงกับวรรณคดี 1) [+คำถาม] 2) [+บอกเล่า] 3) [+คำถาม] 4) [+ปฏิเสธ] [+ทันที] 5) [+ปฏิเสธ] [-ทันที] 6) [-ปฏิเสธ] [+ทันที] และ 7) [-ปฏิเสธ] [-ทันที]

ผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย ด้ ในสถานการณ์ที่ 3 และ 6 ซึ่งมีความหมายตรงกับวรรณคดี [+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ] และ [+ทันที] และผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษาไม่ยอมรับสถานการณ์ที่เหลือ เนื่องจากมีลักษณะทางความหมายไม่ตรงกับวรรณคดีที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ไว้

จากแบบสอบถาม ผู้วิจัยพบว่าผู้บอกภาษาดัดสนการใช้คำลงท้าย ด้ ในแต่ละวรรณคดีดังภาพ

ภาพที่ 12 แสดงจำนวนผู้บอกภาษาตัดสินการใช้คำลงท้าย ดี ในแต่ละอรรถลักษณะตรงและไม่ตรงกับผู้วิจัย

จากภาพการตัดสินการใช้คำลงท้าย ดี ในแต่ละอรรถลักษณะของผู้บอกภาษาพบว่า

- ในสถานการณ์ที่ 1 ผู้บอกภาษา 37 คน (ร้อยละ 92.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย ดี ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำถาม] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 2 ผู้บอกภาษา 38 คน (ร้อยละ 95) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย ดี ที่มีความหมายตรงกับ อรรถลักษณะ [+บอกเล่า] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 3 ผู้บอกภาษา 34 คน (ร้อยละ 85) ยอมรับการใช้คำลงท้าย ดี ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำถาม] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 4 ผู้บอกภาษา 40 คน (ร้อยละ 100) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย ดี ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+ปฏิเสธ] [+ทันที] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 5 ผู้บอกภาษา 39 คน (ร้อยละ 97.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้ายด้ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+ปฏิเสธ] [-ทันที] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 6 ผู้บอกภาษา 39 คน (ร้อยละ 97.5) ยอมรับการใช้คำลงท้ายด้ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [-ปฏิเสธ] [+ทันที] ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 7 ผู้บอกภาษา 40 คน (ร้อยละ 100) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้ายด้ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [-ปฏิเสธ] [-ทันที] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

ผลการวิเคราะห์ห้วงคำประกอบทางความหมายคำลงท้าย ด้ จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 35 แสดงผลการวิเคราะห์คำลงท้าย ด้ ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	ผู้วิจัยคาดว่า (จากบทสนทนา)	จำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินใจตรงกับผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	ไม่ยอมรับ	37	สอดคล้อง
2		[+ บอกเล่า]	ไม่ยอมรับ	38	สอดคล้อง
3		[+คำสั่ง]	ยอมรับ	40	สอดคล้อง
4	การปฏิเสธและ ช่วงเวลาที่ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม	[+ปฏิเสธ] [+ทันที]	ไม่ยอมรับ	39	สอดคล้อง
5		[+ปฏิเสธ] [-ทันที]	ไม่ยอมรับ	39	สอดคล้อง
6		[-ปฏิเสธ] [+ทันที]	ยอมรับ	39	สอดคล้อง
7		[-ปฏิเสธ] [-ทันที]	ไม่ยอมรับ	33	สอดคล้อง

จากตารางดังกล่าว สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย *ด้* ในแต่ละ
 วรรคสัญลักษณ์ดังนี้

1.9.1 [+คำสั่ง]

ในสถานการณ์ที่ 3 ที่มีวรรคสัญลักษณ์ [+คำสั่ง] พบว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้
 คำลงท้ายที่มีวรรคสัญลักษณ์ [+คำสั่ง] สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า
 [+คำสั่ง] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *ด้*

1.9.2 [+ ทันทิ]

เมื่อพิจารณาจากสถานการณ์ที่ 6 พบว่า สถานการณ์ที่ผู้บอกภาษายอมรับวรรค
 สัญลักษณ์ สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [+ทันทิ] เป็นองค์ประกอบ
 ทางความหมายของคำลงท้าย *ด้*

1.9.3 [-ปฏิเสธ]

เมื่อพิจารณาจากสถานการณ์ที่ในสถานการณ์ 7 ที่มีวรรคสัญลักษณ์ [-ปฏิเสธ] พบ
 ว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้ายที่มีวรรคสัญลักษณ์ [-ปฏิเสธ] สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์
 ของผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [-ปฏิเสธ] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *ด้*

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถามจึงสามารถสรุปได้ว่า วรรคสัญลักษณ์
 [+คำสั่ง] และ [-ปฏิเสธ] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *ด้*

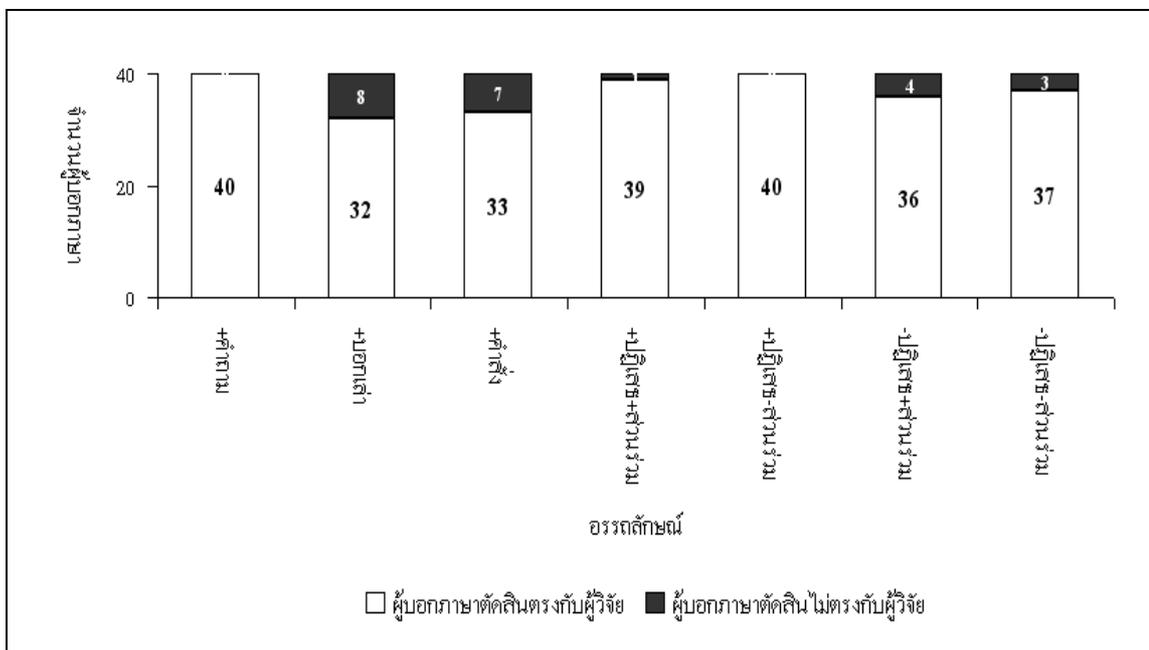
$$\begin{array}{c} \text{ด้} \\ \left(\begin{array}{l} + \text{ คำสั่ง} \\ - \text{ ปฏิเสธ} \end{array} \right) \end{array}$$

1.10 คำลงท้าย *thôi* /tho:y 33/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย *thôi* มี 3 วรรณลักษณะ คือ [+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ] และ [+ส่วนร่วม] ผู้วิจัยต้องสร้าง 7 สถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายตรงกับวรรณลักษณะ 1) [+คำถาม] 2) [+บอกเล่า] 3) [+คำสั่ง] 4) [+ปฏิเสธ][+ส่วนร่วม] 5) [+ปฏิเสธ] [-ส่วนร่วม] 6) [-ปฏิเสธ][+ส่วนร่วม] และ 7) [-ปฏิเสธ][-ส่วนร่วม]

ผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย *thôi* ในสถานการณ์ที่ 3 และ 6 ซึ่งมีความหมายตรงกับวรรณลักษณะ [+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ] และ [+ทันที] และผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษาไม่ยอมรับสถานการณ์ที่เหลือ เนื่องจากมีลักษณะทางความหมายไม่ตรงกับวรรณลักษณะที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ไว้

จากแบบสอบถาม ผู้วิจัยพบว่าผู้บอกภาษาตัดสินใจการใช้คำลงท้าย *thôi* ในแต่ละวรรณลักษณะดังภาพ

ภาพที่ 13 แสดงจำนวนผู้บอกภาษาตัดสินใจการใช้คำลงท้าย *thôi* ในแต่ละวรรณลักษณะตรงและไม่ตรงกับผู้วิจัย

จากภาพการตัดสินใจการใช้คำลงท้าย thòi ในแต่ละอรรถลักษณะของผู้บอกภาษาพบว่า

- ในสถานการณ์ที่ 1 ผู้บอกภาษา 40 คน (ร้อยละ 100) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย thòi ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำถาม] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 2 ผู้บอกภาษา 32 คน (ร้อยละ 80) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย thòi ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 3 ผู้บอกภาษา 33 คน (ร้อยละ 82.5) ยอมรับการใช้คำลงท้าย thòi ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำสั่ง] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 4 ผู้บอกภาษา 39 คน (ร้อยละ 97.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย thòi ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+ปฏิเสธ] [+ทันที] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 5 ผู้บอกภาษา 40 คน (ร้อยละ 100) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย thòi ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+ปฏิเสธ] [-ทันที] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 6 ผู้บอกภาษา 36 คน (ร้อยละ 90) ยอมรับการใช้คำลงท้าย thòi ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [-ปฏิเสธ] [+ส่วนร่วม] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 7 ผู้บอกภาษา 37 คน (ร้อยละ 92.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย thòi ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [-ปฏิเสธ] [-ส่วนร่วม] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย thòi จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 36 แสดงผลการวิเคราะห์ค่าลงท้าย thòi ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	ผู้วิจัยคาดว่า (จากบทสนทนา)	จำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินใจตรงกับผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	ไม่ยอมรับ	40	สอดคล้อง
2		[+บอกเล่า]	ไม่ยอมรับ	32	สอดคล้อง
3		[+คำสั่ง]	ยอมรับ	33	สอดคล้อง
4	การปฏิเสธและการมีส่วนร่วม	[+ปฏิเสธ] [+มีส่วนร่วม]	ไม่ยอมรับ	39	สอดคล้อง
5		[+ปฏิเสธ] [-มีส่วนร่วม]	ไม่ยอมรับ	40	สอดคล้อง
6		[-ปฏิเสธ] [+มีส่วนร่วม]	ยอมรับ	36	สอดคล้อง
7		[-ปฏิเสธ] [-มีส่วนร่วม]	ไม่ยอมรับ	37	สอดคล้อง

จากตารางดังกล่าว สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายค่าลงท้าย thòi ในแต่ละอรรถลักษณะดังนี้

1.10.1 [+ คำสั่ง]

ในสถานการณ์ที่ 3 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+ คำสั่ง] พบว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้ค่าลงท้าย thòi ที่มีอรรถลักษณะ [+ คำสั่ง] สอดคล้อง กับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [+ คำสั่ง] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของค่าลงท้าย thòi

1.10.2 [-ปฏิเสธ]

ในสถานการณ์ที่ 6 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [-ปฏิเสธ] พบว่า ผู้บอก
ภาษาขอรับการใช้คำลงท้าย thòi ที่มีอรรถลักษณะ [-ปฏิเสธ] สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ของผู้
วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [-ปฏิเสธ] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย thòi

1.10.3 [+ส่วนร่วม]

ในสถานการณ์ที่ 6 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+ส่วนร่วม] พบว่า ผู้
บอกภาษาขอรับการใช้คำลงท้าย thòi ที่มีอรรถลักษณะ [+ส่วนร่วม] สอดคล้อง กับผลการวิเคราะห์
ของผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [+ส่วนร่วม] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย thòi

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถามจึงสามารถสรุปได้ว่า อรรถ
ลักษณะ [+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ] และ [+ส่วนร่วม] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย thòi

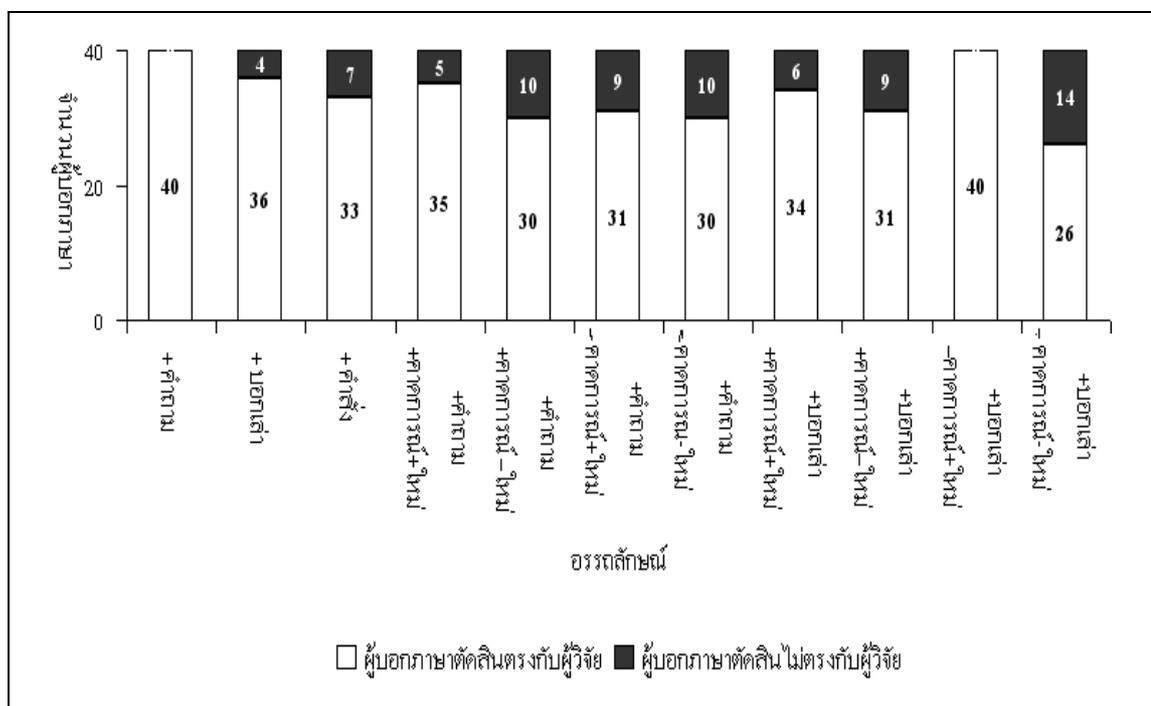
thòi
+คำสั่ง
-ปฏิเสธ
+ส่วนร่วม

1.11 คำลงท้าย **chú** /cut: 45/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย chú มี 3 อรรถลักษณะ คือ [- คำสั่ง]
[+คาดการณ์] และ [-ใหม่] ผู้วิจัยต้องสร้าง 11 สถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายตรงกับอรรถ
ลักษณะ 1) [+คำถาม] 2) [+บอกเล่า] 3) [+คำสั่ง] 4) [+คำถาม] [+คาดการณ์] [+ใหม่] 5) [+คำถาม]
[+คาดการณ์] [-ใหม่] 6) [+คำถาม] [-คาดการณ์] [+ใหม่] 7) [+คำถาม] [-คาดการณ์] [-ใหม่]
8) [+บอกเล่า] [+คาดการณ์] [+ใหม่] 9) [+บอกเล่า] [+คาดการณ์] [-ใหม่] 10) [+บอกเล่า] [-คาด
การณ์] [+ใหม่] และ 11) [+บอกเล่า] [-คาดการณ์] [-ใหม่]

ผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย *chủ* ในสถานการณ์ที่ 1 5 และ 9 ซึ่งมีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [- คำสั่ง] [+การการณ์] และ[-ใหม่] และผู้วิจัยคาดว่าผู้บอกภาษาไม่ยอมรับสถานการณ์ที่เหลือ เนื่องจากมีลักษณะทางความหมายไม่ตรงกับอรรถลักษณะที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ไว้

จากแบบสอบถาม ผู้วิจัยพบว่าผู้บอกภาษาตัดสินใจการใช้คำลงท้าย *chủ* ในแต่ละอรรถลักษณะดังภาพ

ภาพที่ 14 แสดงจำนวนผู้บอกภาษาตัดสินใจการใช้คำลงท้าย *chủ* ในแต่ละอรรถลักษณะตรงและไม่ตรงกับผู้วิจัย

จากภาพการตัดสินใจการใช้คำลงท้าย *chủ* ในแต่ละอรรถลักษณะของผู้บอกภาษาจะเห็นว่า

- ในสถานการณ์ที่ 1 ผู้บอกภาษา 40 คน (ร้อยละ 100) ยอมรับการใช้คำลงท้าย *chủ* ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำถาม] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 2 ผู้บอกภาษา 36 คน (ร้อยละ 82.5) ยอมรับการใช้คำลงท้าย chừ ที่มีความหมายตรงกับบรรดลัษณ์ [+บอกเล่า] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 3 ผู้บอกภาษา 33 คน (ร้อยละ 82.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย chừ ที่มีความหมายตรงกับบรรดลัษณ์ [+คำสั่ง] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 4 ผู้บอกภาษา 35 คน (ร้อยละ 87.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย chừ ที่มีความหมายตรงกับบรรดลัษณ์ [+คำถาม] [+คาดการณ์] และ [+ใหม่] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 5 ผู้บอกภาษา 30 คน (ร้อยละ 75) ยอมรับการใช้คำลงท้าย chừ ที่มีความหมายตรงกับบรรดลัษณ์ [+คำถาม] [+คาดการณ์] และ [-ใหม่] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 6 ผู้บอกภาษา 31 คน (ร้อยละ 77.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย chừ ที่มีความหมายตรงกับบรรดลัษณ์ [+คำถาม] [-คาดการณ์] และ [+ใหม่] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 7 ผู้บอกภาษา 30 คน (ร้อยละ 75) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย chừ ที่มีความหมายตรงกับบรรดลัษณ์ [+คำถาม] [-คาดการณ์] และ [-ใหม่] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 8 ผู้บอกภาษา 34 คน (ร้อยละ 85) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย chừ ที่มีความหมายตรงกับบรรดลัษณ์ [บอกเล่า] [+คาดการณ์] และ [+ใหม่] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 9 ผู้บอกภาษา 31 คน (ร้อยละ 77.5) ยอมรับการใช้คำลงท้าย chừ ที่มีความหมายตรงกับบรรดลัษณ์ [+บอกเล่า] [+คาดการณ์] และ [-ใหม่] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 10 ผู้บอกภาษา 40 คน (ร้อยละ100) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย chún ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] [-คาดการณ์] และ [+ใหม่] ซึ่ง สอดคล้อง กับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 11 ผู้บอกภาษา 26 คน (ร้อยละ65) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย chún ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] [-คาดการณ์] และ [-ใหม่] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย chún จากบทสนทนาและแบบสอบถามมีรายละเอียดดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 37 แสดงผลการวิเคราะห์คำลงท้าย chún ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม

สถานการณ์	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	ผู้วิจัยคาดว่า (จากบทสนทนา)	จำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินใจตรงกับผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม
1	ชนิด ประโยค การคาด การณ์และ การบอก ข้อมูล ใหม่	[+คำถาม]	ยอมรับ	40	สอดคล้อง
2		[+บอกเล่า]	ยอมรับ	36	สอดคล้อง
3		[+คำสั่ง]	ไม่ยอมรับ	33	สอดคล้อง
4		[+คำถาม] [+คาดการณ์][+ใหม่]	ไม่ยอมรับ	35	สอดคล้อง
5		[+คำถาม] [+คาดการณ์] [-ใหม่]	ยอมรับ	30	สอดคล้อง
6		[+คำถาม] [-คาดการณ์] [+ใหม่]	ไม่ยอมรับ	31	สอดคล้อง
7		[+คำถาม] [-คาดการณ์] [-ใหม่]	ไม่ยอมรับ	30	สอดคล้อง
8		[+บอกเล่า] [+คาดการณ์] [+ใหม่]	ไม่ยอมรับ	34	สอดคล้อง
9		[+บอกเล่า] [+คาดการณ์] [-ใหม่]	ยอมรับ	31	สอดคล้อง

ตารางที่ 37 (ต่อ)

สถานการณ์	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	ผู้วิจัยคาดว่า (จากบทสนทนา)	จำนวนผู้บอกภาษาที่ ตัดสินใจตรงกับผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลวิเคราะห์บท สนทนาและ แบบสอบถาม
10	ชนิดประโยค การคาดการณ์	[+บอกเล่า] [-คาดการณ์] [+ใหม่]	ไม่ยอมรับ	40	สอดคล้อง
11	และการบอก ข้อมูลใหม่	[+บอกเล่า] [-คาดการณ์] [-ใหม่]	ไม่ยอมรับ	26	สอดคล้อง

จากตารางดังกล่าว สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย *chú* ในแต่ละอรรถลักษณะดังนี้

1.11.1 [-คำสั่ง]

จากบทสนทนาและแบบสอบถามพบว่า ผู้บอกภาษายอมรับสถานการณ์ที่ 1 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำถาม] และ สถานการณ์ที่ 2 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] แต่ไม่ยอมรับ สถานการณ์ที่ 3 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำสั่ง] ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิเคราะห์กับผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [-คำสั่ง] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *chú*

1.11.2 [+คาดการณ์]

จากบทสนทนาและแบบสอบถามพบว่า ผู้บอกภาษายอมรับสถานการณ์ที่ 5 และ 9 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คาดการณ์] ซึ่งตรงกับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [+คาดการณ์] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *chú*

1.11.3 [-ใหม่]

จากบทสนทนาและแบบสอบถามพบว่า ผู้บอกภาษายอมรับสถานการณ์ที่ 5 และ 9 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [-ใหม่] ซึ่งตรงกับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [-ใหม่] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *chú*

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถามจึงสามารถสรุปได้ว่า อรรถลักษณะ [-คำสั่ง] [+คาดการณ์] และ [-ใหม่] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *chú*

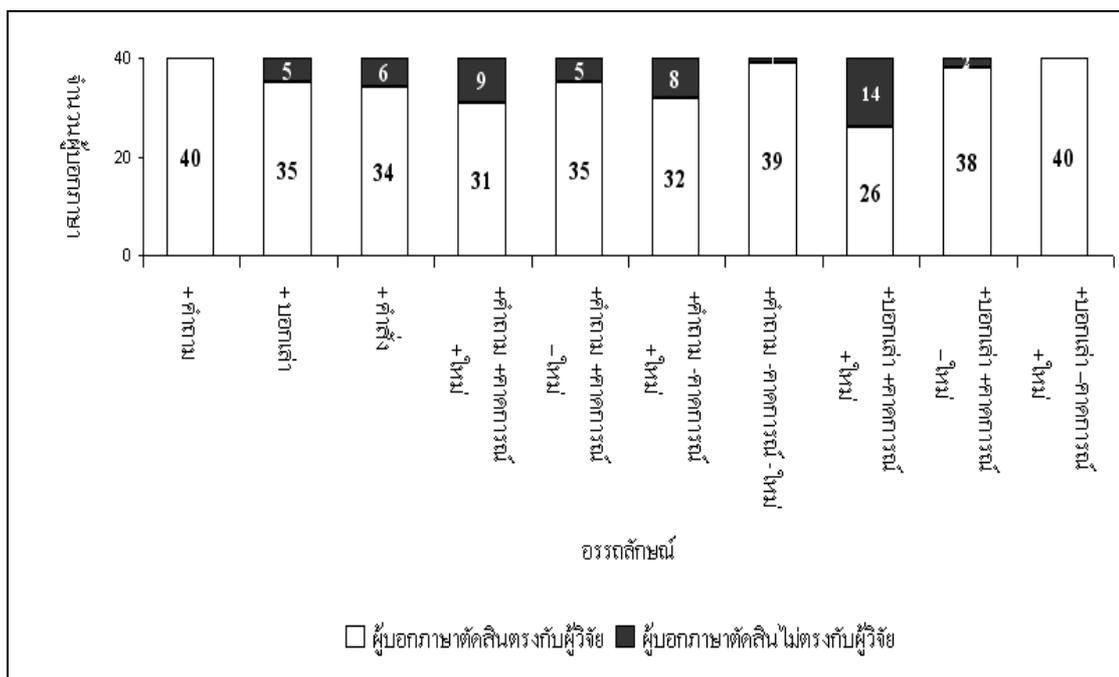

1.12 คำลงท้าย *dáy2* /dəy 45/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย *dáy2* มี 3 อรรถลักษณะ คือ [-คำสั่ง] [-คาดการณ์] [+ใหม่] เพื่อเป็นการพิสูจน์อรรถลักษณะดังกล่าว ผู้วิจัยต้องสร้าง 11 สถานการณ์การใช้ คำลงท้าย *dáy2* ที่มีลักษณะทางความหมายตรงกับอรรถลักษณะ 1) [+คำถาม] 2) [+บอกเล่า] 3) [+คำสั่ง] 4) [+คำถาม] [+คาดการณ์] [+ใหม่] 5) [+คำถาม] [+คาดการณ์] [-ใหม่] 6) [+คำถาม] [-คาดการณ์] [+ใหม่] 7) [+คำถาม] [-คาดการณ์] [-ใหม่] 8) [+บอกเล่า] [+คาดการณ์] [+ใหม่] 9) [+บอกเล่า] [+คาดการณ์] [-ใหม่] 10) [+บอกเล่า] [-คาดการณ์] [+ใหม่] และ 11) [+บอกเล่า] [-คาดการณ์] [-ใหม่]

ผู้วิจัยคาดว่าผู้บอกภาษาสามารถยอมรับ สถานการณ์ที่ 1 2 6 และ 10 ซึ่งมีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [-คำสั่ง] [-คาดการณ์] [+ใหม่] และผู้วิจัยคาดว่าผู้บอกภาษาไม่ยอมรับสถานการณ์ที่เหลือ เนื่องจากมีลักษณะทางความหมายไม่ตรงกับอรรถลักษณะที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ไว้

จากแบบสอบถาม ผู้วิจัยพบว่าผู้บอกภาษาตัดสินใจการใช้คำลงท้าย *dáy2* ในแต่ละอรรถลักษณะดังภาพ

ภาพที่ 15 แสดงจำนวนผู้ตอบภาษาตัดสินการใช้คำลงท้าย ๑๕๒ ในแต่ละอรรถลักษณะตรงและไม่ตรงกับผู้วิจัย

จากภาพการตัดสินการใช้คำลงท้าย ๑๕๒ ในแต่ละอรรถลักษณะของผู้ตอบภาษาพบว่า

- ในสถานการณ์ที่ 1 ผู้ตอบภาษาจำนวน 40 คน (ร้อยละ 100) ยอมรับการใช้คำลงท้าย ๑๕๒ ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+ คำถาม] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 2 ผู้ตอบภาษาจำนวน 35 คน (ร้อยละ 87.5) ยอมรับการใช้คำลงท้าย ๑๕๒ ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+ บอกเล่า] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 3 ผู้ตอบภาษาจำนวน 3 คน (ร้อยละ 82.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย ๑๕๒ ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+ คำสั่ง] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 4 ผู้บอกภาษาจำนวน 3 คน (ร้อยละ 87.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย dáy2 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำถาม] [+คาดการณ์] [+ใหม่] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 5 ผู้บอกภาษาจำนวน 30 คน (ร้อยละ 75) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย dáy2 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [คำถาม] [+คาดการณ์] [-ใหม่] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 6 ผู้บอกภาษาจำนวน 31 คน (ร้อยละ 77.5) ยอมรับการใช้คำลงท้าย dáy2 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำถาม] [-คาดการณ์] [+ใหม่] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 7 ผู้บอกภาษาจำนวน 30 คน (ร้อยละ 75) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย dáy2 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำถาม] [-คาดการณ์] [-ใหม่] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 8 ผู้บอกภาษาจำนวน 34 คน (ร้อยละ 85) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย dáy2 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] [+คาดการณ์] [+ใหม่] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 9 ผู้บอกภาษาจำนวน 31 คน (ร้อยละ 77.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย dáy2 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ ลักษณะ [+บอกเล่า] [+คาดการณ์] [-ใหม่] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 10 ผู้บอกภาษาจำนวน 40 คน (ร้อยละ) ยอมรับการใช้คำลงท้าย dáy2 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ ลักษณะ [+บอกเล่า] [-คาดการณ์] [+ใหม่] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 11 ผู้บอกภาษาจำนวน 26 คน (ร้อยละ 65) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย day2 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ ลักษณะ [+บอกเล่า] [-คาดการณ์] [-ใหม่] ซึ่งสอดคล้อง กับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย day2 จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 38 แสดงการวิเคราะห์การใช้คำลงท้าย day2 ในแต่ละอรรถลักษณะ

สถานการณ์	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	ผู้วิจัยคาดว่า (จากบทสนทนา)	จำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินใจตรงกับผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	ยอมรับ	40	สอดคล้อง
2		[+บอกเล่า]	ยอมรับ	35	สอดคล้อง
3		[+คำสั่ง]	ไม่ยอมรับ	33	สอดคล้อง
4	ชนิดประโยค การคาดการณ์ และการบอกข้อมูลใหม่	[+คำถาม] [+คาดการณ์] [+ใหม่]	ไม่ยอมรับ	35	สอดคล้อง
5		[+คำถาม] [+คาดการณ์] [-ใหม่]	ไม่ยอมรับ	30	สอดคล้อง
6		[+คำถาม] [-คาดการณ์] [+ใหม่]	ยอมรับ	31	สอดคล้อง
7		[คำถาม] [-คาดการณ์] [-ใหม่]	ไม่ยอมรับ	30	สอดคล้อง
8		[+บอกเล่า] [+คาดการณ์] [+ใหม่]	ไม่ยอมรับ	34	สอดคล้อง

ตารางที่ 38 (ต่อ)

สถานการณ์	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	ผู้วิจัยคาดว่า (จากบทสนทนา)	จำนวนผู้บอกภาษาที่ ตัดสินตรงกับผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลวิเคราะห์บทสนทนาและ แบบสอบถาม
9	ชนิดประโยค การคาดการณ์ และ การบอก ข้อมูลใหม่	[+บอกเล่า] [+คาดการณ์] [-ใหม่]	ไม่ยอมรับ	31	สอดคล้อง
10		[+บอกเล่า] [-คาดการณ์] [+ใหม่]	ยอมรับ	40	สอดคล้อง
11		[+บอกเล่า] [-คาดการณ์] [-ใหม่]	ไม่ยอมรับ	26	สอดคล้อง

จากตารางดังกล่าว สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย *dáy2* ในแต่ละอรรถลักษณะดังนี้

1.12.1 [-คำสั่ง]

จากบทสนทนาและแบบสอบถามพบว่า ผู้บอกภาษายอมรับสถานการณ์ที่ 1 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำถาม] และ สถานการณ์ที่ 2 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] แต่ไม่ยอมรับ สถานการณ์ที่ 3 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำสั่ง] ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิเคราะห์กับผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [-คำสั่ง] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *dáy2*

1.12.2 [- คาดการณ์]

จากบทสนทนาและแบบสอบถามพบว่า ผู้บอกภาษายอมรับสถานการณ์ที่ 6 และ 10 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [-คาดการณ์] ซึ่งตรงกับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [- คาดการณ์] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *dáy2*

1.12.3 [+ใหม่]

จากบทสนทนาและแบบสอบถามพบว่า ผู้บอกภาษายอมรับสถานการณ์ที่ 6 และ 10 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+ใหม่] ซึ่งตรงกับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [+ใหม่] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *dáy2*

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถามจึงสามารถสรุปได้ว่า อรรถลักษณะ [-คำสั่ง] [-คาดการณ์] และ [+ใหม่] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *dáy2*

dáy2
 (-คำสั่ง
 -คาดการณ์
 +ใหม่)

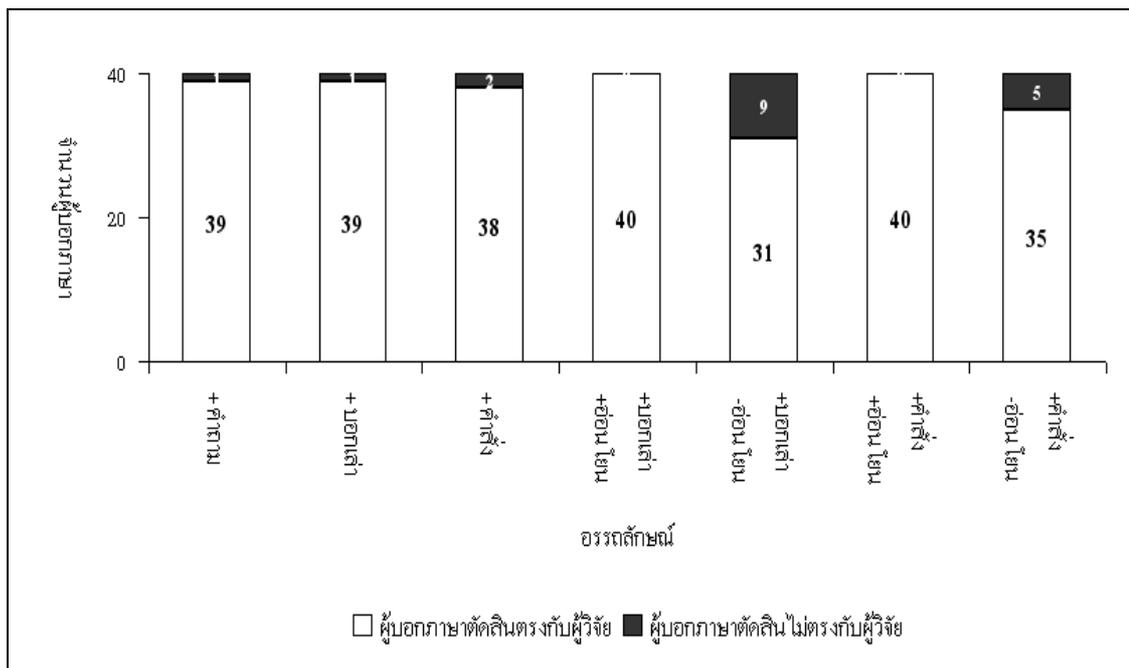
1.13 คำลงท้าย *nhé* /*ne:* 45/ ~ [na 45] ~ [nə: 45]

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย *nhé* มี 2 อรรถลักษณะ คือ [-คำถาม] และ [+อ่อนโยน] ผู้วิจัยต้องสร้างสถานการณ์ที่มีลักษณะทางความหมายตรงกับอรรถลักษณะ 1) [+คำถาม] 2) [+บอกเล่า] 3) [+คำสั่ง] 4) [+คำสั่ง] 5) [+บอกเล่า] [-อ่อนโยน] 6) [+คำสั่ง] [+อ่อนโยน] และ 7) [+คำสั่ง] [-อ่อนโยน]

ผู้วิจัยคาดว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย *nhé* ในสถานการณ์ที่ 2 3 4 และ 6 ซึ่งมีลักษณะทางความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [-คำถาม] และ [+อ่อนโยน] และผู้วิจัยคาดว่าผู้บอก

ภาษาไม่ยอมรับสถานการณ์ที่เหลือ เนื่องจากมีลักษณะทางความหมายไม่ตรงกับอรรถลักษณะที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ไว้

จากแบบสอบถาม ผู้วิจัยพบว่าผู้บอกภาษาตัดสินการใช้คำลงท้าย *nhé* ในแต่ละอรรถลักษณะดังภาพ

ภาพที่ 16 แสดงจำนวนผู้บอกภาษาตัดสินการใช้คำลงท้าย *nhé* ในแต่ละอรรถลักษณะตรงและไม่ตรงกับผู้วิจัย

จากภาพการตัดสินการใช้คำลงท้าย *nhé* ในแต่ละอรรถลักษณะของผู้บอกภาษาพบว่า

- ในสถานการณ์ที่ 1 ผู้บอกภาษา 39 คน (ร้อยละ 97.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย *nhé* ที่มีลักษณะทางความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำถาม] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 2 ผู้บอกภาษา 39 คน (ร้อยละ 97.5) ยอมรับการใช้คำลงท้าย *nhé* ที่มีลักษณะทางความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 3 ผู้บอกภาษา 38 คน (ร้อยละ 95) ยอมรับการใช้คำลงท้าย *nhé* ที่มีลักษณะทางความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำสั่ง] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 4 ผู้บอกภาษา 40 คน (ร้อยละ 100) ยอมรับการใช้คำลงท้าย *nhé* ที่มีลักษณะทางความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] [+อ่อนโยน] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 5 ผู้บอกภาษา 31 คน (ร้อยละ 77.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย *nhé* ที่มีอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] [-อ่อนโยน] ซึ่ง สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 6 ผู้บอกภาษา 40 คน (ร้อยละ 100) ยอมรับการใช้คำลงท้าย *nhé* ที่มีลักษณะทางความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำสั่ง] [+อ่อนโยน] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 7 ผู้บอกภาษา 35 คน (ร้อยละ 87.5) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย *nhé* ที่มีลักษณะทางความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำสั่ง] [-อ่อนโยน] ซึ่งสอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย *nhé* จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 39 แสดงการวิเคราะห์การใช้คำลงท้าย *nhé* ในแต่ละอรรถลักษณะ

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	ผู้วิจัยคาดว่า (จากบทสนทนา)	จำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินใจตรงกับผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม
1	ชนิดประโยค	[+คำถาม]	ไม่ยอมรับ	39	สอดคล้อง
2		[+บอกเล่า]	ยอมรับ	39	สอดคล้อง
3		[+คำสั่ง]	ยอมรับ	38	สอดคล้อง

ตารางที่ 39 (ต่อ)

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	ผู้วิจัยคาดว่า (จากบทสนทนา)	จำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินตรงกับผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม
4	ชนิดประโยคและความอ่อนโยน	[+บอกเล่า] [+อ่อนโยน]	ยอมรับ	40	สอดคล้อง
5		[+บอกเล่า] [-อ่อนโยน]	ไม่ยอมรับ	31	สอดคล้อง
6		[+คำสั่ง] [+อ่อนโยน]	ยอมรับ	40	สอดคล้อง
7		[+คำสั่ง] [-อ่อนโยน]	ไม่ยอมรับ	35	สอดคล้อง

จากตารางดังกล่าว สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย *nhé* ในแต่ละอรรถลักษณะดังนี้

1.13.1 [-คำถาม]

จากบทสนทนาและแบบสอบถามพบว่า ผู้บอกภาษายอมรับสถานการณ์ที่ 2 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+บอกเล่า] และ สถานการณ์ที่ 3 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำสั่ง] แต่ไม่ยอมรับ สถานการณ์ที่ 1 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+คำถาม] ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิเคราะห์กับผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [-คำถาม] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *nhé*

1.13.2.[+อ่อนโยน]

จากบทสนทนาและแบบสอบถามพบว่า ผู้บอกภาษายอมรับสถานการณ์ที่ 4 และ 6 ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+อ่อนโยน] ซึ่งตรงกับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [+อ่อนโยน] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *nhé*

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถามจึงสามารถสรุปได้ว่า วรรณกรรม [-คำถาม] และ [+อ่อนโยน] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย *nhé*

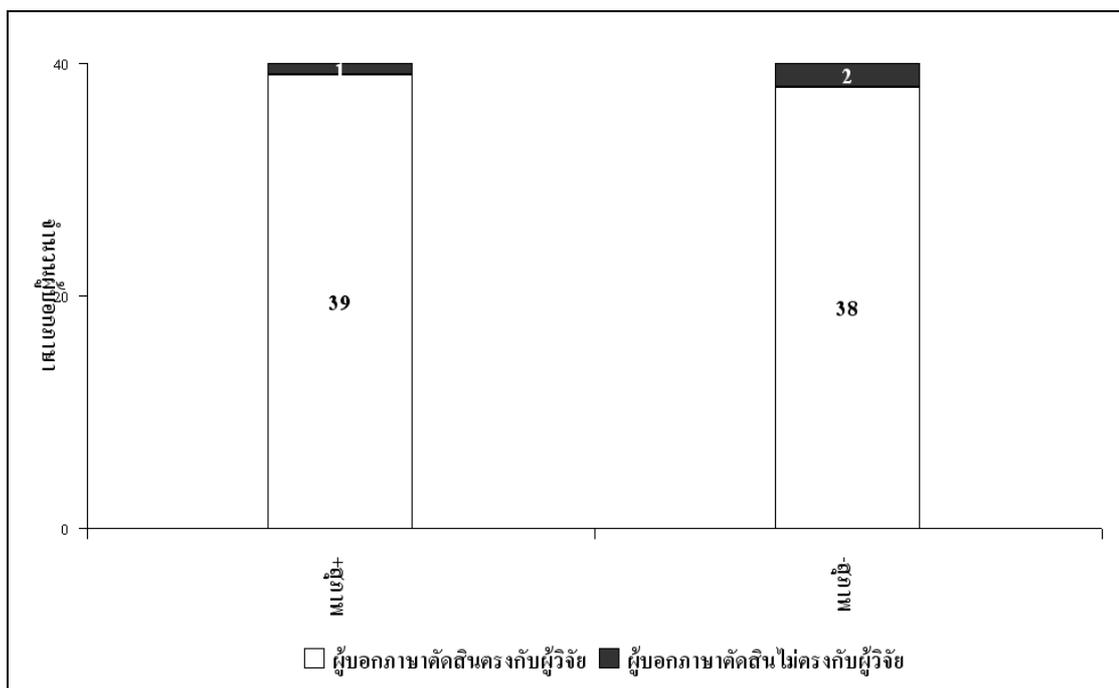
$$\begin{matrix} \text{nhé} \\ \left(\begin{array}{l} \text{-คำสั่ง} \\ \text{+อ่อนโยน} \end{array} \right) \end{matrix}$$

1.14 คำลงท้าย *a* /*a* 2?1/

จากบทสนทนาผู้วิจัยได้วิเคราะห์ว่า คำลงท้าย *a* มี 1 วรรณกรรม คือ [+สุภาพ] เพื่อเป็นการพิสูจน์ผลการวิเคราะห์ดังกล่าว ผู้วิจัยต้องสร้างสถานการณ์การใช้คำลงท้าย *a* ที่มีลักษณะทางความหมาย 1) [+สุภาพ] และ 2) [-สุภาพ]

ผู้วิจัยคาดว่าผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้าย *a* ในสถานการณ์ที่ 1 ซึ่งมีลักษณะทางความหมายตรงกับวรรณกรรม [+สุภาพ] และผู้วิจัยคาดว่าผู้บอกภาษาไม่ยอมรับสถานการณ์ที่เหลือ เนื่องจากมีลักษณะทางความหมายไม่ตรงกับวรรณกรรมที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ไว้

จากแบบสอบถาม ผู้วิจัยพบว่าผู้บอกภาษาตัดสินใจการใช้คำลงท้าย *a* ในแต่ละวรรณกรรมดังภาพ

ภาพที่ 17 แสดงจำนวนผู้บอกภาษาที่ตัดสินการใช้คำลงท้าย a ตรงและไม่ตรงกับผู้วิจัย

จากภาพการตัดสินการใช้คำลงท้าย ในแต่ละอรรถลักษณะของผู้บอกภาษาจะพบว่า

- ในสถานการณ์ที่ 1 ผู้บอกภาษา 39 คน (ร้อยละ 97.5) ยอมรับการใช้คำลงท้าย a ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [+สุภาพ] สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

- ในสถานการณ์ที่ 2 ผู้บอกภาษา 38 คน (ร้อยละ 95) ไม่ยอมรับการใช้คำลงท้าย a ที่มีความหมายตรงกับอรรถลักษณะ [-สุภาพ] สอดคล้องกับผลวิเคราะห์ของผู้วิจัย

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย จากบทสนทนาและแบบสอบถาม มีรายละเอียดดังแสดงในตาราง

ตารางที่ 40 แสดงการวิเคราะห์อรรถลักษณะในคำลงท้าย a

สถานการณ์ที่	มิติความแตกต่าง	อรรถลักษณะ	ผู้วิจัยคาดว่า (จากบทสนทนา)	จำนวนผู้บอกภาษาที่คัด สินตรงกับผู้วิจัย (จากแบบสอบถาม)	ผลวิเคราะห์จากบท สนทนา และแบบสอบถาม
1.	ความสุขภาพ	[+ สุขภาพ]	ยอมรับ	39	สอดคล้อง
2.		[- สุขภาพ]	ไม่ยอมรับ	38	สอดคล้อง

จากตารางดังกล่าว พบว่า ผู้บอกภาษายอมรับการใช้คำลงท้ายที่มีอรรถลักษณะ [+สุขภาพ] สอดคล้อง กับผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย จึงสามารถสรุปได้ว่า [+สุขภาพ] สามารถสรุปได้ว่า [+สุขภาพ] เป็นองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย a

2. สรุปผลองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้ายภาษาเวียดนาม

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบคำลงท้ายภาษาเวียดนามที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถามสามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้ายภาษาเวียดนามในแต่ละคำได้ใหม่ดังนี้

2.1 คำลงท้าย à /ʔa:21/ ~ /ʔa:45/

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย à ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม สามารถสรุปได้ว่า คำลงท้าย à มี 2 อรรถลักษณะ คือ [+คำถาม] และ[-ใหม่] กล่าวคือ คำลงท้าย à ใช้กับถ้อยความที่อยู่ในรูปประโยคคำถามชนิดให้ผู้ฟังเลือกตอบว่าใช่หรือไม่ใช่ (yes-no question) ดังตัวอย่างบทสนทนา

Hiếu hát à?
 ชื่อคน ร้องเพลง คำลงท้าย
 ‘เหียวร้องเพลงหรือ?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างแม่กับลูก แม่ได้ยินเพื่อนของลูกชื่อเหียวร้องเพลง แม่จึงใช้คำลงท้าย à ในประโยค คำถาม [+ คำถาม] เพื่อถามลูกว่าเหียวร้องเพลงอยู่ใช่หรือไม่ใช่ [- ใหม่]

Me có đôi tát mông à?
 แม่ มี ใส่ ร้องเท้า เล็ก คำลงท้าย
 ‘แม่จะใส่รองเท้าคู่เล็กนี้หรือ?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาของลูกกับแม่ก่อนไปออกกำลังกาย แม่หยิบรองเท้าคู่หนึ่งซึ่งไม่เหมาะสำหรับการออกกำลังกายมาใส่ ลูกเห็นเข้าจึงใช้คำลงท้าย à ในประโยค คำถามเพื่อถามแม่ [+ คำถาม] ว่าแม่ต้องจะใส่รองเท้าคู่ดังกล่าวไปออกกำลังกายหรือไม่ [- ใหม่]

Năm nay hình như có ai rủ bọn con đi
 ปี นี้ ดู เหมือน มี ใคร ชวน กลุ่ม ลูก ไป
 Pari à?
 ปารีส คำลงท้าย
 ‘ปีนี้ดูเหมือนมีใครชวนพวกลูกๆ ไปปารีสหรือ?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างแม่กับเพื่อนของลูกๆ แม่ได้ยินมาว่ามีคนชวนลูกและเพื่อนๆ ไปเที่ยวปารีส แม่จึงใช้คำลงท้าย à ในประโยค คำถาม [+ คำถาม] เพื่อถามลูกและเพื่อนๆ ว่ามีคนชวนเที่ยวไปปารีสใช่หรือไม่ใช่ [- ใหม่]

Thế à? Ở đây không có à?
 จริง คำลงท้าย ที่ นี้ ไม่ มี คำลงท้าย
 ‘จริงหรือ? ที่นี่ไม่มีหรือ?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างแม่กับลูก แม่อยากเล่นปิงปองแต่ลูกบอกว่าที่หอพักในมหาวิทยาลัยของตนไม่มีโต๊ะปิงปอง แม่ได้ยินลูกพูดจึงใช้คำลงท้าย à ในประโยค คำถาม [+ คำถาม] เพื่อถามลูกว่าที่นี่ไม่มีโต๊ะปิงปองจริงหรือไม่ [- ใหม่]

Hon mình một tuổi mà lấy chồng rồi à?
 เกิน เรา หนึ่ง ปี แต่ แต่งงาน สามี แล้ว คำลงท้าย
 ‘อายุมาก กว่าเราหนึ่งปีแต่แต่งงานมีสามีแล้วหรือ?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างกลุ่มเพื่อน นางสาว ก. ได้ยินมาว่าเพื่อนร่วมรุ่น ซึ่งมีอายุมากกว่าเพียงหนึ่งปีแต่งงานมีสามีแล้ว นางสาว ก. ได้ยินเช่นนั้น จึงใช้คำลงท้าย à ใน ประโยค คำถาม [+คำถาม] เพื่อถามนางสาว ข. ว่า เพื่อนคนดังกล่าวมีสามีแล้วใช่หรือไม่ [-ใหม่]

Anh ấy đi đi về về à?
 พี่ชาย นั้น ไป ไป กลับ กลับ คำลงท้าย
 ‘พี่เขาไปๆ กลับๆ หรือ?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างกลุ่มเพื่อนที่ต่อเนื่องจากบทสนทนาข้างบน นางสาว ข. เล่าให้นางสาว ก. ฟังถึงสามีของเพื่อนคนนั้นว่าทำงานที่ทำการไปรษณีย์แห่งหนึ่งในฮานอย และเดินทางกลับบ้านที่ฮัวบิ่งทุกวัน ซึ่งเป็นระยะทางที่ไกลมาก นางสาว ก. ได้ฟังเรื่องดังกล่าว จึงใช้คำลงท้าย à ในประโยคคำถาม [+คำถาม] เพื่อถามนางสาว ข. ว่า สามีของเพื่อนไปๆ กลับๆ ระหว่างฮานอยกับฮัวบิ่งใช่หรือไม่ [-ใหม่]

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม รวมทั้งตัวอย่างสถานการณ์ต่างๆ สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย à ได้ดังนี้

à
 (+คำถาม)
 (-ใหม่)

2.2 คำลงท้าย **hả /ha:** 212/

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม สามารถสรุปได้ว่า คำลงท้าย **hả** มี 2 อรรถลักษณะ คือ [+คำถาม] และ [-สุภาพ] กล่าวคือ คำลงท้าย **hả** ใช้ในถ้อยความที่อยู่ในรูปประโยคคำถามที่ไม่สุภาพ (คือ มีการใช้สรรพนาม กู มึง หรือการแสดงกริยาหรืออารมณ์ต่างๆ ที่ไม่สุภาพต่อคู่สนทนา เช่น การใส่อารมณ์ การแสดง

ความรำคาญหรือไม่พอใจ เป็นต้น) และผู้วิจัยไม่พบว่าคำลงท้าย *hả* ใช้ได้กับประโยค คำถามและ คำสั่ง ดังตัวอย่างบทสนทนา

Cái gì đây? Không tìm thấy hả?
 อัน อะไร คำลงท้าย ไม่ พบ เห็น คำลงท้าย
 ‘อะไรนะ ? ไม่เจอเหรอ?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน นาย ก. กำลังหาในกระเป๋าของนางสาว ข. ซึ่งนาย ก. ใช้เวลาหานานมากจนนางสาว ก. ไม่พอใจ จึงใช้คำลงท้าย *hả* ในประโยค คำถาม [+คำถาม] เพื่อถามเชิงตวาดกับนาย ก. [- สุภาพ]

Hanh, ôi này nó bán sáu nghìn hả?
 ชื่อคน ฝรั่งเศส นี่ มัน ขาย หก พัน คำลงท้าย
 ‘เฮ้ย ชื่อฝรั่งนี้มาหกพัน (ด่ง) เหรอ?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างแม่กับลูก แม่คิดว่าลูกซื้อฝรั่งมาลูกและๆนี้มา ราคา 6000 ด่ง (เทียบอัตราการแลกเปลี่ยนเป็นเงินไทย ในช่วง ปี 2547 ประมาณ 15 บาท) ซึ่งถือว่าแพงมาก ทำให้แม่เกิดความไม่พอใจว่าทำไมลูกซื้อของแพงขนาดนี้ จึงใช้ คำลงท้าย *hả* ในประโยค คำถาม [+คำถาม] ด้วยความไม่พอใจ [- สุภาพ]

Vu cái xe hả?
 กรณี อัน รถ คำลงท้าย
 ‘เรื่องรถ (จักรยาน) นะเหรอ?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างพ่อกับลูก ขณะที่พ่อนั่งกำลังทำงานอยู่ ลูกก็เข้าไปทวงสัญญาที่พ่อบอกว่าจะซื้อจักรยานให้ เนื่องจากลูกเข้าไปถามในเวลาที่ไม่เหมาะสมทำให้พ่อเกิดความไม่พอใจ จึงใช้ คำลงท้าย *hả* ในประโยค คำถาม [+คำถาม] เพื่อถามลูก ด้วยเสียงสูงแสดงความไม่พอใจ [-สุภาพ]

Hôm nay mà mặc váy với giày này thật hả?
 วันนี้ มีง ใส่ กระโปรง กับ รองเท้า นี้ จริง คำนึงท้าย
 ‘วันนี้มีงจะใส่กระโปรงกับรองเท้าคู่นี้จริงๆหรือ?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน นางสาว ก. ทราบว่า นางสาว ข. จะใส่ชุด
 กระโปรงกับรองเท้าคู่ดังกล่าวไปงานแห่งหนึ่ง ซึ่งนางสาว ก. คิดว่าไม่เหมาะสม นางสาว ก. จึงใช้
 คำนึงท้าย hả ในประโยค คำนึง [+คำนึง] เพื่อถามนางสาว ข. ด้วยน้ำเสียงทวาดและไม่พอใจ รวม
 ทั้งใช้สรรพนาม ‘กู’ ซึ่งแสดงความไม่สุภาพ [- สุภาพ]

นอกจากนี้ผู้วิจัยพบว่า ผู้บอกภาษาไม่นิยมใช้คำนึงท้าย hả กับคู่สนทนาที่มีอายุและ
 สถานภาพทางสังคมสูงกว่า เนื่องจากเป็นการแสดงความไม่สุภาพและไม่แสดงความเคารพต่อผู้
 ใหญ่ แต่ผู้บอกภาษานิยมใช้คำนึงท้าย hả กับคู่สนทนาที่มีอายุหรือสถานภาพทางสังคมที่น้อยกว่า
 หรือเท่ากับตน หรือไม่ก็ต้องเป็นคู่สนทนาที่มีความสนิทสนมมากๆ เท่านั้น

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม รวมทั้งตัวอย่างสถานการณ์ต่างๆ
 สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำนึงท้าย hả ได้ดังนี้

$$\begin{pmatrix} \text{hả} \\ + \text{คำนึง} \\ - \text{สุภาพ} \end{pmatrix}$$

2.3 คำนึงท้าย nhi /ni: 212/ ~ ๓๑ 212]

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำนึงท้าย ที่ได้จากบทสนทนาและ
 แบบสอบถาม สามารถสรุปได้ว่า คำนึงท้าย nhi มี 2 วรรดลักษณะ คือ [+คำนึง] และ [+ส่วนร่วม]
 กล่าวคือ คำนึงท้าย nhi ใช้กับถ้อยความที่อยู่ในรูปประโยคคำนึงเท่านั้น (ไม่พบว่าใช้กับประโยค
 คำสั่งหรือบอกเล่าได้) และต้องเป็นการถามที่ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังมีส่วนร่วมในข้อมูลเดียวกันกับผู้
 ฟังด้วย ดังตัวอย่างบทสนทนา

Đây là Thảo đúng không?
 นี่ คือ ท่าย ถูก หรือไม่
 ‘คนนี่ท่ายใช่ไหม?’

Mặt tròn tròn giống mẹ nhi?
 หน้า กลม กลม เหมือน แม่ คำลงท่าย
 ‘หน้ากลมๆ เหมือนแม่เนอะ?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาของแม่กับลูกระหว่างดูภาพถ่าย แม่สังเกตเห็นเพื่อนของลูกชื่อท่ายว่ามีลักษณะใบหน้ากลมเหมือนแม่ของเขา แม่จึงใช้คำลงท่าย nhi ในประโยคคำถาม [คำถาม] เพื่อเรียกร้องความสนใจให้ลูกมีส่วนร่วมในการดูภาพถ่ายและเห็นด้วยกับตนว่า เพื่อนที่ชื่อท่ายมีใบหน้ากลมเหมือนกับแม่ของตัวเอง [+ส่วนร่วม]

Bọn mình đi xem tiép nhi?
 กลุ่ม เรา ไป ดู ต่อ คำลงท่าย
 ‘พวกเราไปดู (ของ) ต่อเนอะ (เธอเห็นด้วยใช่ ไหม?)’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาของเพื่อนระหว่างการเลือกซื้อของ ผู้พูดใช้คำลงท่าย nhi ในประโยคคำถาม [คำถาม] เพื่อเรียกร้องความสนใจให้ผู้ฟังมีส่วนร่วมและเห็นด้วยกับผู้พูดว่า ผู้ฟังจะไปเลือกซื้อของที่ร้านอื่นกับผู้พูด [+ส่วนร่วม]

Bà ấy cũng cao nhi?
 ผู้หญิง นั้น ก็ สูง คำลงท่าย
 ‘ผู้หญิงคนนั้นก็ตัวสูงเนอะ?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาของแม่กับลูกระหว่างดูภาพถ่าย แม่เห็นเพื่อนของลูกตัวสูง แม่จึงใช้คำลงท่าย nhi ในประโยคคำถาม [+คำถาม] เพื่อเรียกร้องความสนใจให้ลูกมีส่วนร่วมในการดูภาพถ่ายและเห็นด้วยกับตนว่า เพื่อนของลูกนั้นเป็นคนตัวสูง [+ส่วนร่วม]

Thầy   tốt   nhi?
 อาจารย์   ดี   คำลงท้าย

‘อาจารย์เป็นคนดีเนอะ?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาของป้ากับหลาน ป้าฟังหลานเล่าเกี่ยวกับอาจารย์ท่านหนึ่งซึ่งเป็นชาวฮอลแลนด์ ป้าคิดว่าอาจารย์ท่านนี้เป็นคนดีจึงใช้คำลงท้าย nhi ในประโยคคำถาม [คำถาม] เพื่อเรียกร้องความสนใจให้หลานมีส่วนร่วมและลงความเห็นเช่นเดียวกับตนว่าอาจารย์คนดังกล่าวเป็นคนดี [+มีส่วนร่วม]

Đi dịch   thú   này   vui   nhi?
 ไป   แปล   อย่าง   นี้   สนุก   คำลงท้าย

‘ไป (ทำงาน) แปลอย่างนี้สนุกดีเนอะ?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทาระหว่างเพื่อนหลังจากเลิกงานซึ่งทั้งสองทำงานเป็นล่ามแปลภาษา ผู้พูดใช้คำลงท้าย nhi ในประโยคคำถาม [+คำถาม] เพื่อเรียกร้องความสนใจให้ผู้ฟังมีส่วนร่วมในความคิดของตนว่า การทำงานล่ามเป็นงานที่สนุก [+มีส่วนร่วม]

Hay   nhi?   Bánh   này   ngon.
 ดี   คำลงท้าย   ขนม   นี้   อร่อย

‘ดีเนอะ? ขนมนี้อร่อยดี’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาของแม่กับลูกขณะกำลังทานขนม แม่ใช้คำลงท้าย nhi ในประโยคคำถาม [+คำถาม] เพื่อเรียกร้องความสนใจให้ลูกมีส่วนร่วมและเห็นด้วยกับตนว่าขนมนี้อร่อย [+มีส่วนร่วม]

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม รวมทั้งตัวอย่างสถานการณ์ต่างๆ สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย nhi ได้ดังนี้

nhi
 (+ คำถาม)
 (+มีส่วนร่วม)

2.4 คำลงท้าย mà /ma: 21/

จากการวิเคราะห์ห้วงคำประกอบทางความหมายของคำลงท้าย ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม สามารถสรุปได้ว่า คำลงท้าย mà มี 2 วรรณลักษณะ คือ [บอกเล่า] และ [+ คาคการณ์] กล่าวคือ คำลงท้าย mà ใช้ในถ้อยความที่อยู่ในรูปประโยคบอกเล่า เพื่อคาคการณ์ว่าผู้ฟังน่าจะทราบที่อยู่แล้ว ไม่น่าถามตนอีก ดังตัวอย่างบทสนทนา

Bánh này kiêu kẹp kem mà
 ขนม นี้ แบบ ครีม คำลงท้าย
 ‘ขนมนี้เป็นแบบมีไส้ครีมนะ’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาของลูกกับแม่ระหว่างกำลังทานขนมด้วยกัน แม่บอกลูกว่าขนมนี้อร่อยมากและถามลูกว่าเป็นขนมอะไร ลูกจึงใช้คำลงท้าย mà ในประโยคบอกเล่า [+บอกเล่า] เพื่อตอบแม่ไปว่าเป็นขนมที่มีไส้ครีมซึ่งผู้พูดคาดว่าแม่ทราบที่อยู่แล้วและไม่น่าจะต้องถามตน เพราะแม่ก็กำลังทานขนมดังกล่าวอยู่เช่นกัน [+ คาคการณ์]

Bố mẹ có hứa thưởng cho con chiếc xe đạp ấy mà.
 พ่อ แม่ มี สัญญา ให้ ลูก คัน จักรยาน นั้น คำลงท้าย
 ‘พ่อกับแม่สัญญาว่าจะให้จักรยานลูกนะ’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาของลูกกับพ่อ ระหว่างที่พ่อทำงานอยู่ลูกก็เดินเข้ามาหาพ่อ พ่อจึงถามว่า มีปัญหาอะไรหรือเปล่า ลูกจึงใช้คำลงท้าย mà ในประโยคบอกเล่า [+บอกเล่า] เพื่อตอบพ่อว่าจะมาทวงสัญญาที่พ่อและแม่ให้ไว้ว่าจะซื้อรถจักรยานให้ตน ซึ่งลูกคาดว่าพ่อทราบดีอยู่แล้วว่าตนจะพูดเรื่องอะไร ไม่น่าจะต้องถามตนอีก [+ คาคการณ์]

Quán ở đây nó phục vụ đến mười hai giờ mà.
 ร้าน ที่นี้ มัน บริการ ถึง สิบสอง เวลา กลางคืน
 เท่านั้น คำลงท้าย
 ‘ร้านค้าที่นี่เปิดบริการถึงเที่ยงคืนเท่านั้นน่า’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างกลุ่มเพื่อน นาย ก. ถามนาย ข. ว่าร้านค้าในมหาวิทยาลัยเปิดถึงกี่โมง นาย ข. จึงใช้คำลงท้าย *mà* ในประโยคบอกเล่า [บอกเล่า] เพื่อตอบนาย ข. ว่าร้านค้าในมหาวิทยาลัยนี้เปิดบริการถึงเที่ยงคืนเท่านั้น ซึ่งนาย ข. คาดว่า นาย ก. ทราบคืออยู่แล้วไม่น่าถาม [+ คาดการณ์] เพราะนาย ก. ก็เป็นนักศึกษาอยู่ที่นี้มาหลายปี

Con   đang   làm   bài   tập   mà
 ลูก   กำลัง   ทำ   การบ้าน   คำลงท้าย
 ‘ลูกกำลังทำการบ้านนะ’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาของลูกกับแม่ แม่ถามลูกที่กำลังทำอะไรอยู่ ลูกจึงใช้คำลงท้าย *mà* ในประโยคบอกเล่า [+บอกเล่า] ตอบแม่ว่า ตนกำลังทำการบ้านอยู่ ซึ่งลูกนั้นคาดว่าแม่น่าจะทราบคืออยู่แล้ว เพราะได้บอกแม่ไว้แล้วครั้งหนึ่ง แม่ไม่น่าถามตนอีก [+ คาดการณ์]

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม รวมทั้งตัวอย่างสถานการณ์ต่างๆ สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย *mà* ได้ดังนี้

mà
 (+ บอกเล่า)
 (+ คาดการณ์)

2.5 คำลงท้าย *có* /kə:33/

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม สามารถสรุปได้ว่าคำลงท้าย *có* มีองค์ประกอบทางความหมาย 2 วรรณลักษณะ คือ [+บอกเล่า] และ [-ปฏิเสธ] กล่าวคือ คำลงท้าย *có* สามารถใช้ในถ้อยความ ที่ไม่มีคำแสดงการปฏิเสธ เช่น ‘ไม่’ หรือ ‘ยังไม่’ ดังตัวอย่างบทสนทนา

Tó   thích   cái   này   có.
 เรา   ชอบ   อัน   นี้   คำลงท้าย
 ‘เราชอบ (เสีย) ตัวนี้’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาของเพื่อนสนิทระหว่างการเลือกซื้อเสื้อผ้า ในขณะที่ผู้พูดกำลังเลือกดูเสื้อผ้าอยู่หลายตัว ผู้พูดใช้คำลงท้าย *cô* บอกเล่า [+บอกเล่า] ให้เพื่อนทราบว่าตนชอบเสื้อตัวดังกล่าว ซึ่งถ้อยความนี้ไม่มีคำแสดงการปฏิเสธ [-ปฏิเสธ]

Tớ nghĩ là đi lối này cô.
 เรา คิด ว่า ไป ทาง นี้ คำลงท้าย
 ‘เราคิดว่าไปทางนี้’

ตัวอย่างนี้เป็นบทสนทนาระหว่างเพื่อนขณะไปเที่ยว ผู้พูดใช้คำลงท้าย *cô* ในประโยคบอกเล่า[+บอกเล่า] เพื่อให้ผู้ฟังทราบว่า ผู้พูดคิดว่าไปทางนี้ ซึ่งถ้อยความนี้ไม่มีคำแสดงการปฏิเสธ [-ปฏิเสธ]

Lần trước tớ mua ở chợ Cầu Mối họ
 ครั้ง ก่อน เรา ซื้อ ที่ ตลาด สะพานใหม่ มัน
 nói thách lắm cô.
 โท้งราคา มาก คำลงท้าย
 ‘คราวก่อนเราซื้อ (เสื้อ) ที่ตลาดสะพานใหม่ เขาโท้งราคามากๆ’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาของเพื่อนสนิทเกี่ยวกับราคาเสื้อผ้าที่ได้ซื้อมา ผู้พูดใช้คำลงท้าย *cô* ในประโยคบอกเล่า [+บอกเล่า] เพื่อแจ้งผู้ฟังทราบว่า เสื้อที่ตนเพิ่งซื้อจากตลาดสะพานใหม่นั้นราคาแพง ซึ่งถ้อยความนี้ไม่มีคำแสดงการปฏิเสธ [-ปฏิเสธ]

Tớ thấy cô Hồng khó tính thật, hay
 เรา เห็น หญิง ฮง (ชื่อคน) จู้จี้ จริง บ่อย
 cầu nhàu lắm cô.
 จีบ่น มาก คำลงท้าย
 ‘เราคิดว่าคุณหงเป็นคน จู้จี้จีบ่นมากๆ’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อนเกี่ยวกับคนชื่อหง ผู้พูดใช้คำลงท้าย *cô* ในประโยคบอกเล่า [+บอกเล่า] เพื่อแจ้งให้ผู้ฟังทราบว่าผู้พูดคิดว่าคุณฮงเป็นคน จู้จี้ ซึ่งถ้อยความนี้ไม่มีคำแสดงการปฏิเสธ [-ปฏิเสธ]

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม รวมทั้งตัวอย่างสถานการณ์ต่างๆ สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย *co* ได้ดังนี้

$$\begin{pmatrix} co \\ +บอกเล่า \\ - ปฏิเสธ \end{pmatrix}$$

2.6 คำลงท้าย *đâu* /dʒw 33/

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม สามารถสรุปได้ว่าคำลงท้าย *đâu* นั้นมี 2 วรรณลักษณะ คือ [+บอกเล่า] และ [+ปฏิเสธ] กล่าวคือ คำลงท้าย *đâu* ใช้ในสถานการณ์ใดๆ ก็ตามที่มีผู้พูดบอกเล่าแก่ผู้ฟัง ด้วยถ้อยความที่แสดงการปฏิเสธ เช่น ‘ไม่’ หรือ ‘ยังไม่’ เป็นต้น ดังตัวอย่างบทสนทนา

Thầy chẳng nói được tiếng Việt đâu.
 อาจารย์ ไม่ พูด ได้ ภาษาเวียดนาม คำลงท้าย
 ‘อาจารย์พูดภาษาเวียดนามไม่ได้หรอก’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างแม่กับลูกเกี่ยวกับอาจารย์ท่านหนึ่ง ลูกใช้คำลงท้าย *đâu* ในประโยคบอกเล่า [+บอกเล่า] เพื่อเล่าให้แม่ฟังว่า อาจารย์ของตนพูดภาษาไม่ได้ ซึ่งเป็นถ้อยความที่มีค่าแสดงการปฏิเสธ [+ปฏิเสธ]

Chà có nói xấu gì thầy đâu.
 ไม่ มี นินทา อะไร อาจารย์ คำลงท้าย
 ‘ไม่ได้นินทาอะไรอาจารย์เลย’

สถานการณ์นี้เป็นอีกหนึ่งการสนทนาระหว่างแม่กับลูกเกี่ยวกับอาจารย์ท่านเดิม แม่ใช้คำลงท้าย *đâu* ในประโยคบอกเล่า [+บอกเล่า] เพื่อบอกกับลูก ว่าตนไม่ได้กล่าวอะไรเกี่ยวกับอาจารย์ท่านดังกล่าว ซึ่งเป็นถ้อยความที่มีค่าแสดงการปฏิเสธ [+ปฏิเสธ]

Con chura được ăn gì đâu.
 ลูก ยังไม่ ได้ ทาน อะไร กำลังทำ
 ‘ลูกยังไม่ได้อินอะไรเลย’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างแม่กับลูก ลูกใช้คำลงท้าย đâu ในประโยคบอกเล่า [+บอกเล่า] เพื่อบอกเล่าให้แม่ทราบ ว่ายังไม่ได้ทานอะไรเลย ซึ่งเป็นถ้อยความที่มีค่าแสดงการปฏิเสธ [+ปฏิเสธ]

Chà biét được đâu.
 ไม่ รู้ ได้ กำลังทำ
 ‘ไม่รู้หรือ’

Nếu mà nó có việc thì nó chẳng ra đâu.
 ถ้า มัน มี งาน จากนั้น มัน ไม่ ออก กำลังทำ
 ‘ถ้ามันมีงานมันก็ไม่ออก (จากบ้าน) หรือ’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างแม่กับลูก แม่อยากทราบว่าเพื่อนๆ ของลูกนั้นอยู่บ้านหรือไม่ ลูกจึงใช้คำลงท้าย đâu ในประโยคบอกเล่า [+บอกเล่า] บอก กับให้แม่ทราบ ว่าตนเองก็ไม่ทราบว่าเพื่อนอยู่บ้านหรือไม่ ซึ่งเป็นถ้อยความที่มีค่าแสดงการปฏิเสธ [+ปฏิเสธ]

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม รวมทั้งตัวอย่างสถานการณ์ต่างๆ สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย đâu ได้ดังนี้

đâu
 (+บอกเล่า)
 (+ปฏิเสธ)

2.7 คำลงท้าย đáy1 /dɔj 45/

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม สามารถสรุปได้ว่า คำลงท้าย đáy1 มี 2 อรรถลักษณะ คือ [+คำสั่ง] และ [+ปฏิเสธ] กล่าวคือ คำลงท้าย đáy1 ใช้ในถ้อยความที่มีรูปประโยคคำสั่งที่แสดงความเป็นปฏิเสธ เช่น ‘ไม่’ ‘ห้าม’ หรือ ‘อย่า’ เป็นต้น เพื่อให้ผู้ฟังกระทำในสิ่งที่ผู้ฟังสั่ง ดังตัวอย่างบทสนทนา

Đừng nói dối đáy1!
อย่า พูด โทกหก คำลงท้าย
‘อย่าพูดโทกหก!’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างพ่อกับลูก พ่อใช้คำลงท้าย đáy1 ในประโยค คำสั่ง [+คำสั่ง] เพื่อสั่ง ห้ามลูกพูดโทกหก ซึ่งเป็นถ้อยความที่มีคำสั่งแสดงการปฏิเสธ [+ปฏิเสธ]

Đem này em đừng đi ra ngoài đáy2!
คืน นี้ น้อง อย่า ไป ออก นอก คำลงท้าย
‘คืนนี้น้องอย่าออกไปข้างนอก!’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างพี่กับน้อง พี่ใช้คำลงท้าย đáy1 ในประโยค คำสั่ง [+คำสั่ง] เพื่อสั่ง ไม่ให้น้องออกไปข้างนอกบ้าน ซึ่งเป็นถ้อยความที่มีคำสั่งแสดงการปฏิเสธ [+ปฏิเสธ]

Cấm câu được nói chuyện với ông ấy đáy1!
ห้าม เธอ ได้ พูดคุย กับ คน นั้น คำลงท้าย
‘ห้ามเธอคุยกับคนนั้น!’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อนสนิท ผู้พูดใช้คำลงท้าย đáy1 ในประโยค คำสั่ง [+คำสั่ง] เพื่อสั่ง ให้เพื่อนของตนไม่ให้พูดคุยกับคนแปลกหน้า ซึ่งเป็นถ้อยความที่มีคำสั่งแสดงการปฏิเสธ [+ปฏิเสธ]

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม รวมทั้งตัวอย่างสถานการณ์ต่างๆ สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย *đây1* ได้ดังนี้

$$\begin{pmatrix} \text{đây1} \\ + \text{คำสั่ง} \\ + \text{ปฏิเสธ} \end{pmatrix}$$

2.8 คำลงท้าย *đi* /*đi:* 33/

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม สามารถสรุปได้ว่า คำลงท้าย *đi* มี 2 อรรถลักษณะ คือ [+คำสั่ง] และ [-ปฏิเสธ] กล่าวคือ คำลงท้าย *đi* ใช้ในถ้อยความที่อยู่ในรูปประโยคคำสั่งเท่านั้น (ไม่พบว่าใช้กับประโยคคำถามหรือบอกเล่าได้) ซึ่งเป็นการสั่งที่ไม่แสดงการปฏิเสธ กล่าวคือ คำสั่งนั้นต้องไม่มีคำแสดงการปฏิเสธ ได้แก่ ‘ไม่’ ‘อย่า’ หรือ ‘ห้าม’ เป็นต้น เพื่อให้ผู้ฟังกระทำในสิ่งที่ผู้พูดสั่ง ดังตัวอย่างบทสนทนา

Bay đi! Vè Việt Nam không đất lắm đâu.
 บิน คำลงท้าย กลับ เวียดนาม ไม่ แพง มาก คำลงท้าย
 ‘บินกลับเลย! บินกลับเวียดนามไม่แพงมากหรอก’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน ผู้พูดใช้คำลงท้าย *đi* ในประโยคคำสั่ง [+คำสั่ง] เพื่อสั่งให้ผู้ฟัง บินกลับเวียดนาม ซึ่งเป็นถ้อยความที่ไม่มีคำแสดงการปฏิเสธ [-ปฏิเสธ]

Thé thì mua cái màu tím đi!
 ถ้าเช่นนั้น ซื้อ ตัว สี ม่วง คำลงท้าย
 ‘ถ้าอย่างนั้นก็ ซื้อตัวสีม่วงสิ!’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน ผู้พูดใช้คำลงท้าย *đi* ในประโยคคำสั่ง [+คำสั่ง] เพื่อหรือแนะนำให้ผู้ฟัง ซื้อเสื้อตัวสีม่วง ซึ่งเป็นถ้อยความที่ไม่มีคำแสดงการปฏิเสธ [-ปฏิเสธ]

Mẹ   cứ   ăn   đi!
 แม่   ต่อไป   กิน   กำลังทำ
 Có   gắng   ăn   hết   miếng   này   đi!
 พยายาม   กิน   หมด   ชิ้น   นี้   กำลังทำ
 ‘แม่ก็กินต่อไปสิ! พยายามกินชิ้นนี้ให้หมดซะ’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างลูกกับแม่ ลูกใช้คำลงท้าย đi ในประโยคคำสั่ง [+คำสั่ง] เพื่อเชิญชวนให้แม่ กินผลไม้ให้หมด ซึ่งเป็นถ้อยความที่ไม่มีคำแสดงการปฏิเสธ [-ปฏิเสธ]

Lấy   cho   mẹ   một   đôi   tất   thể   thao   đi!
 นำ   ให้   แม่   หนึ่ง   คู่   รองเท้า   กีฬา   กำลังทำ
 ‘หยิบรองเท้านำมาให้แม่ที!’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างแม่กับลูก แม่ใช้คำลงท้าย đi ในประโยคคำสั่ง [+คำสั่ง] เพื่อสั่งให้ลูก หยิบรองเท้านำมาให้ตน ซึ่งเป็นถ้อยความที่ไม่มีคำแสดงการปฏิเสธ [-ปฏิเสธ]

Các   em   cứ   nói   đi!
 พวก   น้อง   ต่อไป   พูด   กำลังทำ
 ‘พวกหนูก็พูดต่อไปสิ!’

สถานการณ์นี้เป็นการสอบถามลักษณะของอาจารย์กับลูกศิษย์ อาจารย์ใช้คำลงท้าย đi ในประโยคคำสั่ง [+คำสั่ง] เพื่อสั่งให้นักเรียนพูดต่อไป ซึ่งเป็นถ้อยความที่ไม่มีคำแสดงการปฏิเสธ [-ปฏิเสธ]

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม รวมทั้งตัวอย่างสถานการณ์ต่างๆ สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย đi ได้ดังนี้

$$\begin{pmatrix} \text{đi} \\ +\text{คำสั่ง} \\ -\text{ปฏิเสธ} \end{pmatrix}$$

2.9 คำลงท้าย đã /da: 4?5/

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม สามารถสรุปได้ว่า คำลงท้าย đã มี 3 อรรถลักษณะ คือ [+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ] และ [+ทันที] กล่าวคือ คำลงท้าย đã ใช้ในถ้อยความที่อยู่ในรูปประโยคคำสั่งเท่านั้น (ไม่พบว่าใช้กับประโยคคำถามหรือบอกเล่าได้) ซึ่งเป็นการสั่งที่ไม่มีคำแสดงการปฏิเสธ ได้แก่ ‘ไม่’ ‘อย่า’ หรือ ‘ห้าม’ และผู้ฟังต้องปฏิบัติตามทันที ดังตัวอย่างบทสนทนา

Đé cái này ra đã!
วาง อัน นี้ ออก คำลงท้าย
‘วางอันนี้ก่อน!’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน ผู้พูดใช้คำลงท้าย đã ในประโยค คำสั่ง [+คำสั่ง] เพื่อสั่งให้ผู้ฟัง วางสิ่งของที่กำลังถือเพื่อเปิดประตูให้ตน [-ปฏิเสธ] โดยทันที [+ทันที]

Mở cửa nhà cái Linh cho tó đã!
เปิด ประตู บ้าน อัน ชื่อคน ให้ ฉัน คำลงท้าย
‘เปิดประตูบ้านเชิญให้ฉันก่อน!’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน ผู้พูดใช้คำลงท้าย đã ในประโยค คำสั่ง [+คำสั่ง] เพื่อสั่งให้ผู้ฟัง เปิดประตูให้ตน [-ปฏิเสธ] โดยทันที [+ทันที]

Nóng quá! Nghỉ đã!
ร้อน มาก หยุด คำลงท้าย
‘ร้อนจริงๆ ! หยุด (เดิน) ก่อน!’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน ผู้พูดใช้คำลงท้าย *đã* ในประโยคคำสั่ง [+คำสั่ง] เพื่อสั่งให้ผู้ฟัง หยุดเดิน [-ปฏิเสธ] โดยทันที [+ทันที] เพราะอากาศร้อนมากไม่สามารถเดินต่อไปได้

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม รวมทั้งตัวอย่างสถานการณ์ต่างๆ สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย *đã* ได้ดังนี้

$$\begin{pmatrix} \text{đã} \\ + \text{คำสั่ง} \\ + \text{ทันที} \end{pmatrix}$$

2.10 คำลงท้าย *thôi* /*tho:y* 33/

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม สามารถสรุปได้ว่า คำลงท้าย *thôi* มี 3 อรรถลักษณะ คือ [+คำสั่ง] [-ปฏิเสธ] และ [+ส่วนร่วม] กล่าวคือ คำลงท้าย *thôi* สามารถพบได้ในถ้อยความที่อยู่ในรูปประโยคคำสั่งเท่านั้น (ไม่พบว่าใช้กับประโยคคำถามหรือบอกเล่าได้) และเป็นการสั่งที่ไม่มีคำแสดงการปฏิเสธ ได้แก่ ‘ไม่’ ‘อย่า’ หรือ ‘ห้าม’ และผู้พูดต้องมีส่วนร่วมกับผู้ฟังด้วย ดังตัวอย่างบทสนทนา

Về   nhà   ăn   cơm   thôi!
กลับ   บ้าน   กิน   ข้าว   คำลงท้าย
‘กลับบ้านกินข้าวกันเถอะ!’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อนขณะกำลังเดินซื้อของ ผู้พูดใช้คำลงท้าย *thôi* ในประโยคคำสั่ง [+คำสั่ง] เพื่อสั่งหรือชักชวนให้ผู้ฟัง กลับบ้านทานข้าว [-ปฏิเสธ] โดยที่ผู้พูดก็ต้องกลับไปทกินข้าวกับผู้ฟังเช่นเดียวกัน [+ส่วนร่วม]

Đi   du lịch   Hạ Long   thôi!
ไป   เที่ยว   ฮาลอง   คำลงท้าย
‘ไปเที่ยว (อ่าว) ฮาลองกันเถอะ!’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาของเพื่อนหลังเลิกเรียน ผู้พูดใช้คำลงท้าย *thôi* ในประโยคคำสั่ง[+คำสั่ง] เพื่อชักชวนให้ผู้ฟัง ไปเที่ยว อ่าวฮาลอง [-ปฏิเสธ] โดยที่ผู้พูดก็ต้องไปกับผู้ฟังด้วยเช่นกัน [+ส่วนร่วม]

Đi   chõ   khác   thôi!
 ไป   ที่   ต่าง   คำลงท้าย
 ‘ไปที่อื่นกันเถอะ!’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนายระหว่างเพื่อนหลังจากซื้อของที่ร้านแห่งหนึ่งเสร็จแล้ว ผู้พูดใช้คำลงท้าย *thôi* ในประโยคคำสั่ง [+คำสั่ง] เพื่อชักชวนให้ผู้ฟัง ออกจากร้านนี้เพื่อไปคูสินค้าร้านอื่น [-ปฏิเสธ] โดยที่ผู้พูดก็ต้องไปกับผู้ฟังด้วย [+ส่วนร่วม]

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม รวมทั้งตัวอย่างสถานการณ์ต่างๆ สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย *thôi* ได้ดังนี้

thôi
 (+คำสั่ง)
 - ปฏิเสธ
 (+ส่วนร่วม)

2.11 คำลงท้าย *chứ* /cư: 45/

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม สามารถสรุปได้ว่า คำลงท้าย *chứ* มี3 วรรณลักษณะ คือ [- คำสั่ง] [- ใหม่] และ [+ การณ์] กล่าวคือ คำลงท้าย *chứ* ใช้ในถ้อยความที่อยู่ในรูปประโยคคำถามที่ผู้ถาม (หรือผู้พูด) คาดการณ์ว่าผู้ตอบ (หรือผู้ฟัง) จะตอบว่าใช่หรือไม่ใช่ (yes-no question) นอกจากนี้ยังพบว่า *chứ* ใช้ในประโยคบอกเล่าที่ผู้พูดตอบคำถามที่ผู้ถามต้องการคำตอบว่าใช่หรือไม่ใช่ (yes-no question) โดยผู้พูดนั้นคาดการณ์ว่าผู้ฟังนั้นทราบคำตอบของตนคืออยู่แล้ว ผู้วิจัยไม่พบว่าคำลงท้าย *chứ* ใช้กับประโยคคำสั่งได้ ตัวอย่างการใช้คำลงท้าย *chứ* มีดังนี้

Minh sang ngày mười hai chứ?
 เรา อาศัย วัน สิบสอง คำลงท้าย
 ‘เราอยู่ที่นี้ตั้งแต่วันที่สิบสองใช่ไหม?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อนเกี่ยวกับวันแรกที่ได้มาอยู่เมืองไทย ผู้พูดใช้คำลงท้าย chứ ในประโยคคำถามเพื่อถามผู้ฟัง [-คำสั่ง] ว่าตนมาอยู่เมืองไทยตั้งแต่วันที่สิบสองแล้วใช่หรือไม่ [- ใหม่] โดยผู้พูดได้คาดการณ์ไว้แล้วว่าผู้ฟังจะตอบว่าใช่ [+คาดการณ์]

Đi bơi phải có con bên cạnh chứ?
 ไป ว่ายน้ำ ต้อง มี ลูก ข้าง คำลงท้าย
 ‘ไปว่ายน้ำต้องมีลูกอยู่ข้างๆด้วยใช่ ไหม?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาของลูกกับแม่ แม่ต้องการไปว่ายน้ำแต่ว่ายน้ำไม่เป็น ลูกจึงใช้ chứ ในประโยคคำถาม [- คำสั่ง] เพื่อถามแม่ว่าต้องการให้ตนไปว่ายน้ำเป็นเพื่อนด้วยใช่หรือไม่ [-ใหม่] โดยผู้พูดได้คาดการณ์ไว้แล้วว่าผู้ฟังจะตอบว่าใช่ [+คาดการณ์]

Cô không biết bơi chứ?
 อาจารย์ ไม่ รู้ ว่ายน้ำ คำลงท้าย
 ‘อาจารย์ว่ายน้ำไม่เป็นใช่ไหม?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาของลูกกับแม่ที่ต่อเนื่องจากบทสนทนาข้างบน ลูกเล่าให้แม่ฟังเกี่ยวกับอาจารย์ท่านหนึ่งว่าท่านเหมือนกับแม่ แม่จึงใช้คำลงท้าย chứ ในประโยคคำถามเพื่อถาม [- คำสั่ง] ว่าอาจารย์ท่านนั้นว่ายน้ำไม่เป็นใช่หรือไม่ [-ใหม่] โดยที่แม่ได้คาดการณ์ไว้แล้วว่าลูกจะตอบว่าใช่ [+คาดการณ์]

Cậu có thích Sôm Tăm Thái không?
 เธอ มี ชอบ ส้มตำไทย หรือไม่
 ‘เธอชอบส้มตำไทยไหม?’

Có chứ.
 มี คำลงท้าย
 ‘ชอบสิ’

Thế câu có thích ăn món ăn Thái không?
 ถ้า เธอ มี ชอบทานอาหารไทยหรือไม่
 ‘ถ้าอย่างนั้นเธอชอบกินอาหารไทยไหม?’

Thích chứ
 ชอบ คำลงท้าย
 ‘ชอบสิ’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน นางสาวก. ถามเพื่อนว่า ชอบกินอาหารไทยและส้มตำไทยหรือไม่ นางสาว ข. จึงใช้คำลงท้าย ในประโยคบอกเล่า [- คำสั่ง] เพื่อตอบคำถามของนางสาว ข. ซึ่งเป็นการถามแบบเลือกตอบว่าใช่หรือไม่ [- ใหม่] โดยที่นางสาว ข. ก็คาดว่านางสาว ก. น่าจะรู้คำตอบคืออยู่ ไม่น่ามาถามตนเช่นนี้ [+ คาดการณ์]

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม รวมทั้งตัวอย่างสถานการณ์ต่างๆ สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย chứ ได้ดังนี้

chứ
 (- คำสั่ง)
 (- ใหม่)
 (+คาดการณ์)

2.12 คำลงท้าย đáy2 /dɔy 45/

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบทางความหมายของคำลงท้าย ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม สามารถสรุปได้ว่า คำลงท้าย đáy2 มี 3 อรรถลักษณะ คือ [- คำสั่ง] [+ ใหม่] และ [-คาดการณ์] กล่าวคือ คำลงท้าย đáy2 ใช้ในถ้อยความที่อยู่ในรูปประโยคคำถามซึ่งผู้พูดต้องการถามแบบเอาความ (wh – question) เพื่อให้ได้ข้อมูลใหม่จากผู้ฟัง โดยที่ผู้พูดไม่ได้คาดว่าผู้ฟังจะตอบว่าอะไร นอกจากนี้ đáy2 ยังสามารถใช้ในประโยคบอกเล่าซึ่งผู้พูดใช้บอก ข้อมูลใหม่ที่ผู้ฟังยังไม่ทราบ ผู้วิจัยยังไม่พบการใช้คำลงท้าย đáy2 ในประโยคคำสั่ง ตัวอย่างสถานการณ์การใช้คำลงท้าย đáy2 มีดังนี้

Em đi đâu đây?
 น้อง ไป ไหน ค้างท้าย
 ‘น้องไปไหนนะ?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างสามีภรรยา สามีใช้ค้างท้าย đây2 เพื่อถาม [-คำสั่ง] แบบเอาความ เพื่อให้ได้ข้อมูลใหม่[+ใหม่] จากภรรยาว่าจะออกไปไหน โดยไม่ได้คาดคิดว่าภรรยาจะตอบว่าอะไร [-คาดการณ์]

Cái gì đây?
 อัน อะไร ค้างท้าย
 ‘อะไรนะ?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน ผู้พูดใช้ค้างท้าย đây2 เพื่อถาม [-คำสั่ง] แบบเอาความ เพื่อต้องการข้อมูลใหม่[+ใหม่] จากผู้ฟังว่าสิ่งที่ตนเห็นคืออะไร โดยไม่คาดการณ์ว่าผู้ฟังจะตอบว่าอะไร [-คาดการณ์]

Thế thì mượn đôi giày nào đây?
 แล้ว ยืม คู่ รองเท้า ไหน ค้างท้าย
 ‘แล้วจะ (ให้แม่) ยืมรองเท้าคู่ไหนล่ะ?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างแม่กับลูก แม่ใช้ค้างท้าย đây2 ถาม [-คำสั่ง] แบบเอาความ เพื่อต้องการข้อมูลใหม่[+ใหม่] จากลูกว่าจะให้ตนยืมรองเท้าคู่ไหนเพื่อใส่ไปออกกำลังกาย และก็ไม่ได้คาดคิดว่าผู้ฟังจะตอบว่าอะไร [-คาดการณ์]

Anh ăn cơm rồi đây.
 พี่ทานข้าวแล้ว ค้างท้าย
 Không phải nấu cơm cho anh đâu.
 ไม่ ต้อง ทำกับข้าว ให้ พี่ ค้างท้าย
 ‘พี่ทานข้าวแล้วนะ ไม่ต้องทำกับข้าวให้พี่หรอก’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างสามีและภรรยา สามีใช้คำลงท้าย *đáy2* ในประโยคบอกเล่า [-คำสั่ง] เพื่อแจ้งให้ภรรยาทราบข้อมูล [+ใหม่] โดยไม่ได้คาดการณ์ว่าภรรยาจะรู้หรือไม่ [-คาดการณ์]

Minh   sang   đây   là   được   tám   tháng   rồi   đáy2
 ฉัน   อาศัย   ที่นี้   คือ   ได้   แปด   เดือน   แล้ว   คำลงท้าย
 ‘ฉันอยู่ที่นี่ได้แปดเดือนแล้วนะ’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน ผู้พูดใช้คำลงท้าย *đáy2* ในประโยคบอกเล่า [+บอกเล่า] เพื่อแจ้งให้ผู้ฟังทราบข้อมูล [+ใหม่] โดยไม่ได้คาดการณ์ว่าผู้ฟังจะรู้หรือไม่ [-คาดการณ์]

Nó   báo   nó   gửi   vào   mail   cho   tôi   đáy2
 มัน   บอก   มัน   ส่ง   เข้า   อี-เมล   ให้   ฉัน   คำลงท้าย
 ‘มันบอกว่ามันจะส่ง (รูป) ให้ฉันทางอีเมลนะ’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน ผู้พูดใช้คำลงท้าย *đáy2* ในประโยคบอกเล่า [-คำสั่ง] เพื่อแจ้งให้ผู้ฟังทราบข้อมูล [+ใหม่] โดยไม่ได้คาดการณ์ว่าผู้ฟังจะรู้หรือไม่ [-คาดการณ์]

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม รวมทั้งตัวอย่างสถานการณ์ต่างๆ สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย *đáy2* ได้ดังนี้

{

đáy2

 - คำสั่ง

 + ใหม่

 - คาดการณ์

}

2.13 คำลงท้าย nhé /nye: 45/ ~ [na 45] ~ [no: 45]

จากการวิเคราะห์ห้วงคำประกอบทางความหมายของคำลงท้าย ที่ได้จากบทสนทนาและแบบสอบถาม สามารถสรุปได้ว่า คำลงท้าย nhé มี 2 อรรถลักษณะ คือ [-คำถาม] และ [+อ่อนโยน] กล่าวคือ คำลงท้าย nhé ใช้ในถ้อยความที่มีรูปประโยคบอกเล่าหรือคำสั่ง (แต่ไม่พบว่าใช้กับประโยคคำถามได้) เพื่อสั่งหรือบอกเล่าผู้ฟังด้วยความอ่อนโยน ดังตัวอย่างบทสนทนา

Tó   vè   nhé.
 ฉัน   กลับ   คำลงท้าย
 ‘ฉันกลับนะ’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน ผู้พูดใช้คำลงท้าย nhé ในประโยคบอกเล่า [-คำถาม] เพื่อบอกให้ผู้ฟังทราบ ด้วยความอ่อนโยน [+อ่อนโยน] ว่าผู้พูดจะขอตัวกลับบ้าน

Máy   giò   đến?
 เท่าไร   เวลา   ถึง
 ‘ไปถึง(บ้าน)กี่โมง?’

muòì   giò   nhé.
 10 เวลา   คำลงท้าย
 ‘10 โมงนะ’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน ผู้พูดใช้คำลงท้าย nhé ในประโยคบอกเล่า [-คำถาม] เพื่อบอกให้ผู้ฟังทราบ ด้วยความอ่อนโยน [+อ่อนโยน] ว่าผู้พูดจะเดินทางไปถึงบ้านผู้ฟังเวลา 10 โมงเช้า

Đừng   uóng   sũa   có   đùng   nhé!
 อย่า   คឹม   นม   มี   น้ำตาล   คำลงท้าย
 ‘อย่าคឹมนมที่มีน้ำตาลนะ!’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน ผู้พูดใช้คำลงท้าย *nhé* ในประโยคคำสั่ง [-คำถาม] เพื่อสั่งผู้ฟัง ด้วยความอ่อนโยน [+อ่อนโยน] ว่าไม่ให้ผู้ฟังดื่มนมที่มีน้ำตาล

Phải   nhớ   mua   quà   nhé!
 ต้องจำ   ซื้อ   ของขวัญ   คำลงท้าย
 ‘อย่าลืมซื้อของขวัญนะ!’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน ผู้พูดใช้คำลงท้าย *nhé* ในประโยคคำสั่ง [-คำถาม] เพื่อเตือนผู้ฟัง ด้วยความอ่อนโยน [+อ่อนโยน] ว่าอย่าลืมซื้อของขวัญ

Bác   chưa   ăn   bây giờ,
 ป้า   ยังไม่   ทาน   ตอนนี้
 các   cháu   cứ   ăn   trước nhé!
 พวก   หลาน   ต่อ   ทาน   ก่อน   คำลงท้าย
 ‘ตอนนี้ป้ายังไม่ทาน หลานๆทานกันก่อนนะ!’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างป้ากับหลาน ป้าใช้คำลงท้าย *nhé* ในประโยคคำสั่ง [-คำถาม] เพื่อสั่งหรือเชิญชวนหลาน ด้วยความอ่อนโยน [+อ่อนโยน] ว่า ให้ ทานข้าวโดยไม่ต้องรอตน

Ăn   miếng này   xong   ăn   ổi   nhé!
 ทาน   ชิ้น   นี้   เสร็จ   ทาน   ฝรั่ง   คำลงท้าย
 ‘ทานชิ้นนี้เสร็จแล้วค่อยทานฝรั่งนะ!’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างลูก กับแม่ ลูกใช้คำลงท้าย *nhé* ในประโยคคำสั่ง [-คำถาม] เพื่อเชิญชวนแม่ ด้วยความอ่อนโยน [+อ่อนโยน] ว่า ให้แม่ทานฝรั่ง

Các   bạn   tự nhiên   nhé!
 พวก   เพื่อน   เป็นธรรมชาติ   คำลงท้าย
 ‘เพื่อนๆ ทำตัวตามสบายนะ!’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างเพื่อน ผู้พูดใช้คำลงท้าย *nhé* ในประโยคคำสั่ง [-คำถาม] เพื่อแนะนำผู้ฟังด้วยความอ่อนโยน [+อ่อนโยน] ว่า ให้ผู้ฟังทำตามสบายเหมือนอยู่บ้านของตน

จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม รวมทั้งตัวอย่างสถานการณ์ต่างๆ สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย *nhé* ได้ดังนี้

nhé
 (- คำถาม
 +อ่อนโยน)

2.14 คำลงท้าย *a* /ʔa 2ʔ11/

จากข้อมูลบทสนทนาและแบบสอบถาม ผู้วิจัยพบว่าคำลงท้าย *a* มีองค์ประกอบทางความหมายเพียง 1 อรรถลักษณะ คือ [+สุภาพ] ใช้ในสถานการณ์ใดๆ ก็ตามที่ต้องการความสุภาพได้แก่ การสนทนาระหว่างผู้พูดและผู้ฟังที่มีอายุหรือสถานภาพทางสังคมที่ต่างกัน ดังตัวอย่างบทสนทนา

Bố ơi, khi nào bố mua xe cho con a?
 พ่อ จำ เมื่อไร พ่อ ซื้อ รถ ให้ ลูก คำลงท้าย
 ‘พ่อขา เมื่อไหร่จะซื้อรถ (จักรยาน) ให้หนูละ?’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างลูกกับพ่อ จะสังเกตได้ว่าลูกใช้คำลงท้าย *a* ในประโยคคำถามเพื่อถามผู้เป็นพ่อซึ่งมีอายุสูงกว่าตนด้วยความสุภาพ [+สุภาพ]

Ở đây, tất cả là người Việt Nam a.
 ที่นี่ ทั้งหมด เป็น คน เวียดนาม คำลงท้าย
 ‘ที่นี่ทั้งหมดเป็นคนเวียดนามค่ะ’

สถานการณ์นี้เป็นการสนทนาระหว่างแม่กับลูกซึ่งกำลังดูรูปถ่ายกันอยู่ แม่ถามว่าคนทั้งหมดในรูปนี้เป็นใคร ลูกจึงใช้คำลงท้าย a ในประโยคบอกเล่าเพื่อตอบผู้เป็นแม่ซึ่งมีอายุสูงกว่าตนด้วยความสุภาพ [+สุภาพ]

Me đi tắm rồi thì ăn cơm đi a.
 แม่ ไป อาบน้ำ แล้ว จากนั้น ทาน ข้าว ไป คำลงท้าย
 ‘แม่ อาบน้ำเสร็จแล้วค่อยทานข้าวนะคะ’

สถานการณ์นี้เป็นอีกหนึ่งบทสนทนาของแม่กับลูก หลังจากแม่ทานข้าวเสร็จแล้วลูกจึงพูดกับแม่โดยการใช้คำลงท้าย a ในประโยคคำสั่งเพื่อเชิญชวนแม่ซึ่งมีอายุสูงกว่าให้ทานข้าวด้วยความสุภาพ [+สุภาพ]

Chị muốn mua gì a?
 พี่ ต้องการ ซื้อ อะไร คำลงท้าย
 ‘พี่ต้องการซื้ออะไรคะ?’

จากสถานการณ์นี้เป็นบทสนทนาที่เกิดขึ้นในห้างสรรพสินค้าหนึ่ง พนักงานขายของใช้คำลงท้าย a ในประโยคคำถามเพื่อถามลูกค้าจากลูกค้าซึ่งถือว่ามีสถานะภาพทางสังคมสูงกว่าด้วยความสุภาพและอ่อนน้อม [+สุภาพ]

Đi bảo tàng dân tộc học như thế nào a?
 ไป พิพิธภัณฑ์ ชนกลุ่มน้อย ศึกษา อย่างไร คำลงท้าย
 ‘ไปพิพิธภัณฑ์ชนกลุ่มน้อยศึกษาได้อย่างไรครับ/ค่ะ?’

สถานการณ์นี้เป็นสถานการณ์ระหว่างคนแปลกหน้าสองคน ผู้พูดใช้คำลงท้าย a ในประโยคคำถาม เพื่อสอบถามเส้นทางจากคนแปลกหน้าด้วยความ เนื่องจากผู้พูดตนไม่ทราบอายุหรือสถานะภาพทางสังคมที่แท้จริงของผู้ฟัง จึงต้องใช้คำลงท้าย a เพื่อรักษามารยาททางสังคม [+สุภาพ] จากการวิเคราะห์บทสนทนาและแบบสอบถาม รวมทั้งตัวอย่างสถานการณ์ต่างๆ สามารถสรุปองค์ประกอบทางความหมายคำลงท้าย a ได้ดังนี้

a

[+สุภาพ]

จากการวิเคราะห์คำลงท้ายจากบทสนทนาด้วยทฤษฎีการวิเคราะห์องค์ประกอบ (Componential Analysis) และยืนยันผลการวิเคราะห์องค์ประกอบด้วยแบบสอบถาม สามารถสรุปองค์ประกอบคำลงท้ายภาษาเวียดนามแต่ละคำได้ ดังนี้

à (+ คำถาม - ใหม่)	hả (+ คำถาม - สุภาพ)	nhi (+ คำถาม + ส่วนร่วม)	
mà (+ บอกเล่า + คาดการณ์)	cơ (+ บอกเล่า - ปฏิเสธ)	đâu (+ บอกเล่า + ปฏิเสธ)	
đáy 1 (+ คำสั่ง + ปฏิเสธ)	đi (+ คำสั่ง - ปฏิเสธ)	đã (+ คำสั่ง - ปฏิเสธ + ทันทิ)	thôi (+ คำสั่ง - ปฏิเสธ + ส่วนร่วม)
chứ (- คำสั่ง + คาดการณ์ - ใหม่)	đáy 2 (- คำสั่ง - คาดการณ์ + ใหม่)	nhé (- คำถาม + อ่อน โยน)	
a (+ สุภาพ)			